

МАРША КЕНЪМ СЪРЦЕ В ОПАСНОСТ

Превод от английски: Андреа Михайлова, 2000

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Дерби, юли 1745

На върха на гористото хълмче Катрин спря коня и зачака с грейнали очи и силно разтуптяно сърце да види дали някой не я е последвал през гъсталака. Не, явно не, но за да е по-сигурна, тя насочи червеникавия си кон към една падинка. Под закрилата на високите ели си пое дълбоко дъх и се зарадва, че успя така лесно да се отърве от ловците, които проявяваха по-силен интерес към нея, отколкото към подгонената лисица. Бузите ѝ пламтяха от напрежението, въпреки че из тези гори, които познаваше от дете, двуногите хрътки бяха предварително обречени на неуспех.

Тя се наведе засмяна над седлото и потупа шията на кобилката.

— Успяхме, хубавицата ми! Затова ще си позволим сега и награда. — Близката поляна беше само на няколко метра, а край нея течеше прозрачно-кристален поток, чиято вода имаше вкуса на мек зелен мъх и плодородна земя. — Добре ще ни дойде да пийнем сега нещо студеничко, нали? Пък другите нека си пропилят чудесното утро с глупав лов на лисици!

От далечината долитаха силен кучешки лай и приглушеното ехо на тропет, призоваващ ездачите да се връщат. Катрин не обърна внимание на сигнала, скочи от седлото и поведе коня за юздата. Не я притесняваше, че дългите ѝ поли непрекъснато се оплитаха в храстите, наслаждаваше се на тишината и лекия ветреца, който се промъкваше между дърветата, изтръгвайки от тях тайнствен шепот. След трите месеца, прекарани в Лондон, беше щастлива, че е отново у дома си, в Дерби. Спокойният живот в провинцията контрастираше така ярко с безкрайните балове, маскаради и соарета, на които беше танцувала до разсъмване, за да спи после, капнала, до късния следобед. Светският сезон беше забавен, но и напрегнат, та в края на краищата цялата тази залисия ѝ дотегна. Тук човек можеше чудесно да си мързелува, нощем да се любовва на звездното небе и да се опиянява от аромата на розите и орловия нокът. Тук Катрин можеше, както сега, щом пожелае, да свали

камеята от яката на бялата копринена блуза без страх, че ще предизвика скандал. Можеше да си свали ръкавиците, да разкопчее синия велурен жакет и тясната жилетка на костюма за езда, да свали широкополата шапка с воал и да измъкне гребените от слонова кост, които придържаха дългата ѝ коса в стегнат възел на тила. Тя разтърси разкошните си руси къдрици, разреса ги с пръсти, закачи се за някакъв бодлив храст и изведнъж по гърба ѝ най-неочаквано полазиха студени тръпки.

Обърна се рязко, очаквайки да зърне ухилената физиономия на някой облечен в яркочервено ловец, успял да я проследи. Но видя наоколо само зеленина, проблясваща сребристо под слънчевите лъчи. Птичките чуруликаха, катеричките прескачаха пъргаво от клон на клон. Щом се окопоти от внезапния страх, тя се усмихна в себе си, защото ѝ се стори да чува скърцащия глас на старата бавачка: *Не бива да скиташ сама из околността, малка госпожичке, защото горите гъмжат от чудовища, които преследват не само глигани, но и невинни овчици като теб.*

Смехът на Катрин секна, когато си спомни, че госпожица Фийби почина още преди две години от треска. Гувернантката често ѝ се караше строго, но ѝ внуши и чувството, че е обградена от топлота и сигурност, тъкмо онова, от което я бе лишила родната ѝ майка, лейди Карълайн Ашбрук, и също тъй родният ѝ баща, сър Алфред. Като нов член на Долната камара той едва ли имаше минутка време да помисли за семейството си, най-малко за една дъщеря, която му носеше само неприятности. Когато имаше нужда от съвет или утешение, Катрин можеше да разчита единствено на брат си Деймиън, но го виждаше рядко откакто той беше отворил в Лондон адвокатска кантора. Трябваше да е щастлива, ако той се появеше, както днес, за тържеството по случай рождения ѝ ден.

Утре ще навърши осемнайсет — толкова важен ден за всяка девойка, дори за разглезената госпожица Ашбрук, от две години настойчиво ухажвана от мъже и получила вече шест предложения за женитба. Това наистина много я ласкаеше, но едва си спомняше лицата на кандидатите, защото отдавна беше направила избора си.

За щастие нейният приказен принц живееше тук, в Дерби: старши лейтенант Хамилтън Гарнър беше невероятно привлекателен мъж, висок, мускулист, общопризнат майстор на шпагата в неговия

драгунски полк. Катрин се влюби от пръв поглед в двајсет и осем годишния син на лондонски banker и не я уплаши дори фактът, че той беше всякога заобиколен от красавици със съмнителна репутация. Слуховете за скандалните му похождения, неговата избухливост и безсмислени дуели само подклаждаха амбицията ѝ да спечели този донжуан и да го опитоми. Беше сигурна, че такъв мъж може да види като своя бъдеща съпруга само най-желаната наследничка в цял Дерби, а след като последните три месеца беше строявал из пасбищата новобранци, докато тя се беше забавлявала в Лондон, сега той положително нямаше да се колебае дълго, преди да поиска ръката ѝ.

При мисълта, че в среднощ ще обяви годежа си с Хамилтън Гарнър, пулсът ѝ се учести, а докато заобикаляше голям хвойнов храст, стъпките ѝ станаха по-бързи, но после тя спря като вцепенена.

Поляната, която търсеше, беше вече пред нея. Зелена папрат обрамчваше потока, а водната повърхност просветваше сребристо. Но слънчевите лъчи падаха и върху голите рамене на мъж, който утоляваше, коленичил върху мекия мъх, жаждата си със студена вода. Катрин изпита ужас при мисълта, че е налетяла на браконьер. Непознатият беше с гръб към нея, но не изглеждаше нито дрипав, нито прегладнял. Ездитният му панталон беше чист и сякаш скроен по мярка за дългите му мускулести крака, ботушите от скъпа кожа бяха лъснати до блясък. Риза от тънък бял ленен плат беше хвърлена върху, мъха заедно с червена вълнена горна дреха.

Той си изми лицето и прокара пръсти през влажната черна коса, която се спускаше на меки вълни върху широките му загорели рамене. Вече освежен, мъжът въздъхна доволно.

Защо е спрял тук, ѝ стана ясно, когато чу пръхтенето на кон. Полузаслепена от слънчевите лъчи, Катрин не беше забелязала огромния черен жребец, който сега наостри бдително уши и разду ноздри, усетил близостта на кобилата. Мъжът реагира мълниеносно на предупреждението на коня си: той пхна ръка под хвърлените на земята дрехи и се озова изведнъж с пистолет в ръката, бързо скочи на крака и насочи оръжието към предполагаемия нападател. Катрин извика от ужас, изтърва шапката и ръкавиците, притисна ръце към устата си.

Черните очи проблеснаха опасно, после просветнаха объркано и ръката на непознатия бавно се отпусна.

— Никой ли не ви е казвал, че е опасно да се промъквате неусетно?

Резкият глас предизвика тутакси чувството ѝ за противоречие.

— А на вас никога ли не са ви казвали, че човек не бива да нахълтва безнаказано в чужда собственост?

Той пак я стрелна, но сега тъмните му очи вече не напомняха така силно очите на хищна птица.

— Какво казахте?

— Навлязъл сте без разрешение в частна собственост — повтори рязко Катрин. — Ако бях горски пазач, трябваше да ви застрелям без предупреждение.

— Значи трябва да съм безкрайно щастлив, че не сте. — Черните очи се присвиха в тесни цепнатинки. — Да се осмеля ли да попитам какво търси една млада дама сам-самичка в гората?

— Не, да не сте посмял! На ваше място бих се пръждосала час по-скоро, защото тези земи са на сър Алфред Ашбрук и мога да ви уверя, че той се разправя много бързо с браконieri и прочее нехранимайковци.

Чужденецът я измери внимателно от глава до пети.

— Аз пък имам навика да се разправям бързо с хора, които ме наричат браконьер — ухили се той.

Безсрамието му разгневи Катрин още повече.

— Наблизо четиридесет мъже са на лов за лисици, достатъчно е да извикам високо за помощ...

— За разума ви добре говори фактът, че си давате сметка за опасното положение, в което се намирате — прекъсна я той разсмян. — Не е бивало да забравяте предупрежденията на гувернантката си да не скитате сама из гората.

Катрин го изгледа със широко отворени очи.

— Откъде знаете, че...

— Не е ли сред най-елементарните задължения на всяка гувернантка да предупреди възпитаничката си за рисковете, които носят самотните разходки? — Мъжът се наведе и вдигна ризата си от земята. — Можете да си кажете, че имахте късмета да не срещнете някой безскрупулен негодник, защото нито острият ви език, нито избухливият ви нрав щяха да му направят някакво впечатление.

— Какво си позволявате, невъзпитан гамен! — избухна Катрин. Силна червенина изби по лицето и по шията ѝ. Защото той се втрени подигравателно в широко разтворената яка, а после и в силно оголените ѝ гърди. Но връх на нахалството беше широката му усмивка, откриваща блестящи бели зъби.

— Правилно ли предполагам, че сте по някакъв начин сродница на този сър Алфред Ашбрук?

— Аз съм негова дъщеря — вирна Катрин високомерно брадичка.

— Аха, негова дъщеря, значи — повтори бавно чужденецът и направи няколко крачки към нея. Гордостта, но и поомекналите ѝ колене попречиха на Катрин да се подчини на инстинкта си и да хукне да бяга, но червеникавата ѝ кобила усети внезапната ѝ нервност и предупреждаващо изпръхтя. Това насърчи на свой ред огромния черен жребец да изтрополи нападателно през поляната.

— Стой мирен, Шадоу!

Чужденецът дори не се обърна, но Катрин видя през рамото му как жребецът се подчини незабавно на заповедта. Сега стоеше напрегнат, с потръпващи хълбоци и отметнал глава, а господарят му използва малкото произшествие, за да се приближи още повече. Вече на лакът разстояние от Катрин, той протегна ръка към меките като кадифе ноздри на кобилата ѝ.

— Ще ви отхапе пръстите — предупреди го тя.

Той се поколеба за част от секундата, но после загали внимателно животното, което издуваше плахо ноздри. За огромно учудване на Катрин милувката явно му харесваше. Впримчена между кобилата и мъжа, тя виждаше съвсем отблизо широките му гърди. Беше облякъл ризата, но не я беше закопчал и видът на коравите му мускули и гъстите тъмни косми съвсем не беше успокоителен. Сърцето ѝ биеше учестено, когато вдигна леко очи и спря поглед на квадратната челюст и широката чувствена уста. Въпреки ужасното му държане, дълбокият глас издаваше култура, резултат от добро възпитание. И отблизо очите му бяха черни като въглени, а бездънните им дълбочини сякаш криеха мрачни тайни и опасни страсти. Над тях се извиваха черни вежди, едната раздвоена от тънък бял белег, придаващ на арогантния израз на лицето му нещо заплашително. Докато галеше

кобилата, ръката му докосна случайно рамото ѝ и тя цялата се сви, сякаш мимолетният допир я опари.

— Извинете — каза тя саркастично, — но това е *моят* кон и освен това сте на *моята* поляна, тъй че бих ви предложила да изчезнете най-сетне оттук.

Той вдигна развеселен вежда.

— Ами ако предпочета да остана?

Катрин си пое дълбоко дъх.

— Тогава ще ме принудите да ви кажа, че сте особено нагъл закононарушител и че не съм имала досега нещастieto да срещна толкова недодялан и безскрупулен човек. Освен това ми е ясно, че имате намерение да браконьерствате, въпреки че още не сте успели да осъществите замисъла си.

Той пристъпи още по-близо, вперил предизвикателно поглед в деколтето ѝ.

— Не съм в настроение да браконьерствам, уважаема госпожице — измърмори той. — Но междувременно ми минаха други глупави мисли през ума.

Тя отстъпи стреснато крачка назад и се блъсна в кобилата си. Той сложи две ръце на шията на коня, тъй че тя да се озове в плен между тях, и пристъпи вече съвсем плътно до нея. Тя долови миризмата му на пот, видя проблясващите водни капчици в косата му и влажната риза, залепнала за широките рамене. Главата ѝ едва стигаше до брадичката му и тя се усети изведнъж мъничка, слаба и уязвима.

— Ако не желаете да си отидете, ще го сторя аз — изпелтечи Катрин, смаяна, че вече не владее положението. Никой мъж в Дерби не би се осмелил да се държи така с нея! Обикновено всеки биваше тутакси покорен от положението и хубостта ѝ, пък и като дъщеря на член на парламента тя имаше право на уважение и почит. В края на краищата не беше някое слугинче, което да си позволят да сплашват. Как смееше този непознат чужденец да ѝ говори с такъв тон, да я зяпа така и да се приближава толкова близко до нея!

И все пак, като го погледна в черните очи, разбра, че този мъж е способен, стига да пожелае, да прекрачи куп правила на добрия тон. Въпреки хубавото облекло и изискания език, в него имаше нещо диво и необуздало, нещо... нещо греховно, от което сърцето ѝ лудо заби, а кръвта ѝ кипна.

Преглътна с мъка.

— Ако искате пари, ще трябва да ви разочаровам — не нося нищо скъпо.

Белите му зъби проблеснаха и тя усети горещия му дъх на слепоочието си.

— Тъй значи, вече не съм браконьер, а разбойник! Не зная дали трябва да се почувствам поласкан или обиден.

— Но м-моля ви, аз...

— Освен това не мога да се съглася с вас, че не носите нищо скъпоценно. — Той изгледа тялото ѝ с погледа на познавач. — Какво по-примамливо от тиха гора, мека постелка от борови игли и едно наперено младо създание, на което една сурова лекция на тема житейски реалности би принесла само полза.

— И вие смятате, че можете да ми изнесете тази лекция?

Ироничната ѝ забележка го разсмя още повече и на брадичката му се очерта трапчинка.

— С удоволствие се поставям на ваше разположение, уважаема госпожице!

Златен кичур погали шията ѝ и Катрин чак сега забеляза, че дългите му пръсти си играят с къдриците ѝ. Тя се опита да се дръпне, но ръката му се озова изведнъж на брадичката ѝ, той завъртя лицето ѝ наляво и надясно, сякаш искаше да изучи подробно кожата и косата ѝ на ярката слънчева светлина, а тя беше принудена в това време да не сваля очи от него.

Студени тръпки на уплаха полазиха по гърба ѝ, усети се сякаш цялата скована.

Тъмните очи се впериха в разтворената яка на блузата, внушаваха ѝ чувството, че той смъква коприната, лена и дантелите от тялото ѝ. Хипнотизирана от погледа му, не можеше даже да затвори очи и ужасена си даде сметка, че сега е изцяло във властта му. Ако извика, той просто ще ѝ затвори устата и ще е безнадеждно да се бори с този напращял от сила мъж. Той можеше лесно да я повали на тревата и стига да пожелае, да я изнасили.

Ръцете му обгърнаха тънкия ѝ кръст, стори ѝ се че ще припадне, когато той я притисна към гърдите си и бавно я повдигна. Тя се бе вкопчила отчаяно в ризата му и не знаеше дали вик за помощ би подобрил или влошил положението ѝ. Но преди да вземе решение, той

я отблъсна някак странно с изпънати ръце от себе си и в следващия миг я стовари доста грубо върху седлото.

— Ужасно съжалявам, че трябва да ви разочаровам — ухили се нехранимайкото. — Днес малко бързам и не съм в настроение да чета лекции на невъзпитани хлапета. Но ако се случи пак да се срещнем, пък и, ако мога да се изразя така, обстоятелствата са по-благоприятни, с удоволствие ще се поставя на ваше разположение, мила госпожице.

Катрин направо зяпна.

— Вие... вие сте един безсрамен, един арогантен...

Той удари със смях кобилата по задницата и тя препусна през поляната още преди господарката ѝ да успее да хване юздите. Вкопчена в седлото, с развети коси и издути дантелени долни фусты, Катрин не приличаше твърде на елегантна ездачка, а когато успя най-сетне да укроти коня, гръмкият му смях още я преследваше. Бузите ѝ пламтяха, ръцете ѝ трепереха и за пръв път от много години насам по лицето ѝ течаха горещи сълзи — от унижение и гняв. Твърде късно се сети, че е забравила шапката и ръкавиците на поляната, но нямаше намерение да се връща. Ако носеше не късия камшик, а пистолет или друго смъртоносно оръжие, друго щеше да е. Рисуваше си с ярки багри как би повалила с точен изстрел този тип и как би се смяла тържествуващо...

Подковите на кобилата закънтяха високо по калдъръма, докато Катрин пресичаше двора на Роузууд Хол и едно конярче веднага дотича, хвана чевръсто юздите, които тя небрежно му хвърли.

— Дай ѝ повече овес и хубаво я разтрий — заповяда тя кратко. Мислите ѝ продължаваха да кръжат около срещата в гората и яростта ѝ се надигаше все повече. С широки крачки заобиколи по една пътечка главната постройка, без да обръща внимание на прекрасните цветя. Роузууд Хол беше изграден в елизабетински стил: двуетажната господарска къща беше с колони и корнизи, отпращащи погледите към високите прозорци с цветни стъкла. Червените тухлени стени бяха обрасли чак до сивия покрив с бръшлян и диво грозде, а две кулички обрамчваха двукрилата входна врата. Над нея се мъдреше семейният герб, доказателство за благородния произход на Ашбрукови.

Катрин не можеше естествено да е обзета сега от възвишени мисли. Тя се втурна към вратата, но едно от изкусно скулптираните дъбови крила се отвори още преди да е натиснала звънеца и тя едва не

се сблъска с брат си. В шоколаденокафяво сако и светлокафяв панталон Деймиън изглеждаше особено привлекателен.

— Опа, кого виждам? — засмя се той. — Да не би другите ловци да се оказаха твърде бързи за теб?

— Разбира се, че не! Но изведнъж изгубих всяко желание да участвам в този фарс. От кучешкия лай получавам мигрена и направо ми прилява, когато възрастни мъже шумно ликуват, докато кръвожадната глутница разкъсва притиснатата в някой ъгъл лилица.

— Сестра ми, приятелка на животните! — изкоментира сухо Деймиън. — А дали да не съжалим тогава и безпомощните пъдпъдъци, които изобилно дупчиш със сачми?

— Тези безпомощни пернати създания имат превъзходен вкус, мили братко, докато лицата намира съвсем безсмислена смърт. Но *ти* защо не участваш в лова? Или Хариет Чалмърс е била достатъчно благоразумна и ти е отказала още веднъж да се омъжи за теб?

Деймиън Ашбрук се усмихна благо. Той беше тънък, немного по-висок от Катрин, със светлосини очи и дълга чуплива кестенява коса, спретнато прибрана на тила.

— Не, чаровната Хариет не ми е дала отказ. Просто исках да използвам малкото спокойни часове, за да прегледам някои важни документи.

Катрин присви очи.

— Тя положително ще те замъкне пред олтара дори да се опиташ да ѝ се изплъзнеш.

— Сериозно? Ако не греша съвсем, все още мъжът прави предложението за женитба.

Тя му се изплези.

— Напразно възразяваш, мили братко. Нали с очите си виждам, че обожаваш Хариет. Очите ти стават на ластик, докато изобилните ѝ прелести едва не пръсват корсажа на роклята ѝ.

Деймиън сви вежди и огледа критично от глава до пети разчорлената си сестра.

— Дали не чувам гласа на завистта? Нима завиждаш на най-добрата си приятелка?

Катрин беше проследила погледа му и сега задърпа гневно кадифената си пола, която се беше закачила за кончова на ботуша.

— За какво да ѝ завиждам? Може би за бюста? Опипвай си го, колкото щеш! — А когато Деймиън се изчерви, продължи злобно:

— Видя ли! А продължаваш да твърдиш, че държиш съдбата си в собствените си ръце. Хайде на бас за пет жълтици, че няма да мине и месец, и вече ще си се оженил за нея, за да постигнеш най-сетне целта на желанията си.

Деймиън кимна.

— Добре, но само ако и ти се хванеш за същата сума на бас, че до един месец ще успееш да превземеш своя лейтенант.

— Гледай да имаш парите на разположение — засмя се самоуверено Катрин. — Защото той вече ми направи предложение и иска тази вечер на бала да говори с татко, за да обявим официално годежа.

— По дяволите! — измърмори впечатлен Деймиън. — Бях почти сигурен, че този тип никога няма да се реши да направи толкова отговорна стъпка.

— Причината е, че силно подценяваш прелестите ми, и то само защото не бият чак толкова на очи.

— Майка знае ли вече?

Катрин се усмихна горчиво.

— По-добре да ме беше попитал дали това изобщо ще заинтересува майка ни.

— Не можеш да твърдиш, че тя изобщо не се интересува от нас. Нали се опитва все пак от три години насам да склони баща ни да приеме Пелъм-Уайът за свой зет.

— Пелъм-Уайът — Катрин сви презрително нос. — Та за него изобщо не може да става въпрос. Разхожда се с дрехи, които от десет години са демоде, а са му и прекалено широки. Той фъфли и смърди, сякаш не се е къпал, откакто го бутнах в езерцето с патиците още докато бяхме деца.

— Но той ще наследи земите, граничещи с нашите. Богат е и не чак толкова грозен...

— Не е грозен ли? Липсват му повечето зъби, а кожата му е толкова сипаничава, че се питам как изобщо успява да се обръсне. Наскоро, на един лов на лисици, изхвърча високо от седлото и се озова наред кучешката glutница, която щеше да разкъса него вместо

лисицата, ако не го бяха спасили овреме. Да се омъжа за този тип? Не, благодаря, бих предпочела да отида в манастир.

— По-добре ще е да внимаваш повечко, мила Кати, докато наистина не се омъжиш за Гарнър. Или си забравила заканата на татко и какво те чака, ако забъркаш доброто ни име в някой пореден скандал?

— Скандал? Нали обикновено се смята за достойно, ако мъж се дуелира, за да защити честта на дамата си.

— Но не и ако нейният фаворит гори от желание да прониже съперника със сабята си.

— О боже, господи, говориш така, сякаш Хамилтън е убил онзи Чарлз Уейд. Та тъпчото се отърва само с драскотина на бузата.

— Само защото Гарнър е разбрал овреме, че противникът му никога не е държал оръжие в ръка. Твоят старши лейтенант просто не е рискувал да бъде обвинен в убийство.

— Чарлз го предизвика. Редно ли беше Хамилтън просто да отмине мълчаливо?

— Трябваше да изчака глупакът да изтрезнее и да осъзнае грешката си.

— Грешката му беше, че ме обиди — натърти възмутено Катрин.

— И ти имаше вина, нали използва човека, за да накараш добрия Хамилтън да ревнува, а не може да се отрече и че успя. Вярно, че ти после съжаляваше, но мога само най-настойчиво да те посъветвам да не поставяш търпението на баща ни на ново сериозно изпитание.

Както винаги, когато съзнаваше, че не е права и са я притиснали до стената, Катрин не се въздържа от злобен ответен удар.

— Щом си, както изглежда, толкова загрижен за мен, ще те заинтересува ли новината, че днес в гората един мъж си позволи да ми досажда. Затова се прибрах толкова рано и затова се налага да понасям подигравателните ти погледи.

— Била си застрашена? Лицето на Деймиън стана строго. — Къде? От кого?

— От някакъв браконьер. Някакъв скитник и разбойник, навлязъл без разрешение в нашите земи и който има безочие да пита мен какво търся сам-сама в гората.

Деймиън въздъхна облекчено. Светналите от възмущение очи на сестра му доказваха, че никой не е посмял да й причини каквато и да

било неприятност. Тя просто страдаше от уязвена гордост и сега му станаха ясни и хапливите й забележки относно Хариет, най-близката й приятелка още от детството.

— Трябва да е бил някой интересен мъж. Познавам ли го?

— Напълно е възможно да си имаш вземане-даване с подобни типове в игралните зали или на още по-лоши места, които една дама не бива дори да споменава. Като се замисля, би трябвало да пожертвам доброволно пет жълтици, за да предпазя Хариет от грешка с фатални последици. Щом се върне от лова, ще й обясня какъв е истинският ти характер и ще трябва да си предоволен, ако те удостои довечера поне с поглед.

Катрин отметна дългите си руси коси, прошумоля покрай Деймиън и заизкачва гордо стълбището. Той я последва до първото стъпало, сложи ръка върху резбования махагонов парапет и се възхити засмян на великолепното й отстъпление. Заплахата не го стресна, та нали тя беше използвала всички възможни средства, за да го събере с Хариет Чалмърс, защото в противен случай той би могъл да забележи твърде късно, че се е превърнала от невзрачно момиченце в прекрасна млада жена. Това, което Катрин не подозираше, беше силата на тяхната връзка, прекрачила отдавна границите на флирта. Само защото в Роузууд Хол се бяха събрали толкова много гости, трябваше да престане да се промъква тайничко в стаята на своята любима, настанена временно поради липса на място, при Катрин.

— Кати?

Деймиън предполагаше, че тя ще си направи оглушки, но сестра му спря на първото стъпало и дори го удостои с поглед, макар и с високо вдигнати вежди.

— Сега ми хрумна... — Той й подари усмивката, която пазеше само за нея и която почти винаги я обезоръжаваше. — Какво ще кажеш, защо да не обявим в среднощ двоен годеж? Все ще намеря отнякъде пет жълтици.

Катрин изгледа смаяна брат си. Знаеше, че Деймиън не одобрява избора й, че смята Хамилтън Гарнър за самонадеян и надут, за кариерист, който превива гръбнак пред високостоящите и тъпче подчинените си. Но той много я обичаше, искаше тя да е щастлива и затова беше готов да приеме старши лейтенанта за зет. От години Деймиън й беше не само брат, но и баща, съветник, изповедник и

приятел — всеки път, когато се беше чувствала самотна в Роузууд Хол, и щеше да му е вечно благодарна за това.

Сега измърмори със страстна въздишка:

— Двоен годеж? Направо възхитително! Не мога да си пожелаая по-хубаво начало на осемнайсетия си рожден ден.

ГЛАВА ВТОРА

След лова на лисици празненствата в Роузууд Хол продължиха следобеда с игра на крикет и състезание по стрелба с лък. Младите дами си съперничеа за вниманието на своите фаворити и ръкопляскаха, когато някой състезател се отличаваше с особен успех. Достопочтени понапълнели дуени се бяха скупчили като ято врани. Макар да бяха така силно пристегнати с корсетите, че пластинките от китова кост изпращяха при всяко поемане на въздух, те биха предпочели да се задушат, но не и да пропуснат някоя клюка.

Към четири часа всички гости се запътиха към къщата, да се приготвят за банкета и бала. Жените отпуснаха корсажи и корсети, та поне няколко часа да подишат свободно. Необходими бяха огромни количества вода, за да се измият нежните ръчички от потта и прахта на горещия ден. Косите се навиваха и вдигаха високо в изкусни фризури. Някои дами използваха за целта телени мрежички с преплетени в тях конски косми, после косите се поръсваха щедро с оризово брашно и се украсяваха със цветя, панделки, скъпоценни камъни или с птици и животинки от плат. Една лейди, която държи на себе си, понася доброволно всички мъки, свързани с тежката украса на косата, за да бъде на висотата на господстващата мода.

Катрин искаше, разбира се, тази вечер да е най-красивата. В стаята си нагласяше отново и отново къдриците си, посягаше отново и отново към грима и изхаби много въглен, за да изпъкнат очите ѝ колкото може по-добре. Впрочем можеше да е сигурна, че нейната бална рокля ще затъмни всички останали. Беше същинска мечта от розова коприна на червени пламъци, а моделът по последна парижка мода. Той подчертаваше тънката ѝ талия, вдигаше високо бюста, та да изглежда по-разкошен, отколкото беше всъщност. До лактите ръкавите бяха тесни, а надолу ставаха широки като крилата на пеперуди, под които прозираха кремавите дантели на ризата. Опъната върху обръчи, полата се издуваше над бедрата като камбана, а отпред и отзад падаше

на меки гънки до пода. При всяка танцова стъпка отдолу щяха да надничат фустите от бродирана френска дантела.

Носеше само едно бижу — брилянтено колие, привличащо погледите към лебедовата ѝ шия и дълбокото деколте. За фризурата се беше отказала от теловете и конския косъм, щастлива, че е алергична към оризовата пудра. От нея очите ѝ сълзяха и я хващаше хрема, но най-лош беше обривът от червени пъпки. Сега, на меката светлина на свещите, къдриците ѝ блестяха, сякаш бяха златни и сребърни, което също щеше да я отличава от всички, бяло напудрени, дами.

Докато се поглеждаше за последен път в огледалото, Катрин си вееше изкусно с ветрилото от щраусови пера. Доволна, веднага надникна при Хариет и измъкна приятелката си в коридора.

— Хамилтън Гарнър би трябвало да се почувства много поласкан, ако взема предвид предложението му — прошепна тя.

— Това пък сега какво значи? — попита учудена Хариет. — Мислех, че вече си приела предложението му.

— Една девойка трябва винаги да крие и някакви задни мисли, не си ли съгласна?

Хариет отвори широко хубавите си кафяви очи. Тя не можеше да съперничи на класическата хубост на Катрин, защото устата ѝ беше малко по-голямшка, а сърцевидното ѝ лице — осеяно с лунички, които с нищо не успя да премахне. Впрочем за сметка на това съдбата я беше дарила с фигура, събуждаща у всеки мъж страстни желания, и беше истински късмет, че още като тригодишно момиченце се влюби в Деймиън Ашбрук. Ако беше проявила някога интерес към други мъже, сигурно двете с Катрин щяха да са сега непримирими съпернички.

В горния край на стълбата приятелката ѝ изведнъж спря и наведе глава, сякаш се вслушваше в музиката, долитаща откъм балната зала.

— Освен това... освен това той още не е изрекъл с думи предложението си.

Хариет, която тъкмо се канеше да прекрачи едно стъпало, трябваше да се вкопчи в парапета, за да не загуби равновесие.

— *Какво? Какво каза току-що?*

— Нали чу. — Катрин се озърна плахо. — Говори, моля те, тихо, за да не привлечем нечие внимание. Искях да кажа, че той всъщност вече ме попита, с много намеци... Само че...

— Само че още не е поискал ръката ти според всички правила, така ли?

— Сигурна съм, че е изчакавал подходящия момент, тоест тази вечер. Какъв по-хубав поздрав за рождения ми ден!

— Но ти си казала на Деймиън...

— Шшт! — Катрин я ошипа болезнено по ръката, когато една двойка се приближи така, че можеше да ги чуе.

Хариет поздрави усмихнато, изчака гостите да слязат до партера, после изсъска нетърпеливо:

— Казала си на Деймиън, че Хамилтън щял да те поиска тази вечер от баща ти, след което сте щели да обявите официално годежа си.

— Ами да... Деймиън ме предизвика и ме ядоса, затова изтърсих първото, което ми мина през ума. Но не *излъгах*, разбираш ли? Хамилтън *иска* да се ожени за мен, това го знае цял Дерби. Пък и ще е същински глупак, ако рискува да предпочета друг, не си ли съгласна?

— Да, но...

— Той не може да намери по-добра партия дори ако се залови да ухажва някоя от престарелите дебели дъщери на крал Джордж.

— Катрин!

— Не е ли така? Разполагам със зестрата, която ми е завещала баба ми Огъстин. Не може да се каже, че съм грозна, а сега, когато е вече член на парламента, баща ми ще има куп влиятелни приятели. Амбициозен млад старши лейтенант от кралската армия може само да мечтае за съпруга като мен и ако не го осъзнае бързо, мога да се изкуша да се омъжа за Пелъм-Уайът.

— Не говориш сериозно.

— Напротив. Или мислиш, че няма да получа за четвърт час дузина предложения за женитба, ако пусна из балната зала слуха, че Хамилтън Гарнър е загубил благоволенieto ми?

— В това не се съмнявам, но мога да си представя колко би се ядосал Хамилтън, ако научи за облога ти с Деймиън. Та той е доста опак човек, меко казано.

— Смяташ, че се наслаждава на ергенския си живот? Да, но му е време да погледне истината в очите. Сега сме 1745 година и понастоящем мъжете са в Англия дефицитна стока, докато жените се множат като питомни зайци.

— Катрин! — възкликна ужасена Хариет. — Къде научаваш подобни изрази?

— В най-изисканите лондонски салони, мила моя. — Погледът на Катрин шареше из хола на партера и Хариет трябваше да сложи ръка в ръкавица на рамото ѝ, за да върне вниманието ѝ върху споменатата криза.

— Ами, ако Хамилтън научи за облога ви? Не е изключено Деймиън да му честити предстоящия годеж или да вдигне тост за него.

— Брат ми не върши подобни неща — всеки случай не преди полунощ — натърти Катрин.

Хариет отново се опита да ѝ внуши благоразумие.

— Това е опасна игра. Ами ако в полунощ Хамилтън само ти честити с усмивка рождения ден и ти поднесе букет?

— Тогава ще му захвърля букета право в лицето. Но той просто не би посмял. Та нали, ако нямаше сериозни намерения, нямаше да продължи да ме ухажва и след дуела си с Чарлз Уейд. Пък и се би само за да демонстрира претенциите си по отношение на мен.

— Ако беше така, досега да е имал дузина съпруги!

Хариет веднага съжали за импулсивно изречените думи, защото видя как устните на приятелката ѝ се превърнаха в тънка бяла ивичка. Въпреки това продължи:

— Не можеш да отречеш, че е известен като женкар и казват даже, че...

— Не желая да слушам какво се приказва за него — прекъсна я хладно Катрин. — Знаеш, че го дрънкат завистливи дърти крави, дето само си чешат езиците и разпространяват зловредни слухове. Интересува ме само едно — на моя страна ли си, или не?

— Разбира се, че искам да ти помогна, но какво мога да сторя?

— Трябва да заглавичкваш Деймиън, докато не ти дам знак.

— Знак ли?

— Малко преди полунощ ще помоля Хамилтън да ме придружи на терасата, да си поема чист въздух. Ако всичко мине добре, на връщане в балната зала ще нося роза. — Тя се усмихна съзаклятнически. — Хванах се с Деймиън на бас за пет жълтици, а с тебе се хващам за половината от тази сума, че Хамилтън ще е откъснал собственоръчно розата, за да ми я поднесе.

Впечатлена от самоувереността на Катрин, Хариет също се засмя.

— Та в полунощ, значи?

— Да.

— Не си даваш кой знае колко време.

— Не ми е нужно много време. Той е в края на краищата само един мъж.

Само един мъж. Тези смели думи още се въртяха в ума на Хариет, докато тя вдигаше светложълтите си поли, за да последва Катрин в балната зала.

Дузина огромни полилеи осветяваха ярко балната зала и безбройните свещи се отразиха в теменуженосините очи на Катрин, когато тя спря на прага и плъзна поглед върху гостите. Не се съмняваше нито за миг, че в полунощ ще носи в ръката си роза. Хамилтън минаваше наистина за непоклатим ерген, но му беше крайно време да сложи край на авантюрите и да се превърне в любещ съпруг и баща. За него тя беше идеалната съпруга и като си представи каква сензация ще предизвика обявяването на годежа им, тя усети приятни тръпки да минават по гърба ѝ. Всички млади дами жестоко ще ѝ завиждат, задето е завоювала най-желания мъж в цялата околност. Тези глупави гъски бяха привличали в най-добрия случай вниманието му само за кратко, бяха се надявали, че такава ще е и нейната участ, но тя беше изплела изкусно мрежата, в която старши лейтенант Гарнър щеше скоро да бъде уловен.

Въпреки че в залата гъмжеше от червени парадни униформи, както и от бели перуки и вечерни рокли с ярки цветове, тя много бързо зърна избраница си. Той стоеше до баща ѝ и се усмихваше на някаква забележка, от която двойната брадичка на сър Алфред се тресеше като пача.

— Чудесно — прошепна Катрин на приятелката си. — Той вече се подмазва на тъста си! Всемогъщи боже, не е ли великолепен?

В гиздавата си униформа Хамилтън Гарнър изглеждаше наистина богоподобен. Червеният кител подчертаваше широките рамене и мускулестия торс, а тесният бял панталон едва прикриваше нещо от другите му прелести. Лицето с квадратната брадичка и големите очи с цвят на нефрит лесно можеха да разтопят всяко

моминско сърце. Беше служил под командата на херцог Къмбърланд, брата на крал Джордж и се бе завърнал от война като героя от Фонтеноа. Сега командваше драгунски полк и капитанските пагони бяха само въпрос на време.

Господа с напудрени перуки се трупяха около бащата на Катрин и Хамилтън, сред тях и полковник Лорънс Хафярд, сприхав и суров мъж, чиито къси изречения звучаха по-скоро като лай. Беше прекият началник на Гарнър и сигурно щеше да го поздрави, ако се ожени за племенницата му.

— По-идеално не може и да бъде — прошепна Катрин. — Сега трябва само да държиш Деймиън по-надалеч от Хамилтън, докато ти дам знак.

Хариет тихичко изпъшка.

— Доста трудно ще е, защото в момента той разговаря с твоя възлюбен.

— Какво? Къде? Катрин още не беше забелязала, че и брат ѝ е в групата около нейния баща.

— Мислиш ли...

— Не, щом чичо Лорънс и Уилям Мериуедър са край тях, те положително не разговарят на частни теми — отвърна Катрин.

— Да ми отсекай главата, ако не става отново дума за Чарлз Едуард Стюарт. — Този път Хариет изпъшка много високо. — Смяташ, че пак бистрят политика? Кълна ти се, ако ми се наложи да чуя още една дискусия на тема, дали тронът принадлежи по право на един Стюарт или на мъж от Хановерския род, ще предпочета дори твоя Пелъм-Уайът като евентуален кандидат.

— Със Стюартите е свършено — заяви сър Алфред, след като се изсекна шумно в ленената си кърпа за нос. — Не проумявам защо тези папищаши не го разберат най-сетне. Всъщност би трябвало отдавна да съжаляват, че воюват за напълно безнадеждна кауза. Англия никога вече няма да търпи крал-католик на трона и най-малко такъв, който говори на шотландски диалект.

— В интерес на истината... — Уилям Мериуедър, съсед и приятел на семейството, беше нисък и дебел като сър Алфред, та един до друг двамата приличаха на две топки. Той всякога си умираше от желание да играе ролята на адвокат на дявола, на каквато тема и да

беше разговорът. — Джеймс Франсис Стюарт говори английски без какъвто и да било акцент, не по-зле от вас и от мен, а след като е прекарал вече близо четиридесет години като изгнаник в Италия, сигурно е повлиян по-скоро от тази страна, отколкото от Шотландия.

— Папищаши! — изсумтя полковник Хафярд. — Този дърт глупак продължава да се държи в Рим като същински крал! За кого ли се има всъщност?

— За законен наследник и крал на Англия, Шотландия и Ирландия — натърти Мериуедър, — човек, който е бил принуден да освободи трона си за един немски узурпатор.

— Крал Джордж е пряк потомък на Яков първи!

— Но само по женска линия.

— Джеймс Стюарт е глупак, какъвто беше и баща му — упорстваше сър Алфред. — Да се благодари, че папистките убеждения му струваха само изгнание и не беше обезглавен. Кромвел нямаше да се церемони много-много с него. Същинско нещастие е, че днес вече нямаме генерали като Кромвел. Направо не проумявам защо тези яковисти не престават да заплашват и да отправят абсолютно несъстоятелни обвинения. Само преди месец арестуваха един от тях в самия парламент.

— Нечувано нахалство е, че са се изпокрили навсякъде — подкрепи го полковникът. — Вече наистина не знаем кой ни е приятел и кой враг.

— В едно можем да сме сигурни — след миналогодишното поражение френският крал Луи вече няма да подкрепи с флотата си претенциите на Стюартите.

— Беше истинска лудост! — кимна енергично Хафярд. — Как е възможно тъкмо през февруари, посред зимните бури, да се опиташ да преплуваш Ламанша? Потънаха му единайсет чудесни кораба и стотици, не, хиляди храбри мъже се простиха залудо със живота си.

— Можем само горчиво да съжаляваме, че Чарлз Едуард Стюарт не се удави заедно с флотата си.

— Да — сви презрително устни Мериуедър. — Това нагло кутре, което твърдеше, че няма да се успокои, докато не види баща си на английския трон. За такова нахалство наистина заслужаваше гроб в морските дълбини.

Сър Алфред не долови иронията на приятеля си и кимна енергично. Пурпурночервеното му лице издаваше, че вече е опитал доста от испанската мадейра.

— Длъжни сме да окачваме на най-високата бесилка всеки проклет яковист, когото успеем да заловим.

— За тази цел би трябвало да обезлюдим голяма част от Шотландия — намеси се живо Хамилтън, — понеже повечето привърженици на Стюартите са шотландци.

— Същински диваци! — изруга сър Алфред. — През петнайсата година трябваше да ги натикаме всички до един в морето. Вместо това ги помилвахме, върнахме им земите, прокарахме им военни пътища, по-добри от нашите. Още преди трийсет години трябваше да обезоръжим цяла Шотландия, а сега в тази, проклета от бога, страна гъмжи от воители с полички, размахващи широките си мечове, само някой да припари към границата им. Сега ги подстрекава и един идиот, убеден, че с тяхна помощ може да завоюва света.

— Но не всички шотландци са готови да се бият за крал от династията на Стюартовци — каза спокойно Деймиън. — Преобладаващата част от населението е не по-малко от нас уморена от войните. Що се отнася до мнението ти, татко, че били диваци, не мога да го споделя — в Кембридж и в Оксфорд следваха не по-малко шотландци, отколкото англичани.

— Брей, момче, затова ли те пратих да учиш право, та да им адвокатстваш? Къде се е изпарил справедливият ти гняв? При последното въстание на яковистите ти загуби дядо си, чичо си, а собственият ти баща не се срамува да признае, че от страх едва не получи сърдечен удар. Твърдиш, че не били диваци, така ли? Та те живеят в планински пещери и носят женски дрехи, които безсрамно събличат, за да не им пречат свободно да се движат по време на битка. Представяш ли си как се чувства човек, когато цяла орда голи тела с яко окосмени крака почват да въртят на бойното поле огромни мечове и секири? Не били диваци! Не разбират думичка английски и прекарват целия си живот, като крадат и убиват съседите си.

— Смятам, че би трябвало да върнем войската си от Австрия — вметна минаващ край групата господин. — Щом шотландците не могат да бъдат убедени с логични аргументи, налага се да ги вразумим с помощта на мускети, щикове и бесилки.

— Точно, точно така — съгласиха се всички.

Само един слабичък мъж нагласи нервно пенснето си и се осмели да противоречи.

— В пределите на своя клан шотландците са много лоялни и покорни на закона. Предводителят е за тях баща, съдия и крал в едно лице и никой не би дръзнал да не му се подчини.

— Какви, по дяволите, ги дрънкате, Фейвърсхем! Или се изживявате вече като авторитет само защото прекарахте там няколко месеца, за да изготвите картите?

— Опазил ме господ! Само истински кореняк шотландец може да разбере докрай съотечествениците си, но трябва да призная, че промених мнението си за тях, след като пропътувах земите им надлъж и нашир.

— А сега искате да ни убедите, че са учтиви, мили и гостоприемни?

Сарказмът не обезкуражи дребничкия мъж.

— Те бяха наистина много гостоприемни, след като се уверяха, че съм сред тях само в името на научни интереси. А що се отнася до чувството им за чест, нека ви кажа, че направих веднъж грешката да спомена пред един предводител на клан, че някои от хората му не са били напълно коректни към мен. Той се хвана тутакси за меч и ме увери, че е достатъчна една моя дума и главите им ще се отърколят. Разсмях се, защото го възприех, разбира се, като шега, но той натърти, че мога да вярвам на думите му и мисля, че наистина съдържа обещанието си.

— А сега искате да ни го дадете като пример за това, че шотландците са цивилизовани хора? — Старши лейтенант Хамилтън се усмихна ехидно. — Според мен доказахте само, че са примитивни и същински варвари.

— Може да не съм се изразил добре — отстъпи Фейвърсхем. — Искях само да подчертая, че за един шотландец и особено за планинец честта е над всичко.

— Всеки планинец е крадец! — настоя Гарнър и в тона му звучеше дълбока убеденост.

— Докато бях сред тях, ми се изгуби само чифт ръкавици, пък и тях сигурно съм забутал някъде.

— Като ви слуша човек, ще рече, че изпитвате уважение към ония диваци.

— Уважение ли, господин лейтенант? Да, смятам, че е разумно да уважаваш нещо, пуснало дълбоки корени в народния характер, и което просто не може да се изтреби.

— Ха! — Полковник Хафярд удари Фейвърсхем толкова силно по рамото, че пенснето на учения се смъкна от носа му. — Току-що сам признахте, че тези хора, подобно на животните, следват само ниските си инстинкти.

Докато всички гръмогласно се смееха, картографът си намести с достойнство пенснето.

— Изопачавате думите ми, полковник. Честта не е инстинкт, а основна човешка ценност. При планинците я срещате в първозданност, която у други народи отдавна е потънала в забрава. Те се заклеват пред бога да са верни на клана си и запечатват клетвата, целувайки кинжал. Този символичен жест означава, че са готови да заплатят за предателство със живота си.

— И само защото оплюнчват някакъв нож, ние трябва да треперим от страх и да гледаме спокойно как нахлуват през границата ни с намерение да детронират нашия крал? — възкликна Гарнър.

Фейвърсхем се изчерви под враждебните погледи на събеседниците си.

— Искях само да ви обърна внимание, че не бива да посрещаме с пренебрежение клетвата им да върнат един Стюарт на трона.

— Аз пък ще ви възразя, че тази дива глутница не струва пукнат грош. Шотландците нямат редовна армия, нямат топове, нито артилерия, нито флота. Със смешните си гайди и мечове не могат да сторят нищичко на най-могъщата във военно отношение нация на света.

С тези думи Гарнър обърна демонстративно гръб на картографа. С пламнало лице клетият Фейвърсхем се опита да се оттегли незабелязано и беше не по-малко смаян от останалите, когато най-неочаквано получи подкрепа.

— Лично аз винаги съм смятал, че е по-разумно да се вземат мерки, вместо да се подценява врагът.

Хамилтън се обърна бавно и със силно присвити нефритенозелени очи заглежда мъжа, който се бе осмелил да му

противоречи. Беше чужденецът от Лондон — някакъв клиент или партньор в сделките на Деймиън Ашбрук.

— Монтгомъри, ако съм запомнил добре?

— Рифър Монтгомъри — потвърди с лек поклон мъжът.

— Та споделяте значи мнението на Фейвърсхем, че шотландците могат да станат сериозна заплаха за английската монархия?

— Казвам само, че не бива да се отнасяме към тях с пренебрежение, като към некадърни диваци. Тъй или иначе през последните хиляда години никой не е успял да завладее земите им. Даже норманите са се провалили.

— А защо трябва някой да си прави труда да превзема толкова неплодородна земя, на чийто суров климат не може да издържи по-дълго време никой освен тези диваци с дебела козина? — възрази му Гарнър.

Монтгомъри се засмя.

— И въпреки това ние плащаме висока цена за тяхната вълна, за тяхното говеждо и овче месо, да не говорим за процъфтяващия черен пазар с...ами да...с техните спиртни напитки. Ако не се лъжа, дори чудесното уиски, на което се наслаждаваме тази вечер тук, е от шотландски произход.

Сър Алфред се изкашля притеснено и подхвана някакво енергично обяснение, но никой не го слушаше. Всички бяха вперили очи в Монтгомъри и в Гарнър.

— Мога ли да попитам каква професия упражнявате, сър? И откъде този лек акцент, чийто произход не мога да установя?

Монтгомъри разклати леко чашата си.

— Израсъл съм на континента, старши лейтенант, във Франция, Италия и Испания. Като вносител и износител често пътувам, а за да отговоря веднага и на предполагаемия ви следващ въпрос — от политика се интересувам само доколкото тя често влияе на моите печалби или загуби. При това се опитвам, както и господин Мериуедър, да виждам и двете страни на медала, а съм готов и като господин Фейвърсхем да преценявам обективно.

Старши лейтенантът изглежда враждебно противника си. Търговецът носеше индиговосин редингот, който му стоеше безукорно, към него сребристосини жилетка и панталон, а въпреки че отдалеч миришеше на пари, във вида му нямаше нищо изнежено, та като

гледаше широките му рамене и силни ръце, Гарнър беше принуден, макар и неохотно, да го признае. Въпреки това не се отказа да провокира Монтгомъри.

— Е, да — каза той, — *бакалин*, за когото съществуват само финансовите му интереси, сигурно държи особено много в страната му да царят спокойствие и ред.

На обидата да бъде наречен бакалин Монтгомъри реагира само с широка усмивка.

— Тъкмо обратното, ако държах само на печалбата си, за мен нямаше да има нищо по-добро от война между Англия и Шотландия. Във времена на хаос се реализират особено големи печалби — както от търговците, така и от военните, които дължат повишенията си единствено на кръвопролитията.

Гарнър пребледня.

— Не бих сравнявал двете професии, защото военният брани живота и свободата, докато... докато такива като вас се обогатяват като същински паразити.

Деймиън Ашбрук беше единственият, който въздъхна шумно, докато всички останали вече очакваха изблик на насилие. Но положението беше спасено най-неочаквано от шумоленето на копринени рокли и радостен смях.

— Толкова много сериозни физиономии и толкова кавги на моя рожден ден? — скара им се непринудено Катрин. — Хамилтън, Деймиън, засрамете се. Хариет и аз се усетихме в края на краищата не по-малко изоставени от онези палми в сандъчетата.

— Госпожице Ашбрук! — Уилям Мериуедър ѝ целуна пламенно ръка. — Госпожице Чалмърс! Наистина ли се почувствахте пренебрегнати, или искате само да призовете тези разпалени глави към спокойствие?

— Отегчихме се почти до смърт — настоя Катрин, — но понеже бяхте току-що толкова галантен, позволявам ви да ме поканите за първия танц.

Искаше всъщност да разбере как Хамилтън ще реагира на факта да бъде лишен от тази привилегия, но вместо това погледът ѝ остана прикован към господина, застанал до нейния брат. С перука и вечерен костюм едва можа да го познае, но черните очи и подигравателната

усмивка в ъгълчетата на устните не оставяха никакво съмнение, че е същият мъж, който така я беше притеснил през деня в гората.

ГЛАВА ТРЕТА

Деймиън гледаше учуден колко слисано наблюдава Катрин неговия приятел. Силна руменина заля бузите ѝ, а теменуженосините ѝ очи потъмняха от гняв. Ако не знаеше, че Рифър беше пристигнал едва този следобед от Лондон, а там никога не се бе запознавал със семейство Ашбрук, щеше да е сигурен, че сестра му е разпознала смъртен враг.

За да прекъсне мъчителното мълчание, настъпило след размяната на реплики между Монтгомъри и Хамилтън Гарнър, Деймиън бързо ги представи:

— Господин Рифър Монтгомъри... сестра ми Катрин. Търговецът пристъпи напред и се наведе учтиво над ръката ѝ.

— Радвам се да се запозная с вас, уважаема госпожице, и най-сърдечно ви честитя рождения ден. Въпреки че не очакваше пристигането ми, Деймиън беше така любезен да ме покани за тържеството. За съжаление досега изобщо не подозирах, че има толкова очарователна сестра.

— Чудесно наистина, че можете да сте тук тази вечер — измърмори хладно Катрин и отправи на брат си поглед, който не вещаеше нищо добро.

— Хм... това е Хариет Чалмърс — продума Деймиън, неспособен да си обясни защо Катрин е толкова разгневена.

Непринуденият смях на Рифър прозвуча с неочаквана сърдечност.

— Най-сетне мога да се запозная с вас, госпожице Чалмърс! Деймиън ми е разказвал много за вас, но ми позволете да кажа, че и най-възторжените му описания не даваха за вас реална представа.

— Благодаря ви, сър — пламна Хариет.

Катрин трябваше да положи огромно усилие, за да обуздае темперамента си и да не направи нищо необмислено. Безсрамното хилене на Монтгомъри я предизвикваше да му зашлеви як шамар, но в присъствието на баща си и чичо си не биваше да рискува подобно

предизвикателство — всеки случай не на тази толкова важна вечер, която щеше да реши бъдещето ѝ.

— Не помня брат ми да е споменавал някога името ви, господин Монтгомъри — само изсъска тя. — Но адвокатите, изглежда, предпочитат да пазят мълчание относно неприятните си клиенти... Да сте случайно убиец или разбойник по широките пътища?

Деймиън си пое ужасен въздух, но Рифър само се разсмя от сърце — пак така предизвикателно, както и в гората.

— Можете да сте напълно спокойна, госпожице Ашбрук, вашият брат ме съветва само по финансови въпроси.

— Рифър притежава параходна агенция в Лондон — побърза да се намеси Деймиън.

— Роби или контрабанда? — попита Катрин със сладко гласче.

— В наше време дамското бельо носи по-големи печалби — отвърна невъзмутимо Монтгомъри. — Коприната, дантелите и брокатите достигнаха много високи цени, а откакто наложихме на Франция търговска блокада, аз внасям тази стока направо от Ориента.

— Много интересно! — Катрин разтвори отегчено ветрилото си и подари на Уилям Мериуедър лъчезарна усмивка. — Чувам, че оркестрантите вече си настройват инструментите за следващия танц.

Тя завихри грациозно поли и придружи Мериуедър до паркета, където двойките вече образуваха две дълги редици. Музикантите засвириха менует и въпреки че упорито избягваше да хвърля погледи към Монтгомъри, Катрин усещаше, че черните очи внимателно наблюдават дали тя изпълнява изящно сложните стъпки.

— Какъв отвратителен човек — довери тя на Мериуедър по време на един пирует. — Дамско бельо! Веднага се хващам на бас, че не внася платовете от Ориента, а ги прекарва от Франция въпреки ембаргото.

— И на мен не ми вдъхва вяра — съгласи се Мериуедър, — но съм впечатлен от начина, по който изразява открито мнението си. Със старши лейтенанта вече яко се сдърпаха.

— Така ли? И защо?

Танцовата фигура се смени и Катрин трябваше да изчака няколко минути, докато менуетът я събере отново с Мериуедър.

— В наши дни споровете са все за политиката — каза той с въздишка. — Трябва да призная, че и аз с удоволствие бръквам от

време на време в гнездото на осите, но нашият смел господин Монтгомъри стигна в това отношение много по-далеч, отколкото някога съм се осмелявал.

— Одобрява евентуална война?

Мериуедър сви замислено устни.

— Задайте ми по-лесен въпрос... От думите му не стана ясно какво би предпочел.

Катрин свъси чело и хвърли незабелязано поглед през рамо към търговеца. Той стоеше сега малко встрани — дали другите се бяха отдалечили от него, или той се е отдръпнал, не можеше да се разбере. Всеки случай не би могъл да се оплаче от липса на интерес към неговата личност, защото всички жени в залата полагаха усилия да привлекат вниманието му.

Въпреки че този мъж й беше неприятен, Катрин не можеше да отрече, че се отличава по чудесен начин от останалите гости — повечето провинциални благородници с бакенбарди или офицери, които изглеждаха доста еднакво в червените си официални униформи, с изключение на Хамилтън Гарнър, естествено. След като видя в гората Монтгомъри гол до кръста, вече знаеше, че широките рамене не са резултат от сложени от изкусен шивач ватирани подплънки, този човек излъчваше невероятна самоувереност и възбуденото шушукане в залата го оставяше сякаш напълно равнодушен. За разлика от него Хамилтън беше застанал прав като дъска и хвърляше към търговеца ледено студени погледи. Катрин размисляше трескаво дали не може да се възползва от създадената ситуация. Старши лейтенантът вече чувствуваше гордостта си уязвена и ако тя пофлиртува малко с чужденеца, сигурно ще престане да се колебае и ще й направи пламенно предложение за женитба. Трябваше да действа, разбира се, много предпазливо, защото Монтгомъри се бе държал сутринта непросто грубо и този арогантен тип не биваше да си въобрази, че и тя, подобно на всички останали дами, му се възхищава. Да, но, от друга страна, до среднощ оставаха само малко часове и тя не биваше да допусне неуспех.

Менуетът свърши, зрителите изръкопляскаха и Катрин бе придружена до групата на баща й.

— Благодаря ви, господин Мериуедър — усмихна се тя чаровно.

— Накарахте ме да се задъхам. Хамилтън... — тя отправи изпод

гъстите си мигли молещ поглед към старши лейтенанта, — би ли ми донесъл чаша вода?

Той се поклони учтиво.

— Разбира се. Веднага се връщам.

— Благодаря... О, татко, струва ми се, че господин Петри те търси.

— Петри? — Сър Алфред наостри уши като куче, надушило кръв, защото с Хю Петри можеха да играят вист или бекгамън, вместо да умират от скука. — Лорънс, можеш ли веднага да го попиташ за какво става дума? Сигурно е нещо важно, което не търпи отлагане.

— Сигурен съм — потвърди ревностно полковникът. Мериуедър се поколеба за миг, но и той не можа да устои на изкушението да хвърлят едни карти, затова последва с бърза крачка приятелите си.

Катрин, останала с Деймиън, Хариет и Рифър Монтгомъри, потърси с поглед приятелката си.

— Подхващат гавот, той не е ли любимият ти танц?

Хариет се ококори, но пхна подканващо ръка под ръката на Деймиън, а младият адвокат не изчака естествено втора покана да потанцува горещо с любимото момиче. Щом се отдалечиха достатъчно, та да не могат да ги чуят, Катрин се обърна към търговеца.

— В училищата за разбойници преподават ли музика?

— Разбира се, музиката и танците са сред задължителните предмети — ухили се Рифър и й подаде галантно ръка.

Катрин беше сигурна, че сега всички матрони са събрали глави и шушукат, но я интересуваше само две зелени очи да проследят сърдито стъпките ѝ през залата.

За едър мъж като него Монтгомъри се движеше с невероятна елегантност, а когато връхчетата на пръстите ѝ докоснаха стоманените му мускули, Катрин си спомни неволно как се бе плискал със студена вода, коленичил в мъха. Не беше предвидила и възбудата, която обземаше цялото ѝ тяло, когато фигура на танца му позволяваше да я вземе в обятията си.

— Трябва да ви се извиня, задето тази заран бях толкова неучтив — каза той по време на едно завъртане. — Пътувах цялата нощ и няколко пъти се губих в гората. Та бях доста уморен и изнервен.

— Извиненията някак не ви подхождат, господин Монтгомъри — отвърна му Катрин. — Но защо не казахте, че сте приятел на брат ми?

Щеше да е убедително обяснение за грубото ви държане.

— Брат ви с много браконieri и разбойници ли е приятел?

— Посетих го в лондонската му канцелария и видях с какви хора си има работа там.

Трябваше да потанцуват с другите партньори от своята четворка, преди да бъдат отново заедно.

— Всъщност извинение от ваша страна също няма да е излишно — измърмори замислено Рифър.

— Моля? Тя намръщи чело и го погледна. — За какво трябва да се извинявам?

— Задето се промъкнахте и ме гледахте как се къпя.

— Аз никога не съм ви *дебнала*, сър! — изсъска възмутено Катрин. — Да знаех, че там някой се къпе, за нищо на света нямаше да отида на поляната. Искях само да напоя коня си и... — Тя млъкна рязко, защото той пак се хилеше най-безсрамно, а черните му очи святкаха развеселено. — Моля, върнете ме на мястото ми. Както виждам, старши лейтенант Гарнър ми е донесъл нещо за пиене.

— Мила ми госпожице... — Монтгомъри вдигна ръката й към устните си и тя усети дори през ръкавицата горещия му дъх. — От месеци не съм държал в обятията си толкова очарователна млада дама и още не искам да слагам край на това удоволствие. Старши лейтенантът ще трябва да поизчака.

— Не мисля, че...

— Още ли се страхувате от мен? Дори в препълнена зала?

Катрин затаи дъх. Виждаше с крайчеца на очите, че Хамилтън стои с малка чаша вода в края на танцовата площадка. Оркестърът засвири отново и Монтгомъри се усмихна предизвикателно.

Тя сложи тънки пръсти на лакета му и усети как другата му ръка я прегръща през кръста. Фактът, че подарява на чужденеца от Лондон втори танц, беше скандален и тя живо си представяше какви са коментарите. Не по-малко скандален беше начинът, по който този мъж я гледаше упорито в очите — толкова упорито, че тя просто забрави всичко останало. Музиката, смеховете и глъчката отстъпиха някъде назад, както и разкошните цветове на дамските тоалети, и светлите отблясъци на свещите в прозорците. Монтгомъри я въртя, докато й се зави свят и едва когато зърна звездното небе над себе си, тя осъзна, че я е отвлякъл от балната зала и я е отвел на терасата.

Когато се озоваха вън, той намали темпото, а после двамата почти спряха. Притисната към коравото мъжко тяло, Катрин усети волята си стопена. Ароматът на розите я замайваше, тъмнината беше мека като кадифе, а чувствени устни вече се навеждаха към нея, една топла ръка вече се плъзгаше от кръста ѝ към тила. Знаеше, че трябва да се възпротиви на тази прегръдка и на целувката, но кръвта пулсираше гореща във вените ѝ, тя вече не владееше чувствата си, когато езикът му се вмъкна, нежно и мамещо, през устните ѝ и пожела да го пуснат.

Тя отстъпи с тиха въздишка на изкушението и коленете ѝ се подгънаха, защото езикът му вече бе завладял нейната уста. За да намери опора, тя се вкопчи в широките рамене на Монтгомъри, а той я обгърна здраво със силните си ръце.

Катрин беше сигурна, че знае всичко за целувката. Много мъже ѝ бяха открадвали по някоя целувка, а когато устните на Хамилтън докосваха нейните, всеки път усещаше приятна тръпка, но той никога не беше запалвал в нея такъв огън, лумнали пламъци, които, странно наистина, се разгаряха някъде под корема и се разпростираха като лава. Допускаше, че има средство да угаси непоносимата жарава, а когато Монтгомъри рязко прекъсна целувката, не можа да потисне въздишка на разочарование. В тъмното от лицето му се виждаха сякаш само гъстите черни вежди, но тя усещаше, че лумналата страст го е изненадала не по-малко от нея. Той я откъсна от себе си, сякаш не биваше да рискува по-нататъшен допир и пое дълбоко дъх, преди да прошепне:

— Предупредих ви да внимавате с безскрупулни приятели, готови да използват безсрамно благоприятни обстоятелства...

— Да... Освен това искахте да ми прочетете лекция за реалния живот. Току-що това ли направихте?

— Реалност ли? — прошепна Рифър. — Не съм сигурен дали изобщо вече зная какво значи това...

Сладък ужас обзе Катрин, когато връхчетата на пръстите му се плъзнаха по шията ѝ, тя извърна глава леко встрани, за да се наслади по-дълго на милувката, но в широко разтворените ѝ очи се четеше страх.

На не повече от пет крачки, на фона на морето от светлини в балната зала, се очерта тъмният силует на мъж, едната му ръка беше

свита в юмрук, в другата стискаше малка кристална чаша.

Катрин се изтръгна от прегръдката на Монтгомъри.

— Хамилтън! — прошушна тя объркана.

— Дано не преча много! — гласът на старши лейтенанта беше леден.

Тя тръгна колебливо към него.

— Хамилтън...не е каквото си мислиш...

— Не е ли? В такъв случай обясни ми, моля те, *какво е*. Молиш ме да ти донеса чаша вода, политаш в танца с младеж, на когото едва преди малко си била представена, а десет минути по-късно те намирам в неговите обятия! Та какво трябва да си помисля? — изсумтя той.

— Хамилтън, моля те...

— Онова, което видях, ми стига. Придобила си, изглежда, напоследък навика да се оставяш съвсем непознати да те целуват и не намиращ в това нищо неприлично, така ли?

Монтгомъри въздъхна продължително и извади тънка черна пура от вътрешния джоб на редингота си.

— Не давате на дамата възможност да ви обясни. Наистина жалко, защото би могла да ви каже, че идеята за тази целувка беше единствено и само моя. Тя просто я изтърпя.

— *Просто я изтърпя, значи?* — Гарнър наблюдаваше с вкаменено лице как търговецът си запалва преспокойно пурата.

— Но тя има рожден ден, нали?

— А вие използвате безсрамно този факт, за да ѝ се натрапите?

— Не съм ѝ се натрапвал — възрази спокойно Монтгомъри. — Аз просто ѝ честитих.

Сгърчените пръсти на Хамилтън можеха всеки миг да строшат тънката чаша, която държеше.

— Катрин, сега трябва да се прибереш вътре... Въздухът тук вънка става непоносимо студен.

— Идваш ли с мен? — измърмори тя умолително.

— Още не. Монтгомъри и аз още не сме приключили разговора си.

Катрин докосна ръкава на китела му.

— Хамилтън, моля те...

Гарнър отблъсна ръката ѝ.

— Казах ти да се прибереш! Сега става дума за нещо между Монтгомъри и мен.

— Съжалявам, но се налага да ви възразя — Рифър беше вперил поглед в нажежения връх на пурата, сякаш наоколо нямаше нищо по-интересно. — Бих имал за какво да поговоря с госпожица Ашбрук, не с вас. Въпреки това съм готов да се извиня, за да сложим край на това наистина необикновено недоразумение, което явно ви създава големи проблеми. Просто нямах представа, че времето на дамата е било запазено за вас.

Хамилтън изскърца със зъби.

— Катрин може да разполага свободно с времето си и ако желае да го прекарва в компанията на безпринципни нехранимайковци, това си е нейна работа.

Монтгомъри дълго мери с поглед драгуна от глава до пети, после изрече с кадифен глас:

— Мога само да повторя — съжалявам, че неволно съм ви настъпил по крака. Та, ако пожелаете сега да ме извините...

Той се поклони учтиво на Катрин и понечи да влезе в залата, но в този миг сабята на старши лейтенанта напусна със съскане ножницата си и стоманеният ѝ връх докосна дантеленото жабо на Монтгомъри.

— Извинение не е достатъчно — изсъска Гарнър. — Освен ако не признаете открито, че сте не само нахалник, но и страхливец.

— *Какво, по дяволите, става тук?*

Катрин се сви, чула къртящия глас на баща си, а на лицето ѝ не остана капчица кръв. Сър Алфред изскочи на терасата, следван от полковник Хафярд, Деймиън и Хариет.

— Пак питам — какво е станало тук? Старши лейтенант, махнете проклетото си оръжие и ми обяснете държанието си.

— Тъй вярно — излая полковникът. — Вие сте гост в този дом и тук не е място за играчки със саби.

— Да, но е също тъй недопустимо в този дом да се допускат оскърбления, каквито този... този *джентълмен* си позволи спрямо Катрин и мен — възрази Гарнър.

— Какво? Какви оскърбления?

На Катрин ѝ идеше да потъне вдън земя. Деймиън и Хариет се бяха втреничили в нея, сякаш бяха сигурни, че тя е виновна за всичко, а

полковник Хафярд беше стиснал неволно дръжката на сабята си, сякаш имаше намерение да посече всеки, който помръдне от мястото си.

Лицето на сър Алфред стана пурпурно червено.

— Вече ви казах да скриете оръжието си, старши лейтенант! Ако тук наистина се е случило нещо невероятно, ще изясним спокойно всичко.

Върхът на сабята се отлепи неохотно от брадичката на Монтгомъри и стоманеното острие изчезна със стържещ звук в кожената ножница.

— А сега бихте ли ми обяснили най-сетне какво се е случило? — изпъчи се стопанинът на къщата.

Заплашен от оръжието на Гарнър, Монтгомъри дори не беше мигнал, а сега се обърна учтиво към сър Алфред.

— Всичко беше просто едно недоразумение, за което вече се извиних.

— Вашето извинение беше чиста подигравка — възрази разпалено Гарнър, — тъй че настоявам за удовлетворение.

Рифър привлече вниманието на сър Алфред към себе си.

— Наистина нямам никакво желание да убия този човек — каза той.

— Да убиете мен? — Хамилтън понечи да се нахвърли върху търговеца. — Хайде, опитайте се само!

— Хамилтън, за бога! — Деймиън побърза да препречи пътя на разярения старши лейтенант. — Рифър, ти какво имаш да ни кажеш за цялата тази невероятна история?

Лека усмивка заигра на устните на Монтгомъри, докато гледаше втренчено Гарнър.

— Старши лейтенантът е бил очевидно шокиран от това, че излязох със сестра ти на терасата да подишаме малко чист въздух. Според него това е възмутително, въпреки че той самият не е предявявал никакви претенции към нея. Затова според мен само госпожица Ашбрук има правото да реши дали наистина е станало нещо обидно, или не е.

— Никакви претенции, така ли? — Деймиън изруга с половин глас. — Та те имаха намерение да обявят в полунощ годежа си.

Хамилтън присви зелените си очи, а възмутеният му злобен поглед накара Катрин силно да се изчерви, изтръгна от очите ѝ сълзи.

— Е, дъще? — гласът на баща ѝ прозвуча като удар с чук. — Чакаме... Този господин обиди ли те, или не?

Тя местеше поглед от едно враждебно лице към друго и горчиво съжаляваше, че е яздила тази заран сама в гората, че се е учила да танцува гавот и изобщо, че се е появила преди осемнайсет години на бял свят.

Търпението на сър Алфред беше на изчерпване.

— Та в какво се състоеше предполагаемата обида?

— Той... той... — Катрин трябваше да преглътне няколко пъти, преди да успее да прошепне: — Той ме целуна.

— Той те е целунал? — бащата ѝ я изгледа изпитателно. — *Целунал?* Въпреки волята ти?

— Аз... — тя прехапа устна. Какво да каже сега? Ако отрече, ще е като плесница за Хамилтън и тя с положителност ще го загуби. Но ако потвърди, проклетият кодекс на честта ще го принуди да я защити. — Аз... Ние танцувахме и в следващия миг... — Катрин сведе клепачи. — Не съм го окуражавала...

Полковник Хафярд си пое дълбоко въздух и се втрени в Монтгомъри.

— Очакваме обяснението ви, сър.

Черните очи на търговеца оставаха приковани в Катрин, докато отговаряше спокойно:

— Няма какво да обяснявам. Вечерта е прекрасна, държах в обятията си хубава жена... Видях нещо, което пожелах, и го взех.

Полковникът изсумтя ужасен.

— Какво безочие, сър! Както разбирам, старши лейтенант Гарнър с основание смята, че сте засегнали честта му. На негово място сигурно бих реагирал по същия начин.

Хамилтън присви ехидно устни:

— Чухте го от устата на моя началник, Монтгомъри! Сега готов ли сте най-сетне да ми дадете удовлетворение?

Рифър размени мрачен поглед с Деймиън Ашбрук, сви незабелязано рамене и попита:

— Къде и кога?

— Утре, при изгрев слънце. На Кеслърс Грийн.

Монтгомъри поклати засмяно глава:

— Утре имам неотложна работа в Лондон и бих искал преди края на нощта да съм вече на път. Ако нямате нищо против, можем да уредим този неприятен въпрос колкото може по-бързо.

Подигравателният му тон накара Гарнър да пребледнее и дори сър Алфред загуби за миг дар слово от подобна наглост. Но щом се съвзе от първия шок, заяви:

— В такъв случай след половин час в двора пред конюшните. Деймиън, тъй като господин Монтгомъри е твой гост, редно е да му бъдеш и секундант. Какво оръжие избирате, господа?

— Старши лейтенантът предпочита, както разбирам, сабята — каза Монтгомъри. — Аз нямам какво да възразя.

— Хамилтън — Катрин отново го изглежда умоляващо. — Та той ти се извини... Не се дуелирайте, моля ви.

Сър Алфред я хвана грубо за ръката.

— Трябваше по-рано да се замислиш за постъпките си, дъще! За мен е несъмнено, че при този неприятен инцидент не е минало без твоя вина, нещо повече, може би тъкмо ти си го предизвикала. — И докато я избутваше към вратата, й прошепна на ухото: — Неведнъж съм казвал на майка ти, че трябваше от години да си омъжена. И теб, млада госпожице, често съм предупреждавал, че няма да допусна още един скандал. Сега ще отидеш веднага в стаята си и ще останеш там, докато аз реша бъдещето ти.

Катрин вече не можеше да сдържи сълзите си, те се стичаха по бузите ѝ и капеха върху розовия копринен корсаж.

— Татко, моля те...

— Сега нито дума повече и типично женските ти номера вече няма да ти помогнат. Времето, през което можеше да налагаш волята си, окончателно мина, разбра ли ме?

Катрин чуваше вече само учестените удари на сърцето си. Тя изтича покрай смаяните гости в балната зала, хукна нагоре по стълбата, а в стаята си се хвърли разплакана на леглото.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На двора наредиха в широк кръг големи месингови фенери. Лека мъгла се надигаше откъм реката и тънкото ѝ було придаваше на жълтата светлина нещо призрачно, разкривяваше сенките върху мокрия калдъръм. Новината за предстоящия дуел се беше разпространила мълниеносно сред гостите и сега господата стояха в кръг зад фенерите и се хващаха на бас, кой ще е победителят. Загърнати в широки наметала с качулки, бяха дошли и жадни за сензации дами, но стояха от благоприличие малко по-назад, шепнеха си възбудено за скандала. Слуги, кочияши в ливреи и конярчета се притискаха край вратите и прозорците или се бяха покачили на каприте, за да не изгърват спектакъла.

Два етажа по-горе Катрин стоеше до прозореца на спалнята си и мачкаше нервно дантелените пердета. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, очите зачервени и подути от плач.

— О, божичко, никой ли не може да спре тази лудост? — шепнеше тя. — Наистина не го исках! Нали ми вярваш, Хариет, че не исках да предизвикам нищо лошо?

— Да, вярвам ти — измърмори Хариет, която кършеше ръце, застанала зад приятелката си факт беше, разбира се, че Катрин често причиняваше зло и нараняваше други хора, защото постъпваше импулсивно и се замисляше върху последиците, когато беше вече твърде късно. Беше всъщност добра по душа, но от гордост и инат не искаше да признае, че съвсем не е толкова силна и ненаранима, за каквато се представяше, а това надценяване непрекъснато създаваше усложнения.

— Какво каза лейди Карълайн, като се отби преди малко при теб? — попита Хариет.

— Майка ми ли? — Катрин въздъхна тежко. — Мисля, че я ядоса най-вече, че ѝ попречихме да флиртува с лорд Уинстън. Изобщо не ме слушаше, когато се опитах да ѝ обясня всичко. За да събудя

любопитството ѝ, би трябвало да ѝ разкажа например как Монтгомъри ме е изнасилил.

— О, Катрин... — Хариет прехапа устна, защото не знаеше как да утеши приятелката си. Двете момичета се разбираха толкова добре не на последно място и поради това, че и двете познаваха чувството да си оставен сам на себе си в огромна къща. Майката на Хариет беше умряла при раждането ѝ и детето беше отгледано от равнодушни бавачки и гувернантки. Що се отнася до родителите на Катрин, те се интересуваха толкова малко от дъщеря си, че тя се чувстваше едва ли не сираче.

— Не бива да съдиш майка си толкова строго. Тя сигурно те обича, но просто не умее да го изрази.

— Хм, по отношение на любовниците си го умее чудесно, нали? О... — Катрин пусна пердето и рязко се обърна. — Защо трябваше това да се случи? Защо? Та то беше само малка шега — целувка, нищо повече. Целувала съм се вече с дузини мъже. Как е възможно да се прави от това сериозен въпрос? Защо Хамилтън настоява за дуел, въпреки че Монтгомъри му се извини?

— Ами просто защото е старши лейтенант Хамилтън Гарнър от девети драгунски полк — възрази ядосано Хариет. — Нима очакваше от него нещо друго? Когато последва този непознат на терасата, не ти ли беше ясно, че си играеш с огъня?

— Не го направих, за да провокирам Хамилтън. Ние...ние само танцувахме и аз просто не забелязах как Монтгомъри ме отвежда на терасата...

— Не си забелязала? Танцът трябва да е бил наистина омайващ...не по-малко омайваща и целувката.

Обвинителният тон на приятелката ѝ накара Катрин да се изчерви. Може ли да ѝ обясни как се случи, след като тя самата не го проумява? Монтгомъри сякаш я беше омагьосал, загадъчните му черни очи я бяха хипнотизирали, бяха парализирали способността ѝ да разсъждава, бяха насочили стъпките ѝ. А целувката... Струваше ѝ се, че още усеща горещите му устни, и все пак... не беше ли само една целувка! И тази невинна целувка може да провали сега целия ѝ живот. На предложение за женитба от страна на Хамилтън не можеше вече да се надява, а на всичко отгоре този лондонски търговец щеше да ѝ тежи на съвестта, защото относно изхода от дуела не можеше да има

никакво съмнение. Старши лейтенантът беше ненадминат фехтовчик, прочут с тактиката и бързината си, пък и щеше да нареже с огромно удоволствие на малки късчета наперения си противник.

О, господи! Тя долепи чело в хладното стъкло на прозореца и видя, че Хамилтън и двамата му секунданти — по-младши офицери — вече са пристъпили в светлия кръг на сред двора. Той носеше яркочервения си кител и декоративния кожен бял колан, а над памучния панталон само бяла ленена риза без яка. Спря до каменния кладенец и един от секундантите му подаде оръжието. Той прокара едва ли не с любов пръст по острието, веднага размахна сабята, за да си раздвижи китката, и тя изсвистя във въздуха.

Откъм другата страна на двора към кръга от фенери се приближаваха Рифър Монтгомъри и Деймиън. Рифър също беше свалил редингота, сатенената жилетка, дантеленото жабо и колосаната яка. Копринената му риза беше отворена на врата, косата му лъщеше гарвановочерна, защото беше свалил, разбира се, и пречещата перука.

Пръстите на Катрин се вкопчиха отново в пердето, докато наблюдаваше как Хамилтън с едва ли не грациозни танцови стъпки размахва сабята във всички посоки, за да се настрои за зловещото събитие. За разлика от него Монтгомъри стоеше неподвижно, пушеше тънката си пура, от която се вдигаше спираловиден дим.

— Защо не е предпочел да се омете оттук? — измърмори объркана Катрин. — Защо не яхна коня си и не препусна по-надалеч? Та нали трябва да му е все едно дали някой от тук присъстващите ще го сметне за страхливец, или не.

Хариет пристъпи към нея.

— Мъжете ни наричат горделиви и самолюбиви, но се осмелявам да твърдя, че сме прихванали този порок от тях.

Катрин слушаше разсеяно приятелката си. Полковник Хафярд трябваше да играе очевидно ролята на арбитър, защото пристъпи с достойнство в средата на кръга и вдигна заповеднически ръка. Оживената гълчава на зяпачите внезапно замлъкна и полковникът извика съперниците при себе си.

Хамилтън се приближи спокойно към своя командир. Монтгомъри дръпна за последен път от пурата, хвърли я на земята и я угаси с ток, преди Деймиън да му подаде сабята. Лека усмивка играеше на устните на търговеца, когато описа мълниеносно във

въздуха със стоманеносиньото острие буквата Z, тя изглеждаше не по-малко заплашителна от раздвижването на китката, демонстрирано преди малко от Гарнър.

Катрин беше откrehнала прозореца и високият глас на Хафярд стигаше лесно до двете момичета.

— Господа, мой дълг е да ви предложи да уредите тази *affaire d'honneur* без проливане на кръв. Старши лейтенант Гарнър, бихте ли се задоволили с извинението на вашия противник?

Хамилтън поклати отрицателно глава.

— Само извинение в никакъв случай не е достатъчно.

— Господин Монтгомъри — полковникът го изгледа изпод гъстите си вежди, — смятате ли, че вашите противоречия могат да бъдат решени по някакъв начин?

— Не виждам как, след като старши лейтенантът очевидно настоява за дуел.

— Е, добре. — Хафярд кимна на секундантите. — Ако всичко е наред, можем да почнем. Имаме ли на разположение лекар?

Дебел мъж с перука вдигна ръка и пристъпи важно напред.

— Доктор Мур, на ваше разположение.

— Ще ви замоля при команда *en garde* да заемете позиции — обяви навъсено арбитърът. — Нали няма да сгреша, ако кажа, че съперниците са решили да не се съгласяват да приключат дуела при първото проливане на кръв? Е, в такъв случай нека бог се смили над душите ви, господа!

Катрин се отдръпна от прозореца бледа като платно.

— Не са съгласни да спрат след първото проливане на кръв — прошепна тя ужасена. — А това значи... дуел със стопроцентов смъртоносен край. — И тя изтича с разтуптяно сърце към вратата.

— Катрин, къде отиваш?

Без да отговори на Хариет, тя вдигна високо широките си поли, изтича в коридора и надолу по стълбата, сякаш подгонена от демони. Дръпна силно тежката дъбова врата, изтича по ситния чакъл в алеята за карети, после през поляната, където се подхлъзна няколко пъти в мократа от росата трева, но не намали темпото. Още преди да заобиколи къщата и да стигне в задния двор, чу рязкото звънтене на метал. Смъртоносната битка вече беше започнала...

Съперниците бяха свили лява ръка в лакътя, за да пазят по-добре равновесие, докато кръстосват саби. Удари и отбивания се следваха непрекъснато, а зрителите затаяваха напрегнато дъх, защото само след няколко мига стана ясно, че един срещу друг са застанали двама майстори във фехтовката. Силните им добре пресметнати движения напомняха балет с тази разлика, че един от участниците в този балет нямаше да оживее.

Хамилтън беше приятно изненадан от умението на своя противник, защото сега можеше да изтъкне собствената си смелост и да не се изложи по-късно на обвинението, че е убил човек, който не владее майсторски оръжието. Успя с ловък финт да подлъже Монтгомъри да остане за миг уязвим и веднага използва това за удар в незащитената горна част на ръката му. Възклицание се изтръгна от тълпата, когато се проля първата кръв и както го изискваха правилата, след попадението бе дадена кратка почивка.

Монтгомъри отказа с пренебрежителен жест помощта на лекаря и вдигна сабята си за подигравателен поздрав. Лицето му беше сякаш каменно, беше стиснал зъби, а очите му блестяха на светлината на фенерите като два въглена.

При командата *encore* Гарнър веднага яростно нападна, накара противника си да отстъпи, откри отново незащитено място и улучи слепоочието на търговеца малко над дясното ухо. От раната бликна кръв, потече по бузата и образува петна по бялата копринена риза. Без да обръща сериозно внимание на раната, сега Монтгомъри силно контраатакува и накара безмилостно Хамилтън да отстъпи чак извън пределите на кръга от фенери. Зрителите му сториха уплашено място, но Гарнър успя да сложи край на атаката. Всъщност и той беше ранен в едната ръка и в шията, а ризата му беше разкъсана от рамото до кръста. Двамата мъже бяха плувнали в пот, половината лице на Монтгомъри беше обляно в кръв. Атаката му беше струвала очевидно много усилия и му се налагаше да прехвърли тежестта върху здравия крак, нещо, което Гарнър, разбира се, забеляза. Макар да беше не помалко изтощен, беше сигурен в победата си. Още малко, и ще нанесе на този нагъл търговец смъртоносния удар.

При следващия сблъсък и двамата мъже допуснаха грешки в отбраната и получиха нови ранения. Монтгомъри се присви от болка и поотстъпи назад, но Гарнър го последва, напрегна последни сили и

реши, че е вече на път да изпълни желанието си, когато противникът му се спъна и за малко не изгуби равновесие. В последната секунда се хвърли все пак напред и направи маневра, която Хамилтън не очакваше, всеки случай не на този последен стадий на двубоя. Искри изхвърчаха, когато остриетата отново се кръстосаха, но този път Монтгомъри имаше предимство и успя да избие сабята на Хамилтън от ръката му.

Все още, без да вярва, но вече ужасен, старши лейтенантът гледаше острието на противника — то беше насочено право в сърцето му, но после леко се отклони встрани, преди да прониже меката тъкан между две ребра и да проникне чак до дръжката в тялото му. Гарнър не искаше да падне на колене и отначало не усети никаква болка, а само световъртеж. Едва когато Монтгомъри извади окървавената си сабя от раната, старши лейтенантът се строполи тежко върху мокрия калдъръм и зачака последния удар, който трябваше да го отърве от мъките.

Гледаше със злоба търговеца.

— Какво чакате още? — изхриптя той. — Хайде, довършете делото си, копеле недно!

Монтгомъри се изправи и неестественият блясък изчезна постепенно от погледа му. Втренчи се в сабята си, после я захвърли изведнъж, отвратен, настрана и отстъпи на няколко крачки от Гарнър.

Секундантите на старши лейтенанта избързаха към него, хванаха го под мишниците, когато той напразно се опита сам да се изправи на крака. Полузамаян, Рифър осъзна, че Деймиън му пъха в ръцете кърпа, за да я притисне към силно кървящата рана на слепоочието. Друг човек вече се беше заел с раната на бедрото.

— Ела — настоя Деймиън, като хвърляше тревожни погледи към драгуните, които се бяха струпали възбудени около своя другар. — Не ми се вярва да си си спечелил тук много приятели.

— *Монтгомъри!*

Търговецът спря и се обърна. Гарнър се беше изправил на крака, но се олюляваше, а хората се опитваха безуспешно да го убедят да напусне бойното поле.

— Не се опитвайте да избягате, копеле проклето!

Монтгомъри присви силно очи.

— Нямам какво повече да правя с вас, старши лейтенант. Трябва да се примирите с мисълта, че съм ви подарил живота.

— Да се примиря с това? Никога! — Хамилтън се отскубна от другарите си и се запрепъва напред с кървава пяна на устата. — Или си въобразявате вече, че сте ме победил? Имахте късмет, нищо повече, но бяхте и си оставате жалък страхливец!

— Щом така смятате, старши лейтенант... А сега се разделям с вас и се надявам повече да не се видим.

— Копеле! — изруга Гарнър с разкривено от болка и гняв лице. — Копеле! Не, *ще се видим*, и тогава ще съжалявате, че сте ми обърнал гръб! *Чувате ли ме, Монтгомъри! Не бягайте оттук!*

Коленете му отново се подкосиха и секундантите го подхванаха, за да не падне. Очите му се обърнаха, виждаше се само бялото им, и той изгуби съзнание. Двама мъже дотичаха с носилка, сложиха го на нея и го отнесоха в къщата. Докторът избърза разтревожен след тях.

В това време Деймиън отведе приятеля си в едно помещение до конюшните и го накара да свали ризата и панталона. Раната на бедрото беше толкова дълбока, че трябваше на всяка цена да бъде защитата. Но тъй като докторът щеше да е зает засега с Гарнър, Деймиън извика едно конярче, което имаше опит с ранени коне. Рифър изтърпя безмълвно болезнената процедура, а Деймиън отпрати ратая и собственоръчно го превърза.

— Колкото по-бързо се махнеш оттук, толкова по-добре — измърмори той, смръщил чело. — По дяволите, трябваше да предвидя, че такова нещо може да се случи.

Рифър отхапа крайчеца на една пура и я запали.

— Заради моята личност или защото този старши лейтенант е едно арогантно копеле, свикнало да се перчи като паун?

Деймиън му хвърли гневен поглед.

— На тебе май всичко това ти изглежда много забавно, но Гарнър държи на думата си. Той никога няма да ти прости унижението.

— По-доволен ли щеше да си, ако го бях убил?

— Би спестило и на двама ни куп бъдещи неприятности, така мисля.

Монтгомъри се наведе над съда с вода, изми лицето и врата си от потта и кръвта. Когато вдигна очи, видя, че сър Алфред Ашбрук е застанал на вратата.

Деймиън се обърна учуден.

— Татко?

Сър Алфред не обърна внимание на сина си.

— Господин Монтгомъри, исках да ви поздравя за майсторството. През целия си живот не съм имал възможност да се възхищавам на по-добър фехтовчик.

Монтгомъри се избърса и обу чист панталон.

— Благодаря за комплимента, въпреки че, откровено казано, бих предпочел една спокойна вечер.

— Може би ще се зарадвате да чуете, че раната на старши лейтенанта е наистина много сериозна, но очевидно не е смъртоносна. Докторът смята, че важни вътрешни органи не са засегнати и се надява на пълно възстановяване, за което ще е необходимо естествено доста време. — Двойната брадичка на сър Алфред трепереше от възбуда, а ръцете си беше скръстил на гърба. Лесно можеше да се разбере, че е сръбнал доста бренди, защото залиташе леко, а лицето му беше пурпурно червено. — Много се радвам, че раните ви не са сериозни. Жена ви и децата ще се радват да ви прегърнат цял и невредим.

Зад него изведнъж изникна и полковник Хафярд, и той с червен нос и помътнели очи. Рифър не даде да се забележи, че е леко смутен и отвърна учтиво:

— Ценя високо вашата загриженост, но не съм женен.

— А, така ли! — Сър Алфред се засмя доволен и кимна на полковника, който направи на свой ред някому знак. Шестима въоръжени драгунски офицери се изправиха заплашително на вратата.

Монтгомъри изгледа враждебните лица и вдигна питащо вежди.

— Искате да ме арестувате, така ли?

— Нищо подобно — обясни с достойнство Хафярд. — Двубоят беше коректен и за арест нямаме никакво основание.

Търговецът навлече чиста риза.

— В такъв случай този ескорт е излишен. Нямам намерение да злоупотребя с гостоприемството ви.

— Ескортът е тук, за да сме сигурни, че ще изпълните коректно и другите си задължения.

— Другите задължения? — Монтгомъри свъси чело.

— Не ви разбирам.

— Нито пък аз — каза Деймиън. — Рифър бе предизвикан, прие честно дуела и — както потвърди и полковник Хафярд победи в честен двубой. Какво още можем да очакваме от него?

Сър Алфред присви устни и се изпъчи.

— Бяхте предизвикан, защото си позволихте волности по отношение на дъщеря ми. И тъкмо в това отношение трябва да поемете сега пълната отговорност.

Монтгомъри забрави да дръпне от пурата.

— Каква отговорност, за бога?

— Не казахте ли съвсем ясно: *Зърнах нещо, което пожелах да имам, и го взех*. Вие се бихте за моята дъщеря и я спечелихте. Катрин и отец Дювал вече чакат в библиотеката. Липсва ни още само вашето съгласие, сър.

Деймиън гледаше недоумяващ баща си.

— Не е възможно да говориш сериозно!

— Напротив, съвсем сериозно — възможно най-сериозно, ако мога да се изразя така, въпреки че се надявам да си спестим по-нататъшни кръвопролития. За да спаси репутацията на дъщеря ми, господин Монтгомъри е длъжен да се ожени за нея, какво по ясно от това? А тези шестима младежи трябва да му напомнят, че ще е глупаво да бяга от това задължение.

Само напрегнатите мускули на лицето издаваха каква сила на волята беше необходима на Рифър, за да обуздае гнева си.

— Правилно ли ви разбрах, сър? — попита той, скърцайки със зъби. — Трябва да се ожения за дъщеря ви тук и сега?

— Нищо не би трябвало да попречи на това, след като сам признахте, че не сте женен.

— Но вие не знаете изобщо нищо за мен.

— Гордея се, че познавам хората много добре — отвърна мило сър Алфред, — та не се съмнявам, че ще укротите твърде опърничавата ми щерка. Като делови човек би трябвало да ви заинтересува, че бракът с Катрин ще е във финансово отношение много изгоден за вас. Баба й по майчина линия й завеща голяма зестра, която аз, то се знае, най-добросъвестно ще ви предам.

Деймиън пристъпи с вкаменено лице към баща си.

— Говориш за Катрин, сякаш е стока, за която може да се наддава. За бога, та тя е твоя дъщеря, твоя плът и кръв!

Лицето на сър Алфред пламна още по-силно.

— Тя трябваше да знае, че баща й винаги държи на думата си. След последните й номера я предупредих, че няма да търпя повече

подобно държане, но тя продължи да непокорства, иска все нейната да бъде. При най-добро желание не виждам защо господин Монтгомъри да не получи заслужена награда за достойно спечеления двубой, освен ако можеш да ми докажеш, разбира се, че този човек е лъжец или измамник, крадец, убиец, изобщо нехранимайко. В такъв случай тези офицери с радост ще го придружат до най-близкия затвор.

— А. Катрин изобщо ли няма думата? — възкликна гневно Деймиън.

— Не — отвърна сър Алфред кратко и ясно. — Е, сър, какво предпочитате — още шест дуела или безшумната церемония в моята библиотека? Аз никога не бих прибягнал към толкова крайни мерки — продължи той, — но за голямо съжаление господин Монтгомъри не ще може да заобиколи някои проблеми. Полковникът ще трябва да се погрижи за неговата сигурност, докато не си изясним напълно дали не е забъркан, да речем, в нелегална търговия. Подробното проучване на някои делови връзки може да трае седмици и дори месеци, но ти като юрист го знаеш по-добре и от мен.

— Подобно нещо се нарича изнудване! — изфуча Деймиън. — Рифър, те не могат да те принудят да се ожениш.

Монтгомъри сви рамене.

— Нямам друг избор. Нямам време да гния в някой смрадлив затвор, нито бих изпитал особено удоволствие от перспективата да себия с половин дузина разгорещени драгуни, на които сестра ти сигурно е правила по някое време мили очи. — Той хвърли пурата в легена и напъха ризата в панталона. — Е, хайде да приключваме с всичко това, господа.

— Жилетката ви, сър. И редингота. — Сър Алфред посегна към дрехите и услужливо му ги подаде. Лондончанинът му хвърли пренебрежителен поглед.

— Ако толкова настоявате да ви стана зет, трябва да ме приемете в този ми вид.

В двора около фенерите още имаше гости, впадени в разпалени спорове относно всяка подробност на дуела. Когато Монтгомъри се появи с ескорта от драгуни, всички млъкнаха и се втурнаха към къщата, защото надушваха нов скандал и разбира се, никой не искаше да го изпусне.

Късите крака на сър Алфред го затрудниха и той не можа да настигне в хола високия търговец, за да му посочи пътя към библиотеката. Веднага щом Монтгомъри, полковник Хафърд и Деймиън влязоха в нея, той заключи вратата, след като вече беше заповядал на драгуните да се погрижат жива душа да не влезе и да не излезе от библиотеката без негово разрешение.

Библиотеката, с рафтове от пода до тавана, беше всичко друго, но не и уютна. Уморени пламъци ближеха тъжно почти овъглените цепеници в камината, единственият източник на светлина беше триръкият свещник върху огромната махагонена маса.

Хариет Чалмърс беше седнала на канапе, тапицирано с червена дамаска, и хълцаше тихичко в носната си кърпичка. Отец Дювал, който беше поканен за тържество по случай рожден ден, а сега трябваше най-неочаквано да венчае, прелистваше с нещастен израз на лицето една библия. Лейди Карълайн Ашбрук се беше настанила в едно кожено кресло и оправяше някакви невидими гънчици по роклята си. Беше красива стройна жена, от която Катрин бе наследила нежните черти на лицето. Под пластове оризова пудра проблясваше меднорусата ѝ коса, а безукорният тен можеше спокойно да мине без грим. Теменуженосините ѝ очи бяха с един тон по-тъмни от тези на дъщеря ѝ, но някак уморени и говореха твърде ясно за нерадостния ѝ съпругески живот. Многобройните авантюри, с които се опитваше да избяга от отчаянието, не бяха тайна за никого в семейството, но съпругът ѝ избягваше да я обвинява в каквото и да било, защото и той самият беше имал едва три седмици след сватбата първата си любовница.

Когато Рифър Монтгомъри влезе в библиотеката, лейди Карълайн го изгледа любопитно от глава до пети, сякаш размисляше дали може да стане някой от поредните ѝ любовници. Хариет спря за малко, да хълца в кърпичката и размени ужасен поглед с Деймиън, докато сър Алфред сподели доволен със свещеника:

— Господин Монтгомъри е готов да вземе дъщеря ми за жена.

Достопочтеният отец погледна безпомощно към сумрака край прозореца.

— Ами... хм... госпожице Катрин?

Тя стоеше толкова неподвижно, че Деймиън и Рифър досега не я бяха забелязали.

— Катрин! — Сър Алфред ѝ кимна повелително. — Да излезеш веднага от проклетия ъгъл. За щастие ще имаме възможност да поправим поне отчасти бедите, които ни довлече тази вечер. Чу ли ме, Катрин?

Свещеникът се сви ужасен.

— Лорд Ашбрук, не мисля, че...

— Изобщо е излишно да мислите — прекъсна го рязко сър Алфред. — От вас се иска само да изкаканижете необходимите текстове.

— Да, но законността на...

— Обещавам да дам израз на признателността си за извънредното ви разрешение. Какво ще кажете за нов покрив за църквата?

— Не... не това е проблемът, ваше превъзходителство. Аз просто...

— Какво има? Хайде, изплюйте най-сетне камъчето!

— Не е редно да принуждавате дъщеря си със заплахи да се омъжи. Това е неморално и...

— Дрън-дрън, та пляс! Такъв е бил обичаят векове наред и никой не е поставял под съмнение законността на такива бракове. Коренът на много съвременни злини е, че се разрешава на глупави деца сами да определят бъдещето си. Моята дъщеря ще се омъжи тази нощ, отче, и ако не за господин Монтгомъри, тогава за първия коняр, който ми падне подръка.

Катрин пристъпи бавно от сянката. Лицето ѝ беше бледо като платно и тя отправи умоляващ поглед към майка си. Бракът на лейди Карълайн и сър Алфред е бил уговорен от семействата, без изобщо да ги питат дали изпитват един към друг, ако не влечение, то поне малко симпатия. Катрин винаги бе мечтала за брак по любов, но майка ѝ не ѝ се притече на помощ дори в този съдбовен миг.

Затова пък Деймиън хвана ледено студените ѝ ръце.

— Кати, не си длъжна да го сториш. Татко не може да те принуди. Можеш да живееш при мен в Лондон и...

Тя вдигна ръка и я притисна към устата му.

— Мили ми братко, най-добри ми приятелю, той не ме принуждава, той просто ми изложи ясно лошите последици, които би

имало колебанието ми. Не се тревожи, всичко ще се оправи. Но сега трябва да ми помогнеш да преживея тази... тази неприятност.

Катрин изглеждаше съвсем спокойна. Прекалено спокойна и примирена, каза си Деймиън, който познаваше твърде добре пламенния темперамент на сестра си. Сигурно е намислила нещо...

Свещеникът се изкашля и Катрин пристъпи решително напред. Черните като въглен очи на Монтгомъри се местеха, изпълнени с презрение, от едно към друго лице, преди да застане със свити юмруци и прехапани устни до годеницата си.

Отец Дювал изпълни цялата церемония на бракосъчетанието, без да погледне двойката нито веднъж. Вместо това се беше втренчил в лавиците с книги, за да може да произнесе обичайните въпроси. Въпреки това видя с крайчеца на окото, че раната на слепоочието на младоженеца пак се беше отворила, а когато червена капка кръв капна върху снежнобялата му копринена риза, клетият свещеник съзря в това лош знак, предвещаващ бъдещи трагедии.

ГЛАВА ПЕТА

Катрин Ашбрук Монтгомъри стоеше като вцепенена в стаята си и наблюдаваше мълчаливо как цяла тълпа слугини изпразва гардеробите и скриновете ѝ. С безмълвно поклащане на глава решаваше дали една дреха трябва да се сложи в багажа, или да се остави. Изпърво заповяда да изгорят всичко, което ще остави, но после ѝ хрумна да подари тези вещи на прислугата. Двата огромни сандъка, в които подреждаха най-ценното от онова, което притежаваше, бързо се напълниха, а трябваше и да бързат, защото след зловещата венчавка нейният съпруг я осведоми с леден тон, че би желал да напусне още в ранни зори Роузууд Хол. След това излезе с широки крачки от библиотеката и оттогава тя не го беше виждала.

Вцепенена беше най-точното определение на състоянието ѝ. Тялото ѝ, разумът и чувствата — всичко беше сякаш притъпено, струваше ѝ се, че не е действащо лице, а безучастна наблюдателка. Сякаш някъде от много далеч виждаше как Хариет избухва отново, и отново в сълзи, но тя самата отдавна не плачеше. Пък и какъв смисъл? Беше омъжена за човек, когото не обичаше и почти не познаваше. Уверенията на Деймиън, че Монтгомъри бил образован, културен и съвършен джентълмен, бяха за Катрин слаба утеха.

На два пъти ѝ мина през ума да посети Хамилтън, но и двата пъти се върна още след първите крачки. Казаха ѝ, че раненият е настанен в една от стаите за гости, след като докторът го шил повече от два часа върху кухненската маса. Какво ли си мислеше Хамилтън за нея? Как ще реагира на новината, че тя е сега госпожа Рифър Монтгомъри? Щеше ли да е щастлив, че се е отървал по чудо от ноктите ѝ?

- Тя прекрачи купчина отделени дрехи и тръгна пак към вратата.
- Катрин? — изгледа я подозрително Хариет. — Къде отиваш?
- Аз трябва да го видя — прошепна Катрин.
- Кого?
- Хамилтън. Трябва да се опитам да му обясня...

— Катрин, недей. Защо трябва да измъчваш излишно и себе си, и него? Нали не можете вече нищо да промените.

Катрин изправи рамене, излезе, упорито решена, в коридора. Стори ѝ се невероятно, че откъм партера все още долитаха музика и смях, но баща ѝ не беше видял причина да прекъсва празненството по случай рождения ѝ ден, напротив, той даже вдигна тост за младоженците. Повод за толкова смях беше, разбира се, тя — предизвиканият от нея скандал щеше да бъде следващите няколко месеца основна тема за отбраното общество.

Тя още носеше разкошната копринена бална рокля и полите ѝ прошумоляха тихо, когато се запъти към крилото за гости. Наближаваше четири часът сутринта и за щастие не срещна никого из тихите коридори, слабо осветени от свещи и аплици.

Вратата на Хамилтън беше леко открехната и Катрин се приближи на пръсти и надникна предпазливо в стаята. Там миришеше силно на тревите и мехлемите, с които доктор Мур лекуваше раната. Една-единствена свещ гореше на нощната масичка, а до широкото легло с балдахин и прозрачни завеси седеше слугиня, оставена да бди през нощта.

Катрин сложи пръст на устните си и направи на жената знак да я остави за малко насаме с ранения. Притиснала двете си ръце към гърдите, за да укроти силното сърцебиене, тя пристъпи към леглото. Очите на Хамилтън бяха затворени, потрепващите клепачи бяха покрити с тънка пелена пот. Капки пот се стичаха по челото и слепоочията му и се губеха в тъмнорусата коса, прилепнала мокра към главата. Кожата му беше пепеливо сива, а пръстите вкопчени от болка в чаршафа, с който беше покрит от кръста надолу. Мускулестите му гърди бяха обгърнати от дебела превръзка, оцветена в жълто от някакво лекарство и с избила тук-таме кръв.

Катрин облиза пресъхналите си устни и спря — колебаеше се дали да си тръгне, или да остане. Хамилтън спеше, навярно полузамаян от опиума в синьото шише на нощната масичка. Горещи сълзи потекоха по бузите ѝ, докато се наведе над болния и целуна нежно потното му чело.

Той отвори неочаквано нефритенозелените си очи, които сега трескаво блестяха. Едва след няколко секунди позна гостенката си.

— Катрин? Ти ли си, Катрин?

— О, Хамилтън, как можах да ти причиня това? — Тя коленичи до леглото и сълзите ѝ закапаха върху свитата му в юмрук ръка.

— Ти нямаш вина, Катрин. Грешката беше моя. Подцених го, а той... той се оказа по-добър от мен.

— Не, Хамилтън, не! Той не е по-добрият, не! Той е отвратителен, лукав и безсърдечен...

— Катрин... — Той преглътна мъчително и взе ръката ѝ в своята. — Всемогъщи боже, Катрин, наистина ли го стори? Наистина ли се омъжи за него?

— Нямах друг избор — изхълца тя. — Татко ме принуди. Беше полудял от гняв и заплаши, че ще ме изхвърли от къщи, ще ме лиши от наследство или ще ме омъжи за първия срещнат коняр.

— И ти се омъжи за онзи тип?

— Нямах друг изход — повтори Катрин с обляно в сълзи лице. — Той щеше да ме натири от къщи и къде щях да отида? Към кого можех да се обърна, след като знаях, че ти ме мразиш и Деймиън ме мрази, и...

— Аз да те мразя? — Хамилтън отново се обля в пот. — Та аз не те мразя, Катрин. Ти си моя. По дяволите, само моя. И никое арогантно копеле няма да те докосне, докато съм жив!

Той се опита да стане и отблъсна ядосано ръката на Катрин, която се опита да му попречи.

— Хамилтън, какво правиш? Раната ти...

— Онзи тип няма да те има, кълна ти се! Ще го убия, преди да успее да те открадне от мен.

— Не можеш, толкова си слаб сега. Раната ти пак ще се отвори и...

— Ти си моя, Катрин, моя! — Непоносима болка прониза гърдите му и той се строполи с разкривено лице и плувнал в пот върху възглавниците. Устните му се движеха, но нямаше сили дума да изрече.

Катрин избърса лицето му с влажна кърпа и му заговори успокояващо.

— Хамилтън, знаеш, че те обичам. *Трябва* да знаеш, че те обичам.

Очите му леко се отвориха.

— Никому няма да позволя да ме направи за смях — изсъска той.
— Никому! Ако те отведе, ще ви последвам, та ако ще и до края на света! Той не бива да се измъкне ненаказан. Той няма да се измъкне ненаказан, кълна ти се!

Откъм коридора се чува стъпки. Катрин му прошепна бързо в ухото:

— Не бива да предприемаш нищо, преди да се възстановиш. Моля те, Хамилтън, обещавай ми!

— Знаеш ли, онова беше трик...Представа нямам как го направи, но сигурно е било трик. Мен още никой не ме е побеждавал на дуел... Да, точно така, някакъв долен трик...

— Хамилтън, толкова искам да остана при теб, но ни трябва време. Раните ти трябва да заздравеят, а татко трябва да проумее какво е направил. Не, чуй ме... — тя сложи нежно пръст на устните му, за да му попречи да ѝ възрази. — Тази заран ще тръгна с Монтгомъри. Просто нямам друг избор, но още в първата странноприемница ще му заявя ясно, че нямам намерение да го придружавам и по-нататък. Ще те чакам там, Хамилтън, и ще можем... ще можем да избягаме заедно! Ще те последвам където пожелаеш, скъпи... до всяко място на този свят!

— Монтгомъри е твой съпруг. Той може да те принуди...

— Той не може за нищо да ме принуди — възрази му тя разпалено. — Освен това бракът беше сключен не само против моята, но и против неговата воля, тъй че ще е предоволен да го анулира при първа възможност. — Освен това съм вече на осемнайсет — зашепна тя още по тихо. — След анулирането на брака моята зестра ще ми принадлежи и ще настоявам Монтгомъри да ми я върне.

Очите на Хамилтън бяха сякаш стъклени, но той се опитваше да разбере всичко, което тя му казваше.

— Хамилтън, той няма да ме докосне, кълна ти се. Докато ти ме обичаш и ме желаеш, никой мъж няма да получи онова, което ти принадлежи.

Ръката му обви шията ѝ и той притисна устни към нейните. Не, целувката съвсем не беше нежна — зъбите му се впиха в устните ѝ, а горещият му език беше възкисел, но Катрин надви нежеланието си, защото знаеше, че е целувка на отчаянието, безпомощността и гнева.

— Кажи ми, че ме обичаш — заповяда той рязко.

— Обичам те, Хамилтън. Обичам те от цялото си сърце.

— Кажи ми, че желаеш само мен.

— Желая единствено теб — прошепна тя страстно, но съвсем тихо, защото нощната болногледачка се беше върнала, а и доктор Мур беше наминал да види пациента си. — Почивай си, скъпи. Скоро ще бъдем заедно, кълна ти се.

Каретата спря пред парадния вход на Роузууд Хол, когато утринната заря обагри хоризонта в светлосиньо. Последните звезди още блестяха на небето и тънка мъгла забулваше земята. Катрин стоеше в хола, където трябваше да се сбогува със семейството си. Над сивия си кадифен пътен костюм носеше леко вълнено наметало, към него малка сива плъстена шапка и ръкавици. Кожени гамаши трябваше да пазят краката ѝ от влага и кал.

Твърдо бе решила да не плаче. След безсънната нощ имаше тъмни сенки под очите и беше много бледа, но ѝ доставяше известно удовлетворение, че баща ѝ не издържаше укоризнените ѝ погледи. Той стоеше, присвил устни, явно неразположен след гуляя. Очите му бяха кръвясали, дантеленото жабо над плисираната яка изкривено, на гърдите ризата му беше на лекета.

— Кати?

Катрин си позволи лека въздишка, когато Деймиън я прегърна, за да ѝ вдъхне кураж.

— Кати, не зная какво да кажа...

Измъченото му лице я изкушаваше да го посвети в плановете си, но не искаше да прави отново прибързани заявления. Деймиън беше казал все пак, че тя може да живее при него в Лондон и беше сигурна, че ще удържи на думата си още щом тя се отърве от Монтгомъри.

— Ех, няма как. Не съм първата дъщеря, изхвърлена като ненужен багаж — каза тя с горчивина. — Но ако бях на твое място, бих обявила час по-скоро в църква годежа с Хариет... преди някой да съсипе и твоето щастие.

Нарочно го каза високо, за да чуе и баща ѝ саркастичната забележка. Сър Алфред се изчерви и се изкашля, но надеждата ѝ, че ще се извини беше напразна.

— Бъди щастлива, дъще! Дръж се прилично и покажи на този Монтгомъри от какво тесто сме замесени ние, Ашбрукови. А сега се

сбогувай с майка си и обещавай, че ще ни съобщиш адреса си в Лондон, за да може тя да те посети.

Сълзите напиха в очите на Катрин, но тя успя със сила на волята да ги сдържи поне докато се сбогуваше с майка си. Лейди Карълайн, изглежда, също беше прекарала безсънна нощ, но беше очевидно и твърде доволна, което даваше основание да се предположи, че е била не от загриженост за дъщеря си, а защото лорд Уинстън ѝ е попречил по много приятен начин.

— Довиждане, майко. Не допускай по моя вина да ти се появи, та макар и един-единствен, бял косъм.

Лейди Карълайн се усмихна уморено.

— Не се съмнявам, че ще извлечеш най-доброто от създаването се положение, та нали в края на краищата във вените ти тече и моя кръв. Съпругът ти е богат, привлекателен и много... *мъжествен*. Идвайте ни от време на време на гости. Трябва да знаеш, че винаги ще сте добре дошли.

Катрин ѝ обърна хладно гръб.

— Катрин! Катрин! — Хариет дотича като вихър, с развети коси и омачкана бална рокля, която не беше свалила, преди да заспи, изтощена, на един стол. — Защо не ме събуди?

— Не ми даде сърце. — Катрин прегърна бурно приятелката си. — Та ти остана цялата нощ будна заедно с мен.

— Трябва да ми пишеш всеки ден, чу ли? Всеки ден, та ако ще каквото ще да става. Хариет сниши глас и зашепна тайнствено: — И ако онзи тип те притесни ей тоничко, Деймиън и аз ще ти се притечем на помощ. Не, направо *ще долетим*.

— Да, ще ти пиша. — Катрин усети отново как гърлото ѝ се свива. — Обещавам да ти пиша всеки ден.

Шумни удари на копита по калдъръма стреснаха и разделиха здраво прегърнатите приятелки и миг по-късно Рифър Монтгомъри се появи, яхнал черния жребец, който Катрин беше зърнала на поляната в гората. Целият в черно от глава до пети, с черна коса и черни очи, той създаваше впечатление на някакъв зловец дух.

— Е, госпожо Монтгомъри? Сбогувахте ли се със семейството си?

Катрин пламна, доловила подигравателното натъртване върху новото ѝ име.

— Да, готова съм. — Тя прегърна за последен път брат си и той ѝ помогна да се качи в каретата.

Монтгомъри докосна с пръст в ръкавица шапката си.

— Благодаря за интересната и изпълнена със събития вечер. Би трябвало някой ден отново да се съберем...

Преди някой да успее нещо да отговори, той вече беше далеч. Кочияшът затвори вратичката и я заключи, после веднага изплющя с камшика, та Катрин едва имаше време да махне още веднъж с ръка на семейството си.

Сър Алфред беше дал на дъщеря си една от по-малките карети. Заедно с камериерката ѝ Диърдри можеха да се настанят що-годе удобно в нея, а двата тежки сандъка бяха вързани в багажника отзад. Каретата от лъскав черен дъб беше с месингови украси по вратичките, а освен гербовете на Ашбрукови носеше и печат, удостоверяващ, че сър Алфред е член на парламента. Впряга от два кафяви коня той също беше подарил великодушно на младоженците, но двамата кочияши трябваше да се върнат в Роузууд Хол.

Катрин предположи, че Монтгомъри иска да установи нов рекорд по бързина за разстоянието от Дерби до Лондон. Трополенето на сандъците и гърмът на конските подкови не даваха никаква възможност човек да се отпусне, а за сън не можеше и дума да става. Даже Диърдри О'Шей, обикновено весела и сърцата, пребледня при това темпо и се притисна уплашено в единия ъгъл, изобщо неспособна да ободрява господарката си.

Цялата заран Монтгомъри не направи опит да я види или да говори с нея, а когато най-сетне спряха за пръв път, тя беше вече толкова разгневена, че с най-голямо удоволствие би издрала очите на съпруга си или би му залепила як шамар.

— Колко мило от ваша страна, че се интересувахте непрекъснато как се чувствам и заповядвахте начесто почивки, та да се поразтъпчем и да утолим жаждата си с глътка вода — изсъска тя. — Още по-любезно беше, че заповядахте на кочияшите да избягват дупките по пътя и да карат по-бавно на завоите.

Монтгомъри стоеше до жребеца си и го галеше, без да удостои с отговор гневната си съпруга. Вместо това доволна усмивка заигра по устните му.

Тя тропна ядосано с крак.

— Да не сте загубили случайно дар слово?

— Ако каретата на баща ви не задоволява високите ви изисквания, трябваше да си останете вкъщи.

Катрин сложи ръце на хълбоците и теменуженосините ѝ очи замятаха искри.

— Знаете много добре, че не можех да откажа да се омъжа за вас.

— Наистина ли няхахте друг избор?

— Толкова, колкото и вие. Имах впечатлението, че абсурдната церемония ви отвращава дори повече, отколкото мен, но въпреки това казахте „да“.

— Реших, че това е най-благоприятният изход от едно трудно положение.

— Наричате *благоприятен* изход сключването на брак, нежелан и от двамата ни?

— Да, обстоятелствата бяха наистина много тягостни, ако предпочитате да чуete това, но както ви казах още при първата ни среща, ужасно бързам. Това не се е променило и бих желал да стигна в Уейкфийлд още преди да се е стъмнило. С малко късмет ще намерим там някой състрадателен или алчен за пари съдия, който ще анулира този брак, който беше не повече от фарс. — Той се ухили и добави:

— Освен, разбира се, ако не желаете да се откажете от името госпожа Монтгомъри, което ви кара всеки път така мило да се изчервявате...

Катрин не реагира на подигравателната забележка. Гневът ѝ изчезна като сапунен мехур. Добре ли чу, или той наистина произнесе думата „анулиране“?

Рифър се засмя тихичко, когато тя го изгледа смаяно.

— Мила моя, с удоволствие признавам, че вашите прелести могат да накарат всеки мъж да си изгуби за известно време разсъдък, но на мен никога не би ми минало през ум да пожертвам заради тях свободата си — това се отнася не само за вас, а за всяка жена.

— Може ли в такъв случай човек да ви нарече непоправим стар ерген, сър?

— Улучихте право в целта. Но като оставим това настрана, смятате ли, че съм мъж, способен да върже въпреки волята ѝ една жена за нежелани дом и огнище?

— Не зная...но ако поразмисля...

Рифър пак се засмя.

— Животът щеше да е много по-прост, ако жените се замисляха, преди да действат.

Катрин отново побесня.

— Нима се опитвате да твърдите, че всичко стана само по моя вина?

— А вие можете ли да кажете, че бяхте обмислили всички последици, когато ме използвахте, за да накарате любовника си да ревнува? — възрази Монтгомъри.

— Старши лейтенант Гарнър не ми е любовник.

— Както и да е... Не са ли ви предупреждавали, че е опасно да се дразнят горди мъже и диви животни? И едното, и другото може да има непредвидими последици.

— Към коя от двете категории принадлежите вие?

— Оставям на вас да прецените — Рифър се поклони учтиво. — А тъй като продължавам да бързам, бих предложил... — той посочи обета, който Диърдри беше приготвила върху простряно вълнено одеяло, и Катрин гордо се отдалечи.

Монтгомъри наблюдава известно време олюляващите се бедра под сивата кадифена пола, но после предпочете да се присъедини към кочияшите, които престанаха да се притесняват от джентълмена, когато той им предложи от пурите си.

ГЛАВА ШЕСТА

Каретата продължи да препуска целия следобед през всички дупки по пътя, но сега Катрин се утешаваше с надеждата за скорошен край на мъченията. Това, че Монтгомъри сам предложи анулиране на брака, беше най-доброто решение. Никакви спорове, никакви претенции за зестрата й...раздяла по взаимно съгласие. Не можеше да отрече, че той се държи почтено, но ако искаше да е съвсем честна, трябваше да признае, че желанието му да се отърве час по-скоро от нея нараняваше гордостта й. Този лондонски търговец би трябвало да е щастлив, че е успял да спечели Катрин Огъстийн Ашбрук за нищожната цена на няколко леки рани.

— Намираме се в източните покрайнини на Уейкфийлд.

Катрин се стресна уплашено и установи, че каретата е спряла. Трябва да беше спала дълги часове, защото ивицата небе, която можеше да види зад широките плещи на Монтгомъри, беше вече почти тъмна.

— Ще ви бъда много признателен, ако останете в каретата, докато се разбера със собственика на хана.

— Ами съдията? — попита сънено Катрин.

— За него ще се наложи навярно да почакаме до утре заран — гласеше лаконичният отговор.

— Е да... В този миг мечтая само за чисти чаршафи, гореща баня и нещо за ядене. Умирам от глад.

— Ще видя какво мога да направя — ухили се съпругът й.

Катрин се отпусна отново назад, окрилена от мисълта, че вече е загърбила най-лошото. След три или четири дни, най-много след седмица Хамилтън ще дойде в Уейкфийлд да я отърве, а бракът й ще е вече анулиран й тя ще може да пристъпи пред олтара с мъжа, когото обича и комуто принадлежи за вечни времена.

Когато чу скърцането на ездитни ботуши върху коравата пръст, тя побърза да запретне поли, прие помощта на ръката в черна

ръкавица, за да слезе от каретата, но застина вцепенена на стъпалото, вперила разочарован поглед в „странноприемницата“.

Онова, което виждаше, беше глинена съборетина със сламен покрив и разкривени рамки на прозорците. Цепнатините в стените и покрива пропускаха повече пушек, отколкото полусрутеният комин.

— Това шега ли е? — попита тя гневно.

— Нищо подобно. Отвън сградата може да не е особено привлекателна, но ханджийката е почтена жена и ме увери, че тук човек може да хапне от най-вкусните месни пастети и да пийне от най-добрата бира в Англия.

— Кръчма, значи! Довели сте ме в *кръчма*!

— Ще пренощувате в чиста стая, ех, не е много луксозна и...

— Стените може да са посребрени, подът позлатен, а в съседната стая да живее самият крал — изсумтя Катрин, — но и тогава дори десет коня не биха могли да ме откарат до тази съборетина, под чийто покрив не бих могла да прекарам дори час, та камо ли да преспя цялата нощ.

— Скъпа моя госпожо Монтгомъри... — той изведнъж я вдигна и тя се усети притисната към коравите му гърди. — Можете да минете със собствените си крака през тази врата и да се качите в стаята си, в противен случай ще бъдете внесена като чувал с брашно!

Катрин си пое дъх.

— Причинявате ми болка.

Той я пусна на земята, но без да отхлабва прегръдката си.

— На всичко отгоре и плачлива! Не ви ли казах още при първата ни среща, че трябва да ви се прочете лекция за суровите реалности на живота?

Гласът му беше измамно мек, но черните очи блестяха заплашително и въпреки че беше опряла юмруци в гърдите му, беше невъзможно да се отскубне.

— Вие сте още по-отвратителен, отколкото си мислех! Дано само час по-скоро дойде това утре...

— Очаквам го с не по-малко нетърпение от вас, госпожо, но дотогава ще трябва да се държите прилично. Ще влезете в тази странноприемница, ще се усмихнете приятелски на госпожа Грънди, която е на върха на щастието, че може да подслони една дама.

Неговият сарказъм беше предизвикателен, но той най-сетне я пусна. Междувременно Диърдри също бе слязла от каретата и гледаше съборетината не по-малко смаяно от господарката си.

— Всемогъщи боже, госпожице Катрин... тук ли ще трябва да преспим?

— Явно не ни остава нищо друго. — Катрин хвърли на съпруга си убийствен поглед. — Но само една нощ. Утре ще си потърсим *благоприличен* подслон, в който разни *нехранимайковци* нямат достъп.

Диърдри сграбчи така силно дръжката на куфара, сякаш се боеше да не се появи някой бандит и да не ѝ го отнеме. Плътно до Катрин, тръгна и тя към вратата. Градината пред странноприемницата беше обрасла в буренак, дървената врата беше изгнила, а когато влязоха, озоваха се в тъмна кръчма, в която смърдеше на граниво ядене, бира и пот. Над огромната камина висяха тенджери и други кухненски принадлежности, както и неапетитни парчета пушено месо. Огънят даваше много пушек, но твърде оскъдна светлина и топлина. Грубият таван с гредоред беше заплашително пропукан, а тясна стълба, не по-добра от стълба в кокошарник, водеше към горния етаж, където бяха разположени, изглежда, спалните.

Катрин отстъпи инстинктивно крачка назад и се удари в коравото тяло на Монтгомъри. Като ухапана от скорпион, тя се завъртя на пети и му хвърли гневен поглед, убедена, че той нарочно я е довел в тази кръчма, било от чиста злоба или като отмъщение, задето го бяха принудили да се ожени за нея.

— Пожелавах от все сърце Хамилтън да ви пониже със сабята си.

— Може пък да успее следващия път.

— Нима се съмнявате, че ще има следващ път, сър? Старши лейтенант Гарнър знае да държи на думата си и ако е обещал да доведе започнатото докрай, значи ще го направи.

— В такъв случай би трябвало да му предоставя поне добър повод за следващия дуел — измърмори Монтгомъри, — като доведем докрай онова, което започнахме вчера вечерта в градината.

Още преди на Катрин да ѝ хрумне по-остър отговор на тези безсрамни думи, при тях дотича нисичка, дебела жена с червен нос и направи нескопосан реверанс.

— Милейди, прощавайте, моля, за това как изглежда всичко тук. Кой да предположи, че лордът ще доведе дама. Ама аз веднага ще наредя да сменят чаршафите на вашето легло.

— Дамата с удоволствие би се изкъпала. — Монтгомъри ощастливи ханджийката с най-чаровната си усмивка. — Дали ще е възможно?

— Ами... ами то, ще можем май да качим горе една вана.

— Би било много любезно от ваша страна.

Внимателно побутната от ръката на Монтгомъри, Катрин тръгна към стълбата. За парапет служеше корабно въже и тя се вкопчи яко в него, за да изкачи скърцащите стъпала. Горният етаж бе разделен на четири малки помещения и тя се пригответи за най-лошото, но стаята беше изненадващо чиста, с бели, варосани дървени стени и легло, което изглеждаше вехто, но стабилно. Останалата мебелировка се състоеше от нощно шкафче и табуретка, върху дъсчения под нямаше дори пътечка, а квадратният прозорец беше без перде.

— Веднага ще наредя да донесат ваната — каза госпожа Грънди и отново направи реверанс.

— Моля ви, не си правете труда — промърмори Катрин.

Предупреждаващият поглед на Монтгомъри я накара да обясни:

— Тази вечер съм прекалено уморена, за да се къпя. Малко вода, колкото да се измия, ще е напълно достатъчна.

— Да, разбирам ви, милейди, но трябва поне да хапнете нещо. Една гореща супа и моите агнешки пастети сигурно ще ви се усладят.

Катрин се усмихна насила.

— Би било чудесно наистина.

Тя свали ръкавиците и ги хвърли върху избледнялата покривка на леглото. Щом стопанката се отдалечи, опря, капнала, чело на таблата на леглото и дълбоко въздъхна.

— Е, не беше чак толкова трудно да бъдете любезна, нали? — попита Монтгомъри. — И трябва да признаете, че стаята е чиста.

Катрин се изправи.

— Единственото, което признавам, е, че бих желала да не виждам повече лицето ви до утре заран.

Той се поколеба за миг, после избухна в звънък смях.

— За мен ще е удоволствие да изпълня желанието ви.

Той излезе с подчертан поклон от стаята и затвори вратата. Ботушите му изкънтяха в коридора и при всяка негова крачка Катрин искрено се надяваше, че изгнилият под ще се продъни под краката му, а като падне от високо, ще си строши врата. Но той стигна, разбира се, невредим до съседната стая и бе поздравен от някого, който сигурно го беше чакал там.

Диърдри сложи на пода куфарчето с тоалетните принадлежности и бижутата на Катрин и избърза към нощното шкафче да види дали отворителният леген е напълнен с вода.

— О, госпожице Катрин, бих желала да...

— *За кой дявол си я довякъл?*

Катрин и камериерката подскочиха уплашени, когато чуха високия глас, а после погледнаха към преградната стена. И двете затаиха дъх, но Монтгомъри изрече толкова тихо остро си възражение, че не разбраха нито дума. За сметка на това Катрин забеляза в средата на стената тясна цепнатина, през която проникваше слаба светлина. Промъкна се любопитно към нея и залепи око за пролуката.

— Но госпожице Катрин! — възкликна шокирана Диърдри.

— Шшт! Искам само да видя с кого разговаря.

Освен Монтгомъри в стаята имаше още двама мъже. Първият беше среден на ръст и толкова слаб, сякаш отдавна не бе ял нищо добро. Ако се съди по едва поникналата брада, беше навярно не по-голям от Катрин. Другият беше висок почти колкото Монтгомъри, но нямаше неговото мускуесто тяло, а лицето му беше одухотворено, сякаш беше поет или философ. И двамата носеха ленени ризи, къси кожени якета и панталони за езда.

Сега и Монтгомъри се появи в тясното зрително поле на Катрин.

— Още утре ще сме се отървали от нея — каза той равнодушно.

Философът спря поглед върху прясната рана на слепоочието му.

— От нейния съпруг ли ти е?

— Малка грешка в моите пресмятания — призна Монтгомъри, — но нищо сериозно. А сега ще е добре да се върнем към по-важното... Слуховете, които чухме в Лондон, за съжаление се потвърдиха. Полковникът съобщи, че значителна част от армията се готви за прехвърляне на Север и очаква заповедта към края на месеца.

— Подозират ли нещо?

Монтгомъри кимна навъсено.

— Знаят, че нашият приятел вече не е в Нормандия и очевидно не вярват да се е върнал в Рим. Някои са даже убедени, че вече е прекосил Ламанша с армията си.

— Лично полковникът ли ти го довери?

Монтгомъри хвърли шапката и палтото си на леглото.

— Да. Поехме риск да се срещнем в Дерби, но беше немислимо толкова важна информация да се повери на куриери. Той с пълно основание е силно разтревожен от факта, че английската армия знае твърде много за нашите планове — много повече от онова, за което би могла да се осведоми по собствените си канали.

— Ех, информатори има и от двете страни — забеляза спокойно философът.

— На този полковник може ли изобщо да му се има вяра? В края на краищата нали и той самият е *съсел* — каза младежът с подчертан шотландски акцент.

Щом чу диалекта и думата „съсел“ Катрин се поотдръпна от стената, защото това беше обидният прякор, с който келтите даряваха всеки истински англичанин.

— Нещо не е наред? — прошепна Диърдри.

— Шшт! Аз... още не зная. — Тя се наведе отново и притисна този път към пролуката не око, а ухо.

— Още колко време смяташ да използваш името Монтгомъри?

— Докато е от полза. Почти ще съжалявам да се разделя с него, защото много ми допадна, както и целият начин на живот на Рифър Монтгомъри.

— Което доказва, мили братовчедо, че твърде дълго си отсъствал от дома! — Беше пак младежът, който говореше на шотландски диалект. — Братята ти имат нужда от теб, твойт клан има нужда от теб, но ти си даде твърде много време, по дяволите! Може би трябваше да решим да преведем обратно в Шотландия не теб, а баща ти.

— Моят старец щеше да е несъмнено по-подходящ, Иън — съгласи се Монтгомъри. — Само че англичаните щяха веднага да го заловят и без съд набързо да го обесят.

— А ти защо си толкова сигурен, че няма да те сполети същата съдба? — попита Иън. — За твоята глава все още дават награда от

десет хиляди крони и щом херцогът на Аргайл чуе, че си се върнал в Акнакери, положително ще удвои сумата.

— С удоволствие бих присъствал на мига, в който ще го научи — отвърна Монтгомъри, — само и само да зърна израза на лицето му.

— Ех, по-важно би било да успеем да надникнем в главата му — намеси се разумно философът. — Бъди сигурен, че той няма да се задоволи само с удвояване на наградата.

— Олуин е прав — каза младежът. — Херцогът ще предприеме нещо. Той има добра памет, както и целият му клан. Никой от тях не е забравил, че си убил двама сина на могъщ земевладелец. Но повече, отколкото от херцога трябва да се пазиш от третия му курвенски син, който за съжаление тогава ти се изплъзна. Той ще втълпява на всеки мъж от клана Кембъл на сто мили наоколо, че е крайно време смъртта на двамата му братя да бъде отмъстена и всички ще наточат мечовете си и ще тръгнат да те търсят.

— Херцогът на Аргайл ще дръпне юздите както на клана си, така и на своя племенник — възрази спокойно Монтгомъри. — След като са минали толкова години, поводът, за да бъде отмъстено на клана Камерън, би сплотил по-бързо планинците, отколкото дебаркирането на принц Чарлз със стоте хиляди французи, които той ни обеща. Пък и английското правителство няма да е очаровано от каквито и да било прояви на насилие от страна на клана Кембъл, защото много добре знае, че брат ми Доналд е единственият, който може да попречи бурето с барут да избухне.

— Е да, твоят брат може би затова толкова държи ти да се върнеш в Акнакери, защото съзнава, че можеш да станеш искрата, която ще причини взрива.

— Доналд е миролюбив човек, той е дипломат, а не воин. Война с Англия е последното, което иска.

— Да, но може би му е ясно, че въпреки всичко ще се стигне дотам. Може би знае, че времето на дипломатията е към края си, може би има нужда от някого до себе си, който да е способен да поведе клана на война. Хората се вслушват в неговите думи, но ще се бият за теб.

— Не смятам, че Доналд има такава задна мисъл.

— Съмняваш се в лоялността му към каузата на Стюартовци?

— Лоялност и глупост са две различни неща.

— Искаш да кажеш, че е глупост да искаме да помогнем на своя крал да получи правата си? — възкликна възмутено Иън.

— Мисля, че светът гъмжи от почтени глупаци, които приемат за божествена справедливост да се гонят взаимно в кръг. Преди да се включи в преследването, мъдър човек би трябвало да поразмисли кой от тези глупаци води след себе си по-силната армия.

— Крал Луи ни обеща войска — възрази Иън.

— Само в случай, че и Холандия предостави своя армия.

— Той никога не би изоставил братовчеда си в беда.

— Луи, кралят на Франция, би изоставил в беда дори родната си майка, ако това му е изгодно.

— Но в такъв случай ти защо се съгласи да се върнеш?

— И аз самият не зная.

— Ами ти, Маккейл?

— Аз следвам Алекс навсякъде — отвърна философът.

— Всемогъщи боже! — избоботи Иън. — Да не го бях чул със собствените си уши, щях да твърдя, че е невъзможно. Камшройнайх Дуб се бои от една малка война със съселчето... За бога, или си забравил кой си? Забравил си чия кръв тече във вените ти?

— Не, не съм го забравил.

— В такъв случай по време на пътешествията си си се отклонил някъде от правия път — изсумтя Иън. — Ти вече не си Камерън! Не си онзи Аликсандър Камерън, който срази драконите от замъка Инвъреъри!

— Онези дракони бяха от плът и кръв, пък и няма нужда да ме провъзгласяваш тържествено за свети Георги. Онова, което извърших, което *трябваше* да извърша, беше брутално и отблъскващо.

— Отблъскващо? Може би, но далеч не толкова отблъскващо, колкото онова, което виждам сега. Ти си станал страхливец, братовчеде! Същинско съселче.

Гневни стъпки и шумно затръшване на врата подсказаха на Катрин, че младежът е изскочил разгневен от стаята. За кратко време настъпи тишина, после философът каза:

— Не беше ли малко груб с него?

— Той е една от онези разпалени глави, които ще въвлекат Шотландия във война, за която тя не е готова — възрази Монтгомъри.

— Вярно, но той едва ли е на повече от деветнайсет или двайсет. На тази възраст и ти си вярвал, че можеш да преобърнеш света.

— Въпреки това никога не съм бил фанатик. А що се отнася до войните с вятърни мелници, и ти си участвал неведнъж в тях, приятелю.

— Само защото трябваше да ти пазя тила.

— Никой не те е молил да го правиш.

— Да, прав си — съгласи се Маккейл. — Но какъвто съм си добросъсърдечен, пък и малко чалнат. Всяка заран, щом се събудя, се замислям каква ще е следващата авантюра, в която ще ни въвлечеш, и тъкмо това прави живота ми толкова интересен.

— Радвам се, че съм ти предоставил много развлечения — рече сухо Монтгомъри.

— Алекс... коя е истинската причина за готовността ти да се върнеш у дома? Живяхме петнайсет години в изгнание. Не беше ли достатъчно дълго? Не биваше да пренебрегваш така с лека ръка предупрежденията на Иън относно херцога на Аргайл. Кланът Кембъл все още иска да те види увиснал на бесилото заради убийство.

— За тази цел ще трябва първо да ме хванат.

Маккейл въздъхна и прокара пръсти през светлокестенявата си коса.

— Никога ли не те дострашава, че късметът ти, който от толкова време все проработва, някой ден ще ти изневери?

— Трябва ли да се тревожа? Предоставям го на теб.

— Не зная защо, но не ме напуска чувството, че от моя страна е било съдбоносна грешка да напусна мекото легло на прелъстителната графиня Дьо Морне.

— Е, все някой ден съпругът й щеше да проумее, че си му сложил рога — разсмя се Монтгомъри. — Освен това и ти беше, не по-малко от мен, полудял от желание да видиш отново родината си.

— Двама сантиментални глупаци, нали? Тъй или иначе сигурно ще се изправим пред крайно интересно предизвикателство. Граничните стражи обикалят ден и нощ, шотландският полк *Черен страж* неуморно търси бунтовници и скоро зад всеки храст и всеки лист ще дебне по един Кембъл, желаещ да прибере наградата. Да съм забравил нещо? — позасмя се той.

— Ако Доналд не вярваше, че ще успеем, нямаше да прати Иън да ни посрещне и сигурно нямаше да предложи да пътуваме през Англия.

— Но трябва да признаеш, че не е предлагал да прекосим Англия с карета, украсена с печата на член на парламента.

— Това е дълга история... — измърмори тихо Монтгомъри. — Ще ви я разкажа може би на чаша тъмна бира и блюдо с месни пастети за мезе. Умирам от глад — откакто потеглих в четвъртък, кажи-речи не съм хапвал.

Двамата мъже тръгнаха към вратата и Катрин се дръпна бавно от поста, откъдето беше подслушвала и надничала. Устата ѝ беше пресъхнала, сърцето ѝ биеше учестено. Човекът, за когото, та макар и временно, беше омъжена, не се казваше Рифър Монтгомъри, не беше лондонски търговец, нито дори англичанин. Беше един от онези варвари с полички, господари на пустинни и неплодородни земи, диви и примитивни като тях. Беше шотландец. Беше яковист! Ако баща ѝ знаеше, че преоблечен като джентълмен, в дома му се е озовал предател-папищаш, щеше или да получи сърдечен удар, или да застреля нехранимайкото.

Шотландец! От самото начало подозираше, че е коварен и хитър. Как е могъл Деймиън, адвокат, който би трябвало да разбира от хора, да налети на този тип и да се сприятели с него? О, боже, та с кариерата му ще е свършено, ако се разбере, че шпионин на яковистите му е бил клиент. Та нали всеки знае, че яковистите са до един контрабандисти, грабители, насилници, крадци, предатели и убийци...

Убийци! Рифър Монтгомъри е издирван за убийство! За главата му е определена награда от сто хиляди крони! Впрочем той не е и никакъв Рифър Монтгомъри, казва се Аликзандър Камерън! Вместо да анулира официално брака им в Уейкфийлд, той най-вероятно просто ще я застреля или ще я прониже с кинжал и ще захвърли някъде трупа ѝ.

Катрин притисна разтреперана ръка към челото си...и извика, когато някой я докосна по рамото.

Диърдри също се уплаши, защото господарката ѝ се беше обърнала толкова рязко, че един корав лакът се заби в ребрата ѝ.

— Диърдри! Съвсем забравих, че си тук — възкликна облекчено Катрин.

— Честно казано, в момента не съм особено щастлива, че съм тук — отвърна камериерката.

— Диърдри... — Катрин я хвана за ръката, — и ти ли чу всичко?

— Не всичко, но достатъчно.

— Тогава и ти си наясно, че сме в смъртна опасност, нали? Трябва по някакъв начин да изчезнем оттук... да алармираме властите и тези мъже да бъдат арестувани.

— Но как? — Камериерката се озърна тревожно в малката стая. — В това свърталище сигурно никой няма да ни помогне, а докато слизахме не видях наблизо друга постройка.

Катрин трябваше да се съгласи с нея. Монтгомъри, тоест *Камерън*, ѝ беше дал да разбере, че са в източните покрайнини на Уейкфийлд, но на петдесет мили наоколо може би няма друг голям град. Да, но пък бяха все още в пределите на Англия и следващият гарнизон едва ли е много далеч. Само че как да стигнат до него? Спомни си скърцащата стълба и кръчмата, затова изключи този път за бягство. Тук, в стаята, нямаше нищо, което да може да се използва за оръжие, нито за нападение, нито за отбрана. В багажника на каретата имаше един мускет, а под седалката — скрит пистолет. От години ходеше много успешно на лов за диви патици и фазани, та не се съмняваше, че може да убие и мъжа, който ѝ препречваше пътя към свободата. Но как да стигне незабелязана до каретата?

— Може би през прозореца? — прошепна Диърдри, сякаш прочела мислите на господарката си.

Катрин отиде бързо до прозореца без стъкла, който беше не поширок от раменете ѝ и погледна надолу. Стори ѝ се, че земята е много далеч, но към прозореца беше прострял дебелиите си клони стар дъб. Трябва да бяха минали поне десет години, откакто Катрин се бе катерила за последен път по дърветата, пък и никога не се беше решавала да се качва много нависоко.

— Знам ли... — измърмори тя скептично.

Диърдри, едно от тринадесетте деца на горски пазач, беше прекарала половината си живот в скитане заедно с братята си из горите, тя веднага съзря изхода.

— Госпожице, вижте, клоните следват почти като стъпала и сигурно са по-стабилни от гнилата стълба, по която се качихме. Дали

да не опитам? Почти съм сигурна, че е детска работа да се слезе като по стълба.

Катрин прехапа устна.

— Да, заслужава си да опитаме. Но като слезеш, недей да ме чакаш. Може би ще успееш да се изплъзнеш незабелязана и да извикаш помощ.

Диърдри я изгледа с широко отворени кафяви очи.

— Не мога да ви оставя тук сама.

Катрин хвана момичето за ръката.

— Това може да е единственият ни шанс. Тези мъже са убийци и предатели. Нали не вярваш, че ще оставят жива някоя от нас? Може би вече са убили кочияшите... Нямаме време за дълги спорове кой да тръгне и кой да остане.

Камериерката кимна колебливо, бързо се наведе, запретна до над коленете грубата си черна пола и тънката риза. Над едната жартиера беше вързала за бедрото кинжал. Тя го извади от ножницата и го показва на господарката си, беше не по-дълъг от ръката ѝ, но пък много остър.

— Това нещо ми е бивало от голяма полза, когато някой ратай ставаше прекалено нахален — обясни тя. — Вземете го, госпожице, и го скрийте най-добре ей тук... — Тя пхна оръжието под корсажа на сивия костюм на Катрин и прикри дръжката с дантела. — Ако се наложи да се разделим или ако някой от тези мъже се опита да ви причини зло, пробождайте го, без да се колебаете, най-добре в слабините! От такъв удар всеки нехранимайко почва да се гърчи на пода.

Катрин гледаше с нараснало уважение камериерката си. За свой срам трябваше да признае, че не беше обръщала особено внимание на ирландското момиче, което я обслужваше от седем години. Слугите бяха нещо като сенки, които се движеха из Роузууд Хол и изпълняваха покорно всяко желание на взискателните си господари, а Диърдри се бе държала скромно и незабелязано както останалите. Чак сега Катрин съобрази, че ирландката трябва да е приблизително на нейната възраст, висока и стройна като нея. Ако лъскавата кестенява коса не беше прибрана на строг кок на тила, ако беше изкусно накъдрена и фризирана, щеше да обрамчва лице, на чиито нежни, меки черти би могла да завиди не една високопоставена млада дама.

— Бог да те благослови, Диърдри! — Катрин хвана импулсивно ръцете на камериерката. — Толкова съм ти благодарна за компанията и верността. Да бях сама, нямаше да имам и половината от смелостта, която ме крепи сега.

Диърдри се изчерви от радост при неочакваната похвала и стисна окуражаващо ръцете на господарката си.

— Веднага ли да сляза долу, или да поизчакам още малко? Нали ханджийката щеше да ни донесе нещо за ядене и отсъствието ми може да ѝ направи впечатление.

— Не, не бива да губим повече нито секунда. Побързай, преди тя да...

Стъпки в коридора накараха двете момичета уплашено да замрат, Диърдри бе със запретнати поли и едната ръка на перваза.

Вратата рязко се отвори и смаян глас извика:

— Какво, по дяволите, сте намислили вие двете?

ГЛАВА СЕДМА

— Деймиън! — Катрин бе толкова изненадана да види брат си застанал на прага, че го гледаше, като да бе призрак.

— Какво... какво правиш ти тук?

— Ами, първо, искам да те отведа у дома и второ... — той не можа да довърши изречението, защото сестра му се хвърли, хълцайки, на врата. — Е, стига де, какво ти е? Случило ли се е нещо?

Задавена от сълзи, тя можеше само нечленоразделно да пелтечи. Деймиън я побутна леко да седне на леглото и потърси под наметалото си носна кърпа. — Така, а сега си изсекни като добро момиче носа и ми разкажи какво е станало. От какво си се уплашила толкова?

— О, Деймиън... Катрин вдигна към него насълзени очи. — Деймиън, слава на бога, че си тук.

— Рифър не ти ли каза, че ще дойда?

— Той... той е *знаел*?

— Естествено. Миналата нощ, или по-точно тази заран, се разбрахме с него, че ще ви последвам и ще ви намеря тук, в странноприемницата, за да стана рано сутринта свидетел при анулирането на брака, а после да те отведа в Роузууд Хол.

— Той... той се е *уговорил* с теб да се намерите тук?

Деймиън й взе носната кърпичка от ръката и избърса сълзите от бузите й.

— Рифър е наистина твърде непредсказуем, но не може да му се отрече здрав разум. Беше му ясно, че щом преспи и изтрезнее, баща ни ще съжали за стореното, но беше, разбира се, немислимо и да те отпратят да се прибереш сама, а той не би могъл естествено да те придружи.

— Той наистина ли искаше да анулира брака?

— Ами да! Доколкото зная, Рифър не мечтае за уютен семеен живот. — Деймиън свъси смаяно чело. — Ти наистина ли повярва... господи, искаше да се прекачиш през прозореца, за да избягаш от съпружеските си задължения, нали? Не, честна дума, Кати...

— Деймиън, ти наистина ли познаваш добре този Рифър Монтгомъри?

— Защо питаш?

— *Познаваш ли го добре? Какво знаеш за него?*

— Достатъчно, за да му имам доверие. Запознахме се преди три или четири години в Брюксел, и оттогава той е мой доходен клиент.

— За какви случаи прибегва към твоите съвети?

— Внос, износ... Нали е търговец. Катрин, какво искаш да ми кажеш? Защо ми задаваш тези въпроси?

Тя прегърна ръцете му и мъчително преглътна.

— Деймиън, този тип се представя за друг, за човек, който не е. Името му не е Рифър Монтгомъри, той не е лондонски търговец и дори не е *англичанин*.

— Какво? Катрин, какво значи всичко това?

— Говоря ти за него — прошепна заговорнически Катрин. — Той е *шпионин*, той е *убиец*! С ушите си го чух да казва, че можело да избухне война, ако някой разбере, че е тук.

— Война? Кати, зная, че си преуморена и познавам буйната ти фантазия, но...

— Видя ли хората, които го придружават?

— Да, на масата в кръчмата с него седяха двама мъже — потвърди бавно Деймиън.

— Те са негови приятели или съучастници, или и аз не зная какво. Зная само, че са го чакали тук и че искат да продължат заедно на Север. — След драматична пауза добави: — Желанието им е да се приберат у дома си... В *Шотландия*! Те са *шпиони*, яковистки шпиони!

Деймиън я гледаше така загрижено, сякаш се боеше, че е изгубила разсъдъка си.

— Кати, разбирам, че не можеш да понасяш този мъж, но Рифър не е нито...

— Името му не е Рифър, а Аликзандър, Аликзандър Камерън и в някакво селище на име Орчбъри или нещо подобно е издирван заради убийството на двама мъже. Ако имяхме повече време, навярно би могъл да провериш.

— И сигурно щеше да има някакво логично обяснение. Хората си сменят името по най-различни причини, но не е задължително заради това да са шпиони или убийци.

— Госпожица Катрин казва истината — намеси се спокойно Диърдри. — И аз го чух да казва, че по пътя към родната Шотландия трябва да се пазят от граничарите и от *Черната стража*.

Очите на Катрин заблестяха победоносно.

— За залавянето му е обявена награда от десет хиляди крони! А вчера вечерта е бил в Роузууд Хол, за да се срещне с някакъв полковник — боже милостиви, нали е невъзможно това да е бил чичо Лорънс? Всеки случай този полковник му е дал секретни сведения за движението на войските. Деймиън, трябва да проумееш, че той само те е използвал, използвал е приятелството ти и твоите връзки, за да прикрие по-добре истинската си дейност.

Деймиън беше пребледнял, а в очите му се четеше борба между скептицизма и пълното доверие.

— Кога чу всичко това?

Катрин посочи цепнатината в стената.

— Можех всичко да чуя и видя. Онези явно не бяха съобразили колко тънки са тук стените. — Брат й гледа толкова дълго втренчено процепа, че тя изгуби търпение. — Но какво ще правим сега?

Той най-сетне я погледна пак.

— Какво да правим?

— Те са шпиони и предатели! Не можем да ги оставим чисто и просто да си отпътуват.

— Имаме ли друг избор?

Тя се замисли за миг и хвана развълнувана ръцете му.

— Ако той наистина има намерение утре заран да анулира в Уейкфийлд брака ни, достатъчно ще е да кажем истината на мировия съдия, а той ще се погрижи този бандит да бъде веднага арестуван и да отиде в затвора, където му е мястото.

Горда с плана си, свидетелстващ за съобразителност, тя вдигна глава. Вече не беше паникьосана, а сигурна в себе си, струваше й се освен това много възбуждащо да допринесе за залавянето на опасни престъпници. Държанието й на празненството по случай рождения й ден щеше веднага да бъде забравено и щяха да я честват като героиня. Хамилтън щеше да е толкова горд с нея, че щеше тутакси да поиска ръката й. Планът й беше безукорен и далеч не толкова рискован, колкото едно катерене в тъмното.

— Е, какво ще кажеш? В Уейкфийлд сигурно има военен гарнизон, нали?

— Ако не се лъжа, цял полк — измърмори Деймиън. — Но рискът...

Катрин се ухили отмъстително.

— Можеш ли да си представиш! През целия дълъг път той ни даде само веднъж почивка, колкото да хапнем и пийнем нещо и да се поразтъпчем. Едва при този кратък отдих следобед господинът благоволи да ми съобщи, че желаел бракът ни да бъде анулиран. Представяш ли си какви мъчения трябваше да изтърпя дотогава? Но най-лошото бе, че не му стигна почтеност да каже, че ти ще ни последваш! Толкова съм бясна, че ми иде направо да се разкрещя за помощ та ако ще и на какъвто ще риск да се изложам!

— От подобна глупост категорично бих те възпрял — побърза да каже Деймиън. — Единственият ни шанс да успеем, е да се престориш, че нищо не си чула и видяла.

— Сто пъти бих предпочела да почна да крещя.

Деймиън си разтри челото.

— Сега трябва да слеза пак долу. Ако се забавя тук прекалено дълго, могат да заподозрат нещо.

Катрин се вкопчи в ръката му.

— Нали не искаш да ни оставиш сами?

Той отметна една златна къдрица от лицето ѝ.

— Ще вляза в кръчмата така, както бих го сторил, ако нищо не ми е направило особено впечатление. Ще ям и ще пия заедно с тях, а след като вече зная кои са, много ще внимавам какво си говорят. Може да науча нещо, което да ни е от полза. А ти се опитай да поспиш. Утре ще имаш нужда от всичките си сили и цялата си смелост. Но бъди сигурна, че косъм няма да падне от главата ти, ако правиш всичко, което те очакват от теб.

Устните на Катрин бяха пребледнели, очите ѝ отново изпълнени със страх.

— Диърдри е с теб — успокои я нежно Деймиън. — Те никога не биха посмели да убият и трима ни, а освен нас и двамата кочияши, които впрочем са се разположили удобно в конюшната и си убиват времето с игра на зарове. Все пак, за по-сигурно ще спомена, че съм казал поне на дузина хора къде и защо ще ходя.

— Но ще внимаваш, нали? — прошепна тя.

— Такъв виртуозен танц ще им изтанцувам! Жалко, на мен младежът ми се струваше доста симпатичен. Но собствената ми кожа, разбира се, е по-скъпа. — Той целуна сестра си по челото и тръгна към вратата. — Не забравяй, че трябва да хапнеш, а после и да поспиш. И много те моля, никакви катерачески изпълнения и никаква истерика. Искам утре да бъдеш силна.

Катрин успя леко да се усмихне.

— Няма да те разочаровам, ако ми обещаеш да разкажеш на татко и на всичките ни приятели колко смела и безстрашна съм била при толкова тежка ситуация. Позволявам ти да преувеличаваш колкото си щеш.

— Ще те представям навсякъде като втора Орлеанска дева — ухили се Деймиън.

Усмивката му изчезна още щом затвори вратата зад себе си, а в кръчмата влезе със свити юмруци и загрижено намръщено чело.

Тримата мъже седяха до камината. Рифър Монтгомъри беше облегнал гръб на стената и изпружил дългите си крака. Без да вдига очи, отрони между две глътки бира:

— Е, какво ти казах? Тя е жива, здрава и непокътната, въпреки че заслужаваше да ѝ нашиbam задника с камшик. Вземи си стол и се стопли с бира или с вино. След дългото препускане трябва да си доста премръзнал.

— Премръзнал съм до мозъка на костите, но не от препускането. — Деймиън изглежда двамата мъже, седнали срещу приятеля му. Младият го гледаше недоверчиво, но другият приятелски му се усмихваше. — Сестра ми разказа току-що една интересна история. Стените между спалните са, изглежда, много тънки, толкова тънки, че тя и камериерката ѝ са могли да чуят всяка дума, която вие тримата сте си казали. Вече знае кои сте и какви сте.

Аликзандър Камерън беше единственият, който не се сви, когато Деймиън удари с юмрук по масата.

— По дяволите, защо не си бил по-предпазлив? Нали те предупредих... нали те умолявах да внимаваш какво приказваш в нейно присъствие! Всемогъщи боже, не беше ли достатъчно неразумно да се ожениш за нея и да я доведеш тук!

— Да се ожени ли? Кой се е оженил? — вдигна вежди Маккейл.

— Нима не ви е разказал? — изсумтя пренебрежително Деймиън. — То и какво ли толкова има за разказване? Тъй или иначе заслужавало си е да спомене, че се появи най-арогантно в дома ми, с приказките си настрои срещу себе си половин полк драгуни, после се би на дуел, на който ставаше дума за честта на сестра ми, в резултат на което беше принуден да се ожени за нея, а тежко раненият ѝ възлюбен се закле рано или късно да му отмъсти. Прекарали сте немного скучна вечер и все пак очевидно не толкова вълнуваща, колкото предполагах, след като очевидно не сте го попитали дори откъде са му пресните рани на слепоочието и бедрото?

Камерън извади от джоба на гърдите си пура.

— Не преувеличаваш ли малко нещо?

— Да преувеличавам? Ти се появяваш без предупреждение в Роузууд Хол и така излагаш на опасност и двама ни. Шокираш повечето от гостите, като защитаваш политиката на една бунтовна страна, но сякаш и това не ти стига, отвлечаш сестра ми, годеница на офицер от кралския драгунски полк, на терасата и я целуваш пред очите на Гарнър, за да го извикаш на дуел. А след като баща ми те принуждава да сключиш този абсурден брак, я водиш тук и я плашиш до смърт с разкази за шпиони и убийци! Сега учудваш ли се, че след всички тези събития аз съм твърде изнервен.

Олуин и Иън гледаха втренчено Аликсандър Камерън, който си палеше преспокойно пурата.

— Първо на първо — каза той, след като пое с удоволствие първия дим, — не ми оставаше друго, освен да се появя без предупреждение в Дерби, след като те изтървахме само за половин ден в Лондон. И второ, не съм провокирал нарочно гостите ти, въпреки че повечето бяха нафукани глупаци. Трето, твоята сестра много искаше да накара възлюбения си да ревнува и ако аз не бях използвал ситуацията, всеки друг мъж щеше да ѝ е добре дошъл за примамка. Освен това много добре знаеш, че направих всичко възможно, за да избегна дуела, но онзи празноглавец, старши лейтенантът, настоя. А що се отнася до легалността на този брак, то...

— Вярно е, значи? — ухили се най-безсрамно Иън. — Ти наистина си женен за тази фукла, така ли?

— Тази тъй наречена фукла е по една случайност моя сестра, единствената ми сестра, която много обичам. Та за в бъдеще ще трябва да си държиш езика зад зъбите, момчето ми — изрече с мрачен поглед Деймиън.

Аликзандър дръпна отново от пурата.

— Това, че ни е подслушала е наистина...много неприятно.

— Неприятно щеше да е, ако се бяхме разболели точно сега от сипаница. — Деймиън въздъхна и си наля бира. — Но решението на Катрин да ви предаде час по-скоро на английското правосъдие е по-опасно от епидемия на сипаница.

— В момента наистина нямаме нужда от допълнителни усложнения — установи Аликзандър спокойно. — Трябва да й попречим да осведоми когото и да било, преди да сме стигнали Шотландия.

— Напълно съм съгласен с теб — каза Деймиън. — Проблемът е само как да го направим? По-лесно е да опитомиш кобра, отколкото Катрин, ако си е наумила нещо.

— Би могъл да й откриеш, че си от нашите, *полковник* — захили се зловещо Иън. — Тогава може би и тя ще се присъедини към нас.

Светлосините очи на Деймиън станаха ледени, но макар и с мъка, той успя да се овладее.

— Осмелявам се силно да се усъмня. Най-вероятно е след такова признание тя да се разкреци още по-силно за помощ.

— Искаш да кажеш, че не би могъл да й попречиш да ни издаде? — попита Камерън.

— Катрин е по природа по-упорита от десет мулета, а освен това от вчера и ужасно разстроена. Щом се види свободна, никой и нищо няма да я спре да насъска глутница английски псета срещу вас, пък ако знаеше, че ви помагам, щеше да нареди безмилостно да преследват и мен.

Камерън си пое дълбоко дъх и стана.

— Ами ако й представим живо какви биха били последиците от подобна постъпка?

Деймиън се взираше угрижен в навъсеното лице на приятеля си.

— Не бих желал да се уплаши още повече, отколкото е сега.

— Ех, заплахите не са нещо, което се обвинява в захарен памук.

— Ще се опитам може би да поговоря с нея още веднъж...

Камерън хвърли пурата си в огъня.

— Не бива да рискуваме, тя може просто да си запуши ушите.

Той се качи по стълбата. Деймиън понечи да го последва, но му препречи пътя.

— Когато иска, Алекс може да бъде много дипломатичен... и много убедителен.

Без да чука, Камерън блъсна така силно с ботуша вратата на стаята на Катрин, че изтръгна желязното резе от стената. Диърдри, която тъкмо решише господарката си, изтърва от уплаха няколко фибри, а Катрин скочи от табуретката и бузите ѝ пламнаха от гняв.

— Това пък какво значи? Как се осмелявате да влизате непоканен и да се държите при това като същински дивак?

Стори ѝ се, че черните очи останаха цяла вечност приковани в нея, преди да се обърнат към Диърдри.

— Оставете ни за малко сами.

— Стой тук! — Катрин посегна към ръката на камериерката. — Каквото и да имате да ми казвате, сър, Диърдри спокойно може да го чуе.

— От мен да мине — изръмжа той. — Клетото момиче ще трябва, тъй или иначе, да сподели вашата съдба.

— Какво искате да кажете?

— Тъкмо това с удоволствие ще ви обясня, мила ми госпожо Монтгомъри. Вие сте ме подслушвали, а подслушващи край стените често чуват неща, които не са били предназначени за техните уши, което на свой ред може да има твърде лоши последици за вашето благополучие.

— Деймиън! — потрепери гласът на Катрин. — Какво сте му сторили?

— Нищо. *Още* нищо.

— Аз искам да го видя. Искам веднага да видя брат си!

Камерън кръстоса мускулестите си ръце на гърдите.

— Във вашето не твърде изгодно положение не би трябвало да поставяте никакви изисквания, госпожо.

— Какви планове кроите, *мистър Камерън*! Искате да ни убиете до един? Деймиън е казал на баща ни, че ще ме вземе оттук, но ако нещо ни се случи, ще бъдете преследван от всеки английски войник и

в цялата страна. Ще ви заловят и ще ви изправят пред военен съд, ще ви осъдят на бавна и мъчителна смърт като предател и убиец, а после ще насекат трупа ви на парчета и ще го хвърлят на псетата.

— Имате невероятна фантазия! Но как би могъл баща ви или който и да било друг да ви намери?

— Арогантността ви е неуместна, сър. Сериозно подценявате влиянието на баща ми върху армията.

— Нищо подобно. Не се съмнявам, че цяла глутница двуноги псета ще хукнат във всички посоки и ще вдигнат цял Лондон на крак, за да открият беглеца Рифър Монтгомъри. Но как мислите, колко време ще им трябва, преди да открият, че такъв господин Монтгомъри изобщо не съществува?

Думите му смазаха Катрин, сякаш я удариха с чук. Извън тази странноприемница никой не знаеше, че Рифър Монтгомъри е просто фантом. Дори Хамилтън ще я търси само по пътищата за Лондон! Докато някой прозре лъжливата маневра, техните насечени трупове отдавна ще са покрити с буренак.

— Какво сте решили да правите с нас?

— Зависи единствено от това, дали ще стигнем до споразумение, госпожо, или не.

— Споразумение?

— Трябва ми седмица време — обясни спокойно Камерън. — Трябва ми време, за да пресека границата със Шотландия и да стигна до планините, без да се боя, че всеки миг мога да получа куршум в гърба.

— Би било твърде лека смърт за шпиони. Тях ги връзват за четири коня, които ги разкъсват, после набождат главите им на копия и ги разнасят, за да ги видят всички, а после ги оставят да изсъхнат като смокини и да почернеят.

Камерън направи гримаса.

— Чели сте май прекалено много романи на ужасите.

— А вие, сър, сте човек без съвест и душа. За такива като вас и най-ужасното наказание е заслужено.

— Свободна сте да си представяте всички възможни начини за екзекутиране, стига да ни дадете една седмица време.

— Не, никога няма да се съглася да го сторя — при никакви обстоятелства.

— Съвсем сигурна ли сте?

— Сто на сто.

Погледът му се плъзгаше от святкащите ѝ теменуженосини очи към лебедовата шия и гърдите, които се подаваха до половина съблазнително от корсажа.

— Забравихте ли, госпожо, че миналата нощ ми дадохте съгласието си да станете моя съпруга? Като съпруг се радвам на известни права и привилегии.

Студена пот обля гърба на Катрин, но тя не можа да се сдържи и продължи да го предизвиква.

— При този специален случай съдът би го определил като *изнасилване*, освен това не можете да купите по този начин моето мълчание. Тъкмо обратното — ще присъствам с огромно удоволствие на вашата екзекуция.

Най-голямото желание на Камерън беше да удуши тази безсрамница със собствените си ръце.

— Ами, ако вместо това ви заплаша, че не проявите ли повече разум, вече няма да видите брат си жив?

Катрин очакваше да се опитат и така да я изнудват, тя само с огромно усилие успя да запази привидно спокойствие.

— Не вярвам, че ей така, чисто и просто ще го убие. Деймиън все пак е ваш приятел.

— Човек с моята професия е принуден да завързва много приятелства.

Катрин притисна ръце към корсажа, където беше скрит кинжалът на Диърдри.

— Той... той ви покани в дома ни. Той ви защити срещу Хамилтън и всички останали.

— Деймиън си печели хляба с това, че защитава клиентите си.

— Наистина ли можете да го убие без угризения на съвестта?

— Нали вие самата казахте, че нямам нито съвест, нито душа. Едно убийство повече или по-малко за разбойник като мен не е от значение. И три убийства няма да ми докарат безсънни нощи.

Сигурна, че с изненада ще успее, Катрин извади кинжала и се прицели в лицето му, но той се дръпна мълниеносно, хвана я за китката, изви ѝ ръката назад. Тя извика от болка, а кинжалът падна със звън на дървения под.

Диърдри се наведе бързо да го вдигне, готова да се притече на помощ на господарката си, но беше грабната ненадейно от две яки ръце и дръпната назад. Маккейл изруга високо, когато камериерката го ритна няколко пъти право в пищяла. Той я отблъсна встрани и посегна на свой ред към кинжала, но сърцатата ирландка отново го нападна и той вдигна високо ръка, за да запази лицето си от ноктите ѝ. Юмрукът му улучи по погрешка слепоочието на Диърдри, главата ѝ се отметна встрани, тя се строполи в безсъзнание на пода и повече не помръдна.

Катрин, която дотогава напразно се опитваше да се освободи от хватката на Камерън, сега се отказа от борбата.

— Убийте я. О, боже, *убийте я!*

Олуин коленичи до камериерката и сложи пръсти на шията ѝ. Въздъхна облекчено, когато усети пулса ѝ.

— Само е изгубила съзнание. Съжалявам, наистина не исках...

— *Убиец!* — изсъска Катрин. — Предатели! Шпиони! Ще ви окача и двамата на въжето! Ще се погрижа да бъдете обесени, а после конете да ви разкъсат и...

— Бихте могла да си спестите тези повторения! — Камерън награби Катрин през кръста и я хвърли като чувал с брашно през рамото си. Въпреки че тя крещеше и риташе, той я свали по стълбата и вече в кръчмата я сложи грубо да седне на един стол пред камината.

Очите на Деймиън хвърляха мълнии към Камерън, докато се опита да прегърне и утеши сестра си, но тя се отскубна от него и заудря шотландеца с юмруци, като го наричаше с всички възможни обидни имена, които някога беше чувала.

— Пусни ме! — изкрещя тя, когато Деймиън я хвана здраво.

— Катрин, моля те...

— Пусни ме! Каквото и да кажем, каквото и да направим, те все едно ще ни убият! Диърдри вече тежи на съвестта им.

Деймиън хвърли над главата ѝ питащ поглед към приятеля си.

— Какво говори тя? Какво сте сторили на Диърдри?

— Нищо. Милата ти сестра ме нападна с кинжал, а камериерката се опита да я подкрепи, затова, без да искаме, я ударихме така, че тя падна на пода.

— *Убиец!* — изсумтя Катрин. — Предател! Шпионин!

Олуин Маккейл слезе с мрачно лице по стълбата.

— Ще остане навярно няколко часа в безсъзнание, но иначе изобщо не е наранена.

— Какво стана? — искаше да разбере Деймиън.

— Прелестната ти сестричка не желае да се вразуми. — Камерън свъси заплашително вежди, когато Катрин се опита да му възрази. — Ако чуя още една-единствена дума от вас, госпожо, не ще мога да гарантирам за вашия многоуважаван брат. — После се обърна отново към Деймиън. — Можеш ли да предложиш нещо? Трябва ни време, най-малко три или четири дни.

— Освободете Катрин и Диърдри и вземете мен за заложник, за да ги накарате да мълчат.

Катрин се обърна ужасена.

— Не, Деймиън, не!

— Това е единственият изход, Кати. Необходима им е известна сигурност.

— Или лопата, за да изкопаем гробове — вметна сухо Иън.

Катрин вкопчи пръсти в наметалото на брат си.

— Но как можеш да си сигурен, че ще те пуснат, щом се усетят в безопасност?

— Ще му дам честната си дума — заяви спокойно Камерън.

— Честната ви дума като Рифър Монтгомъри или като Аликзандър Камерън? — Очите на Катрин хвърляха мълнии. — Честната ви дума на шпионин и убиец?

— Не знам дали е убивал досега, или не — натърти Деймиън, който наистина не знаеше нищо, — но съм сигурен, че тук и сега би могъл да извърши три убийства, без някой да го привлече някога към отговорност.

— Значи според теб трябва да му окажем доверие, въпреки че не е нито приятелят, нито джентълменът, за който си го вземал?

— Един мъж може да промени името и външността си, но не и характера си. Щом казва, че ще ни освободи, ако си държим няколко дни езиците зад зъбите, вярвам на честната му дума.

Катрин наблюдаваше трите враждебни лица и погледът ѝ спря сега на Камерън, който също внимателно я наблюдаваше, и проумя с горчивина, че би вдигнала тревога в най-близкия гарнизон дори след като му се е заклела най-тържествено да запази мълчание.

— Иън, как мислиш, за колко време ще стигнем границата?

Младежът сви рамене.

— Ами четири дни, може и повече, а може и по-малко. Зависи от това, колко силно ще пришпорваме конете и колко патрула ще трябва да избегнем.

— Като идваше насам, много ли бяха?

— О, да! Направо гъмжи от тях.

— А в какво състояние са пътищата?

— Пътищата ли? — Иън хвърли на Олуин объркан кос поглед, но се беше втренил смаяно в Аликзандър. — Пътищата са в отлично състояние, войската се грижи, за да може бързо да прехвърля частите си.

— Следователно една карета би могла да се предвижва бързо?

— Да, но... Нали не ти минава абсурдната мисъл да пътуваш в карета до Шотландия?

Олуин въздъхна и отговори вместо приятеля си.

— Идеята на Аликзандър не е толкова абсурдна, колкото изглежда на пръв поглед. Трима или четирима конници, които пътуват най-вече през нощта и избягват пътищата, са много по-подозрителни от една благопристойна английска каляска, с която един английски джентълмен и съпругата му пътуват, придружени от неколцина слуги. Правилно ли изтъкувах святкащите ти очи, Алекс?

— Винаги го правиш — кимна Камерън.

— А съобрази ли, че с карета можем да изминем този път за не по-малко от седмица, а при лошо време дори за десет дни?

— Ако можеш да предложиш по-добър план, с удоволствие ще го приема. Но трябва да имаш предвид, че неочакваното изчезване на Деймиън несъмнено ще бъде забелязано, докато, що се отнася до младоженката госпожа Монтгомъри, всеки ще реши, че се наслаждава на медения си месец в някоя идилична местност.

Деймиън направо се вцепени.

— Нали не мислиш сериозно да отведеш Катрин?

— Да ме отведе? — възкликна тя възбудено. — Но къде?

— Можете да го приемете като ваканция — обясни сухо Камерън. — През юли Шотландия е прекрасна.

— Шотландия! Вие наистина сте луд! Нямам никакво намерение да ходя в Шотландия, а с вас изобщо никъде не отивам! Кажи му, Деймиън! Кажи му, че е побъркан.

Деймиън имаше огромно желание да награби сестра си през раменете и така яко да я разтърси, та зъбите ѝ да затракат. Всичко беше станало толкова бързо — дуелът, сватбата... Събитията бяха толкова много, а сега се очертаваше нова катастрофа... Каква полза, ако каже на Катрин истината? Какво ли ще направи, ако чуе, че той работи от няколко години за яковистите? През изминалите няколко месеца често беше на път да го разкрие пред нея и всички останали и може би трябваше да го стори. Недоволни от господството на Хановерската династия бяха мнозина англичани и те подготвяха, открито или тайно, скорошен преврат. Възпря го вероятността да се окаже отблъснат от семейство и приятели, ако им каже чистата истина. Още по-лошо беше, че с това щеше да лиши съмишлениците си от важни контакти, защото лондонската му кантора се беше превърнала с течение на времето в информационна централа. Не, не биваше да издава тайната си, дори и сега не, когато собствената му сестра се беше превърнала в топка за игра.

— Деймиън? — тя го гледаше, свъсила чело. — Хайде, кажи му го!

— Не мога да го допусна — измърмори той отпуснато. — Ще трябва да измислиш нещо друго.

— Това е единствената възможност — възрази спокойно Камерън. — Освен ако не искаме да я вържем, да ѝ запушим устата и да я затворим някъде за една седмица. Повярвай, и аз бих предпочел всеки друг изход.

— Но тя ми е сестра.

— Обещавам ти да се държа с нея като със собствена сестра. Две седмици, най-много три, и тя ще си е отново у дома, без междувременно косъм да е паднал от главата ѝ. — Аликсандър се усмихна. — Тя ще донесе смъртния акт на съпруга си заедно с щедро парично обезщетение и тогава цялото злощастно произшествие ще бъде много скоро забравено.

— Дори да ми обещаете всичкото злато на света, няма да купите с него мълчанието ми — упорстваше Катрин. — Деймиън, кажи му го! Кажи му, че не може и дума да става!

Когато и най-яроствият протест, на който беше разчитала, остана безуспешен, самоувереността ѝ се спуска като сапунен мехур.

— Деймиън? — прошепна тя отмаляла. — Нали не искаш... не искаш да се съгласиш с този човек?

— Ти не си му оставила друг изход.

— Да, но... — Катрин се обърна рязко и впи поглед в Камерън, но студените му черни очи бяха безмилостни. Зави й се свят и тя явно всеки миг можеше да изгуби самообладание.

Аликзандър го забеляза, но се обърна не към нея, а към брат й.

— Имаш думата ми — докато сестра ти се държи разумно и не ни слага прътове в колелата, ще се държим с нея най-любезно.

— Закълни се, Аликзандър — помоли Деймиън толкова тихо, че Катрин едва можа, поради шума в ушите си, да разбере думите му. — Закълни се в живота си.

— Давам ти честната си дума — гласеше спокойният отговор.

— Ами... ако въпреки това откажа? — изсъска Катрин.

— Ако откажете — възкликна нетърпеливо Иън, — ще ви фраснем яко по тиквата и ще ви изкопаем гроб в някоя канавка.

За Деймиън това вече преля чашата. Той изруга, дръпна Катрин встрани и налетя като див бик върху Иън. Юмрукът му се стовари върху брадичката на младежа, а следващият як удар му счупи носа.

— Пусни ме! — изрева той, като се опита да го задържи. — По дяволите, той отиде наистина прекалено далеч!

Иън, който се беше олюлял и ударил с гръб в стената, избърса кръвта от лицето си и извади кинжала.

— Махни го веднага! — избоботи Камерън.

— Никога не съм му имал доверие — изсъска Иън. — Казах ви да се пазите от него, ама кой да ме чуе.

— *Махни този кинжал, ти казах!*

— Добре, но само след като му разпоря корема!

Преди той да успее да помръдне, Камерън го сграбчи за ръката. Стоманената му хватка изтръгна от Иън силен вик, а кинжалът издрънча на пода. Въпреки това той вдигна ляв юмрук да удари братовчед си в лицето, но Аликзандър лесно се дръпна и този път неговата дясна ръка срещна вече и без туй окървавената брадичка на младежа, който се просна с изцъклени очи в безсъзнание на пода.

Камерън се взря, явно отвратен, в окървавената си ръка, потресен от новия изблик на насилие, и изгледа Деймиън със студен, укоризнен поглед.

Катрин се уплаши да не би той да повали и брат ѝ и побърза да застане между тях.

— Да не сте посмели да го докоснете! Ще направя каквото кажете... само пуснете Деймиън да си иде! Позволете му още сега да яхне коня си и да се махне оттук.

— Кати! — Деймиън я хвана ужасен за раменете, но тя го отблъсна.

— Искам да го *видя* как се отдалечава в галоп оттук, а ако някой се опита да го преследва, тогава...тогава по ръцете ви ще има много повече кръв, защото ще ви се наложи да убиете и мен, и камериерката ми.

— Катрин! — Деймиън я завъртя около себе си. — Наясно ли си какво искаш да сториш?

— Да, готова съм да се поставя на разположение като заложничка — каза тя спокойно — и съм готова да повярвам на обещанието ви, че ще останем живи след всичко това.

— Но Кати...

— Деймиън, моля те! Ако ме принудиш да разсъждавам прекалено дълго върху възможните последици, няма да издържа. Изобщо не желая да се замислям, а просто да се държа така, сякаш наистина ще е само една ваканция, като онова лято, когато татко ни замъкна в Плимут, въпреки че няхаме никакво желание. *Спомняш ли си го още?*

— Катрин, това не е игра...

Тя го изгледа изпитателно със светнали от възбуда очи. *Игра!* Той едва сега разбра какво се опитваше да му подсказе тя. През онова далечно лято двамата си бяха играли сред развалините на един замък недалеч от Плимут, и тя беше принцеса, която благородни рицари трябваше да освободят, защото нейният престъпен чичо, кралят, я държеше в затвор. Деймиън се бе престорил тогава, че иска да препусне с коня си, за да донесе искания откуп, но после се беше върнал тайно и беше победил пазачите в неочаквано нападение.

Онова, което тогава бе увлекателна игра, трябваше да се превърне сега в действителност. Катрин очакваше от него да се съгласи привидно с условията на похитителите, за да препусне после на всяка цена към гарнизона в Уейкфийлд и да доведе помощ. На Деймиън му

идеше дълбоко да въздъхне, защото сестра му продължаваше да живее в измислен свят, вместо да погледне суровата реалност в очите.

— Кати, наистина не зная дали...

— Ще се оправя — побърза да го увери тя. — Всичко ще си дойде на мястото. Моля те, тръгвай, докато имаш тази възможност. Тези джентълмени — тя хвърли отровен поглед към Камерън — могат да променят внезапно решението си.

— Но...

— Деймиън, само ще влошиш нещата, ако се колебаеш. Моля те, хайде, върви!

Той я прегърна и я притисна силно към себе си. Не му оставеше друг изход, освен да изпълни желанието ѝ. Да, ще си тръгне... Той размени над главата ѝ красноречив поглед с Алекс.

Камерън разбра неизречената закана и се обърна към Олуин.

— Кажи на двамата кочияши в конюшната, че ги освобождаваш и те могат да се върнат в Дерби заедно с господин Ашбрук.

Той се усмихна подигравателно на Катрин.

— Това ще поразее може би опасенията ви относно вашия брат, госпожо.

— Може би... Но си остава непроменено, че ще очаквам с нетърпение деня, в който ще изкачите стъпалата към бесилото!

ГЛАВА ОСМА

Диърдри лежеше със затворени очи на кревата и един дълъг ужасен миг Катрин я помисли за мъртва.

— Диърдри? — Тя се наведе над неподвижното тяло и докосна бузата на камериерката. Клепачите ѝ трепнаха леко и тих стон се изтръгна от бледите устни.

— Слава тебе, господи! — прошепна Катрин, но продължи да гледа угрижено посинялата подутина на скулата на Диърдри. Кожата беше разкъсана и тя си спомни, че беше видяла на ръката на Маккейл пръстен.

— Нехранимайко! — изруга тя тихо. — И тримата заслужават да ги сполети най-лошото. О, Диърдри, събуди се! Събуди се! Не мога да понеса сама всичко това!

Тя чу тежки стъпки в коридора и бързо се изправи. Маккейл блъсна с лакът строшената врата и внесе поднос с горещи пастети, хляб и сирене.

— Можете веднага да върнете всичко това — сопна му се Катрин. — И двете изгубихме всякакъв апетит.

Въпреки това той остави подноса на нощното шкафче и провери пулса на Диърдри.

— Наистина не исках да я ударя. Беше нещастен случай.

— Това ще можете да ѝ го разкажете, когато се събуди. Ако изобщо дойде на себе си.

Сивите му очи се спряха за няколко секунди на лицето ѝ, после той се обърна безмълвно и излезе от стаята. Тя затвори вратата и я подпря с табуретката, макар това да не беше сериозна защита срещу неканени посетители. Все пак по-добре от нищо...

Какви идиоти! Тъпи варвари! Наистина ли вярваха, че Деймиън ей така, чисто и просто ще си отиде и ще я остави на произвола на съдбата? Разбрал е, несъмнено, намека ѝ за лятото в Плимут и сега сигурно вече разказва цялата история на коменданта на гарнизона.

След не повече от час дворът на странноприемницата ще е обкръжен от войници. Камерън и неговите бандити ще се окажат в капан и...

И какво ли ще направят тези разбойници тогава?

Внезапното ѝ прозрение беше потискащо и сърцето ѝ спря да бие. Тези вагабонти сигурно ще се опитат да използват двете си заложнички като щит! Ще опрат на Диърдри и на нея нож в шиите или пистолет в гърдите, за да си осигурят възможността да се измъкнат безнаказано. Освен ако...

Погледът ѝ се плъзна към прозореца.

Освен ако камериерката ѝ и тя успеят още преди това незабелязано да се измъкнат. Ако Деймиън не ѝ беше попречил, отдавна да са избягали, но и сега още не е късно.

— Диърдри! — Катрин разтърси изпадналото в безсъзнание момиче за раменете. — Диърдри, събуди се! Събуди се! — Тя разтри китките на ирландката и я плесна силно по бузите, натопи кърпа в легена и я притисна към хладното ѝ чело. Диърдри простена и извърна леко глава встрани, за да избегне студения компрес.

Беше, разбира се, немислимо да изостави припадналата жена на милостта или немилостта на тези престъпници... Но пък, от друга страна, можеше, ако успее да избяга, да помоли войниците да измъкнат Диърдри невредима през прозореца, преди да щурмуват странноприемницата.

— Диърдри, събуди се! — извика отново. — Моля те, събуди се.

Кафявите очи на камериерката се отвориха за миг, но напрежението беше непосилно за нея и тя отново изгуби съзнание. Катрин проумя, че усилията ѝ са напразни. Диърдри нямаше сили да слезе по дървото.

Катрин прехапа устна, отиде до прозореца и надникна в тъмното отвън. Имаше пълнолуние и на фона на синкаво-бялата светлина чепатите клони на дъба изглеждаха като скелет.

Твърдо решена, тя запретна високо поли и натъпка краищата им в колана. После свали двете най-широки фусти, за да улесни движенията си. Какво ще стане, ако падне или ако я хванат при опит за бягство — над това предпочиташе да не се замисля, за да не изгуби кураж.

Погледна още веднъж Диърдри, отправи към небето гореща молитва, качи се на перваза, наведе се напред и успя да се хване за дебелия клон. Със затворени очи се вкопчи в него и миг по-късно вече

се катереше като маймуна по дървото. Като по чудо успя да се залюлее и да стигне до ствола, а там краката ѝ намериха най-сетне здрава опора върху по-нисък клон. Нататък слизането наистина не беше по-трудно от това по стълба и тя въздъхна облекчено, когато стъпи на земята.

Дишаше тежко, плувнала в пот, и съжали, че не свали корсета или поне не го поразхлаби. Докато си поемаше дъх, притисната към дървото, впери поглед към конюшната, отдалечена на поне петдесет метра. Трябваше да прекоси залетия от лунна светлина двор, за да стигне до нея и ако Аликзандър Камерън погледнеше в този миг случайно през прозореца и зърнеше някаква тъмна сянка...

Нямаше друг избор освен да рискува, защото пеша не можеше да стигне далеч. Само ако успее да открадне кон, имаше възможност да стигне до гората, а там да срещне, така се надяваше, идващите войници.

Тя се наведе и хукна, отвори леко скърцащата врата на конюшната и се вмъкна вътре. Беше тъмно и миришеше на коне. Тя се запридвижва предпазливо покрай стената и само след няколко крачки се спъна в една вила. Така болезнено си удари пръстите, че тихичко извика. По принуда пожертва няколко скъпоценни секунди, за да изчака очите ѝ да свикнат с тъмното. За щастие в покрива имаше много дупки, през които се процеждаше лунна светлина и не след дълго тя вече можа да различи шест преградки. Когато се приближи нетърпеливо към първата, стресна я заканително пръхтене и видя едрата черна глава на жребеца на Камерън. Разбра безпогрешно предупреждението да не се приближава повече.

Катрин отстъпи плахо назад и надникна в съседната преградка, където бяха настанили един от кафявите впрегатни коне, теглили каретата. По-миролюбив от огромния жребец, той ѝ позволи да го погали и тя реши него да използва за бягството. Погълната от усилията да изведе с треперещи пръсти коня, не забеляза, че на вратата на конюшната, в сянката, стоеше някаква фигура и я наблюдаваше.

— Охо, кого виждаме тук? — изкикоти се Иън. — Навярно не искате да ни напуснете посред нощ, без да сте се сбогували с нас?

Вцепенена от ужас, Катрин гледаше как младият шотландец се приближава към нея.

— Залових ви на местопрестъплението, нали така?

Тя грабна една вила.

— Не мърдайте от мястото си!

— А какво ще направите, ако не се подчиня на вашата заповед?
— ухили се зловещо Иън. — Ще се развикате? Можете, разбира се, и тогава братовчед ми сигурно ще дотича, но ще трябва да му обясните каква работа имате тук. Струва ми се, че ние двамата можем да се измъкнем по много по-приятен начин от това положение... Малко разнообразие е добро за всяка жена, дори през медения месец.

— Да не сте посмял да направите още една крачка!

— Ами, ще направя много, много повече, уважаема госпожо... и вие със сигурност няма да съжалявате!

След боя, който изяде от Деймиън и от Аликзандър, Иън беше със забавени реакции, осъзна твърде късно, че Катрин е замахнала с вилата да го удари и не успя да отскочи. Улучен в главата, той се спъна заднешком и се строполи на пода.

Катрин успя някак да се метне на неоседлания кон и да го пришпори, докато шотландецът крещеше, че го убиват. Вкопчена в кафявата грива, тя препусна по пътя, но успя да види как вратата на странноприемницата широко се разтвори и двама мъже изтичаха на двора.

Дългата ѝ коса се развяваше като златни ленти, кадифената пола се изду, от студения вятър очите ѝ сълзяха. Знаеше, че сега пълната месечина е най-големият ѝ враг и трябва веднага да реши дали да остане на пътя, или да потърси убежище в тъмната гора. Бърз поглед през рамо я накара да потрепери, защото разпозна ездача и неговия жребец, както можеше, разбира се, да я разпознае и той.

Тя заби безмилостно пети в хълбоците на кафявия кон и насочи съпротивляващото се животно към гората. Тук опасностите — камъни и коренища — я дебнеха на всяка крачка, та беше принудена да язди по-бавно и да разчита най-вече на инстинкта на коня, защото редките лунни лъчи, които се процеждаха между високите дървета, не бяха достатъчни, за да може да се ориентира.

Катрин чу плисъка на поток и реши, че може да се отърве от преследвачите, ако мине на другия бряг. Изобщо не видя стръмния скат, а после всичко стана мълниеносно: предните копита на коня не намериха опора в меката пръст, той силно се спъна, а Катрин се озова в студената вода.

Преследвана от мъчителното цвилене на ранения кон, тя се бореше с течението. Потокът не беше дълбок, но краката ѝ не можеха да се опрат в хлъзгавото дъно, дългата кадифена пола беше прилепнала за тях, а течението я носеше, безпомощна, срещу една скала.

В последната секунда две яки ръце я хванаха и вдигнаха високо, но вместо да е благодарна за спасението, тя заудря диво с ръце, докато Аликзандър Камерън я носеше към брега. Той я хвърли доста грубо върху папратите и веднага избърза към коня, който си беше счупил преден крак. Строшената кост се подаваше от месото и при всяко движение от раната бликаше кръв. Камерън коленичи с ругатни до страдащото животно, измъкна от ботуша си кинжал. Преряза му мълниеносно гърлото, а с другата ръка не престана да го гали, докато не спряха и последните конвулсии.

Загубил дар слово от гняв, близък до изкушението да прониже и личността, върху чиято съвест тежеше смъртта на коня, той довлече Катрин до мястото, където неговият жребец нервно пръхтеше, подушил кръвта.

— Не се тревожи — измърмори успокояващо Камерън. — Няма да ѝ позволя да стори същото и на теб.

Той метна грубо пленницата си върху гърба на коня и поведе бавно и внимателно Шадоу, за да го изведе от гората. Цялата мокра, Катрин кашляше и беше толкова изтощена, че не оказа никаква съпротива и почти се зарадва, че може да се облекне на мускулестите му гърди.

Олуин Маккейл ги пресрещна тичешком в двора на странноприемницата.

— Невредима ли е? Къде е конят?

— На нея нищо ѝ няма, но конят е мъртъв — отвърна Камерън кратко и ясно. — Бих предпочел обратното.

— Какво ли си е въобразила?

— Представа нямам. — Аликзандър слезе от коня и смъкна Катрин. — Но бъди сигурен, че ще разбере. Запретнете двамата с Иън каретата. Тръгваме най-късно след час.

Той вдигна жена си и я занесе в хана, но не в нейната стая, а в съседната, в която беше разговарял с приятелите си, сложи я на леглото и заключи вратата.

— Е? — Застана с широко разкрасчени крака и скръстени на гърдите ръце. — Можете ли да ми дадете някакво обяснение, което да ме възпре да ви удуша с голи ръце?

С посинели устни и трепереща от студ, Катрин изпелтечи:

— Дано идете в ада!

Мократа коса беше полепнала по лицето и раменете ѝ, а изтръпналите ѝ пръсти бяха безсилни да я отметнат.

— Адът сигурно ще е последната ми цел, но преди това искам да стигна в Шотландия и ще ви предупредя само веднъж...

— Ще ме предупредите? Шпионин, убиец и предател на страната като вас ще ме п-п-предупреждава?

Аликсандър гледаше скъсания ѝ корсаж. Отпред нежната бяла кожа на гърдите беше изподраскана, изглежда, цялата се е насинила, когато, описвайки висока дъга, е излетяла от коня и се е озовала в потока.

— Можехте да си строшите врата.

— И по този начин да ви спестя усилието да ме удушите.

Черните му очи се присвиха.

— Много е възможно в близките няколко дни да изневеря на принципите си, но досега не съм посягал на жени или деца.

— Н-не сте?... Вие само ги отвличате и ги плашите до смърт.

— Госпожо, ако наистина исках да ви уплаша...

— Какво щяхте да сторите тогава? — прекъсна го тя. — Не ви ли стига, че ранихте тежко моя годеник, че един от бандитите ви преби моята камериерка, че се заканвахте, да убие брата ми, ако не ви се поставя на разположение като заложничка?

Камерън с мъка се сдържа да не изругае.

— Уважаема госпожице, вие сте едно нагло, безсрамно и непоправимо разглежено същество, което погрешно си въобразява, че всички мъже трябва да лежат в краката му и да предугаждат всяко негово желание. Вие използвате хората, докато очаквате нещо от тях, а после ги захвърляте като парче кал. Осмелявам се да се усъмня дали сте изпитвали някога глад и дали познавате истинското значение на думата *страх* — страх, от който ви се свива гърлото и ви се преобръща стомаха. — Той се наведе заплашително напред. — Ако отново се опитате да ме поставите в безизходно положение, ще се запознаете в най-скоро време с този вид страх.

Надменният му тон я вбеси, но святкащите черни очи я предупреждаваха да спре да го дразни. Както беше застанал пред нея, с разрошена коса и закана̀телно свъсени вежди, той наистина изглеждаше страшен. Тя разтри разтрепераните си ръце.

— Разбрах конското ви евангелие, сър. Още нещо да кажете?

Камерън тръгна към вратата.

— Трябва да се отървете час по-скоро от мокрите си дрехи: разглезено дете с възпаление на белите дробове наистина не ми е потрябвало за спътник.

— Вие изобщо не можете да ми заповядвате — упорстваше Катрин, въпреки че зъбите ѝ тракаха.

Той се обърна, вече с ръка върху дръжката на вратата.

— Смъкнете сама мокрите си дрехи или ще ги смъкна на парцали от тялото ви.

— Не бихте посмял.

Щеше да е по-добре Катрин да си беше прехапала езика, защото той рязко се обърна и я вдигна от леглото. Тя забарабани с юмруци по гърдите му, но тази съпротива беше напълно безсмислена, защото не можеше да противопостави нищо на силата му и се почувства като кукла, докато мокрите дрехи захвърчаха една след друга към пода. Той я беше прегънал през лявата си ръка, държеше я здраво за китките, та ѝ се наложи да изтърпи да ѝ развърже корсета и да го захвърли при другите дрехи. Смъкна ѝ даже жартиерите и чорапите. Тя усещаше горещия му дъх върху кожата си и вече се виждаше изнасилена, а после и убита.

— Не — замоли се тя, — моля ви, недейте.

Камерън я обърна към себе си и погледът му, изпълнен с желание, се плъзна по цялото ѝ тяло. Беше останала само по тънка риза и мократа коприна беше прилепнала към гърдите и бедрата. Вцепенена от ужас, Катрин разбра, че той смъква неумолимо в главата си и това последно късче плат, прикривало едва-едва голотата ѝ.

За голямо нейно учудване в следващия миг се оказа завита в одеяло, яко разтрита и настанена на един стол. Освободена от найлошите си опасения, Катрин вече се наслаждаваше на топлината, когато видя, че и Камерън почна да се съблича.

— К-какво правите?

— Нали виждате, искам да смъкна мокрите дрехи. Ако желаете, спокойно можете да ме гледате.

Тя веднага присви очи.

— Какво ще правите сега с мен?

— Имате ли предложение? Какво бихте направили вие с едно досадно женище, което се съмнява в честната дума на мъж, но няма никакви скрупули, когато решава да погази собствената си дума?

На Катрин ужасно ѝ се искаше да го изгледа убийствено, но извърна очи, защото зърна едно полуголо тяло.

— Не се чувствам свързана с обещание, изтръгнато насила от един убиец и шпионин.

Камерън въздъхна и поклати глава.

— Ами тогава защо един убиец и шпионин да се чувства задължен да удържи на *своята* дума?

Тя се вкопчи с две ръце в ръба на леглото и взе да съобразява трескаво колко време е минало, откакто Деймиън си тръгна? Би трябвало вече доста отдавна да е алармирал гарнизона в Уейкфийлд и войниците сигурно вече бързат насам, за да я спасят...

— Деймиън знае къде искате да ме отведете — каза тя с намерение да го въвлече в по-продължителен спор и така да забави отпътуването. — Ако ме убие, ако ми причините каквото и да било, той ще ви преследва и ще ви изправи пред съда, и тогава ще умрете от ужасна смърт.

— Вече неведнъж ми обрисовахте в мрачни краски очакващата ме екзекуция, но вие никога не сте били в Горна Шотландия. Сред нейните планини и равнини човек може да се крие цял живот, без да се бои някой чужденец да го изненада.

— Но тогава защо сте избягал във Франция и сте прекарал петнайсет години в изгнание?

Камерън навлече ризата и панталона, после се приближи към нея.

— Аз не съм *бягал*, госпожо. Бях *изпратен* във Франция от по-големия си брат, който е предводител на моя клан, а на предводителя на клана всеки е длъжен да се подчини. В противен случай по всяка вероятност щях да изчезна някъде в планините, но тогава сигурно нямаше да стана толкова културен. Тъй че трябва да изкажете благодарността си на Доналд, ако един ден се запознаете с него.

— За щастие това няма да се случи, тъй като нямам намерение да ви придружа където и да било, господин Камерън, въпреки че преди време необмислено ви го обещах. Ако желаете да се запозная със семейството ви, ще трябва да ме повлечете вързана и със запушена уста подир каретата, а това би привлякло повече внимание, отколкото бихте желали.

Опрян на облегалката на стола ѝ, Аликзандър почти се ухили. Беше нарекъл тази жена нагла и безсрамна, но определенията бяха твърде меки. Сега седеше съвсем гола, увита само в едно одеяло и въпреки това се осмеляваше да го провокира с теменуженосините си очи и присвитите устни, без даже да подозира, колко близо е била до смъртта.

— Нямам настроение за още игрички — изръмжа той заплашително.

— А пък аз вече не мога да приемам заканите ви на сериозно, господин Камерън. Брат ми беше прав — не сте достатъчно безсъвестен, за да ме убиете, и затова бих предложила да се ометете заедно с приятелите си час по-скоро отгук.

Той се ухили, а Катрин се загледа неволно и възхитено в трапчинката, която така не прилягаше на суровите му черти.

— Доскоро все още се опитвах да променя настроението на милата си женичка.

Одеялото се беше смъкнало от раменете ѝ и горещи устни се притиснаха към голата ѝ кожа.

— Не! — простена Катрин. — Не ме докосвайте, иначе ще почна да викам.

— Викайте колкото си щете! Кой ли ще ви се притече на помощ?

— Войниците. Войниците, които сигурно вече са обградили това свърталище.

В черните му очи проблеснаха весели пламъчета.

— Аха, значи вярвате, че Деймиън е довел подкрепление?

— Не само вярвам, зная го. Той за нищо на света няма да ме изостави в беда. Можете да бъдете сигурен, че веднага е препуснал към гарнизона в Уейкфийлд.

Камерън отметна глава и тихичко се засмя.

— Мила ми госпожо Монтгомъри, наистина ли вярвате, че щяхме да сме тук, ако в Уейкфийлд гъмжеше от английски червени

униформи? Избрахме тази странноприемница за сборен пункт, защото целият полк е на учения на повече от един ден езда оттук. Докато вашият брат го разбере и докато намери другаде помощ, ние отдавна ще сме много, много далеч.

Черните очи я хипнотизираха, а устните му бяха само на сантиметри от нейните.

— Вие обещахте да не ме докосвате. Вие... вие дадохте на брат ми честната си дума — продума тя ужасена.

— При условие че ще се държите прилично — напомни й сухо Камерън.

На Катрин й секна дъхът, когато той разкопча ризата си. Тя усети по кожата си сякаш иглички, а откъм долната част на тялото ѝ се разля непозната топлина, която го обхвана цялото. Спомни си изведнъж онази целувка на терасата, когато се усети пак така безпомощна пред него и беше готова да му позволи всичко, което пожелае.

— Не — прошепна тя, — моля ви, недейте.

— Много добре знаете как да ме накарате да спра — измърмори страстно Камерън. Ръцете му обгърнаха изведнъж главата ѝ, пръстите му се заровиха в косата ѝ, а устните му се плъзнаха по бузата ѝ към брадичката и шията.

— Ще направя всичко, което пожелаете... Ще кажа всичко, каквото поискате — умоляваше Катрин. Горещи вълни заляха въпреки съпротивата гърба ѝ, когато устните му заиграха с ухото ѝ. — Ще ида... ще ида където кажете... кълна ви се...и няма да ви създавам повече главоболия.

— Още едно обещание? — изръмжа Аликзандър. — И навярно пак без всякаква стойност, както и първото... Може би този път не бива да се задоволявам с него!

Тя надникна в бездънните черни очи и осъзна за пръв път колко сериозно е положението ѝ. Този мъж не беше някой франт, не беше човек, който ще се задоволи с безобиден флирт. На терасата ѝ беше казал, че има навика да взема каквото пожелае, а сега искаше много повече от една целувка. Искаше нещо, от което ѝ секваше дъхът, и тя подозираше, че то ще даде наслада на тялото ѝ, но ще прекърши душата ѝ.

Сълзи потекоха неволно по бузите ѝ.

— Няма да се опитвам отново да бягам или да ви издам — изхълца тя. — Кълна ви се в бога, че ще изпълня каквото пожелаете... само не ми причинявайте това.

Аликзандър Камерън се бореше с толкова силно желание, че вече губеше власт над разсъдъка си. Единствено сълзите го възпираха да утоли глада си.

— Трябват ви сухи дрехи — измърмори той страстно. — Ще заповядам да качат сандъка ви с дрехи, но ви моля да побързате, защото най-късно след час ще потеглим и ако се наложи да дойда да ви взема, не отговарям за последиците.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лохабър, август 1745 година

Аликзандър Камерън спря жребеца си на ръба на дълбоката амфитеатрална клисура, наречена Грейт Глен. Скалистата местност беше много странна, а на дъното ѝ потоци, рекички и водопади се сливаха в канал, който стигаше от Инвърнес на север чак до форт Уилям на юг. Езерата следваха едно след друго, а Лох Нес беше не само най-голямото, но и най-тайнственото.

Алекс смяташе, че след около осем часа могат да стигнат в Акнакери — осем часа, през които ще навлизат все повече в този див планински край, сърцето на Горна Шотландия. Неговата родина...

Както предсказа Иън, бяха напредвали с каретата доста бавно по прашните военни пътища. На кон щяха да преодолеят разстоянието за много по-малко време. Но това беше щедро компенсирано от факта, че не трябваше да се страхуват от многобройните проверки. Впечатлени от герба на Ашбрукови върху каретата, войниците се отнасяха с голямо уважение към „лорд и лейди Грийнстън“, никой не се усъмни в тяхната идентичност и само ги предупреждаваха да се пазят от яковистките бунтовници, които правеха несигурна цялата околност.

— Под полите на хубави млади дами бихме могли да прекараме в Шотландия половината френска армия — установи Олуин, след като загрижени войници ги придружиха няколко мили. — Трябва да призная, ще съм доволен да се намирам под закрилата на такива фусти. Както гледам, войниците са толкова нервни, че стрелят по всичко, което зърнат някъде да шава.

И след като пресякоха шотландската граница, пак не можеха да се чувстват в безопасност, защото жителите на равнината бяха най-често привърженици на Хановерската династия. Във всички градове гъмжеше от английски търговци, благодарение на които стопанството процъфтяваше, а който кажеше тук, та макар и една дума срещу крал Джордж, беше третиран като предател. В тази плодородна погранична земя, където тлъсти крави се разхождаха сред тучни ливади, връзките

вътре в клановите отдавна се бяха разхлабили. Тук амбициозни мъже можеха да напреднат и без подкрепата на предводителя на клана и тази независимост от толкова строгия някога закон за наследство се приемаше като предимство, с което никой не желаше да се раздели само за да подкрепи Стюартите.

Друго беше в непристъпната Горна Шотландия, където хората продължаваха да живеят по отколешните закони. Няколко клана си бяха поделили областта, най-често след вековни кървави разпри, и който нарушеше без позволение тези граници, трябваше да знае, че няма да се церемонят с него. Кланът предлагаше на всекиго закрила, за убийството на беден арендатор отмъщаваха по същия начин, както и за богат земевладелец. Още с раждането на човека се знаеше дали е предопределен да властва или да служи и никой не се осмеляваше да постави това наследствено право под съмнение. Кланът Камерън беше от най-могъщите и Аликзандър, загледан сега във величествената природа, усещаше сърцето си да прелива от щастие и гордост.

Олуин се приближи тихо към него.

— Просто невероятно, нали? — Гласът му издаваше благоговейно учудване. — Само защото дъхти така познато на пирен, в мен се пробуждат всички спомени.

Алекс слезе засмян от коня и позволи на Шадоу с приятелска плесница по задника да си хапне от сладката трева.

— Имаш право, виждам изведнъж пред себе си лица на хора, за които не съм мислил от години. Помниш ли още Макиън от Кориарик?

— Руад Макиън ли? Може ли някой изобщо да го забрави? Ръце, дебели като клони на дърво, и огненочервена коса. Дали е успял да се ожени за Елспет Макдоналд? — ухили се Олуин. — В нейно присъствие лицето му ставаше червено като косата.

Черните очи на Аликзандър се устремиха към планинските върхове, обвити сега в мъгла.

— Как мислиш, какво ли ни очаква в Акнакери?

Олуин го изгледа изпитателно.

— Иън твърди, че почти нищо не се е променило. Бойната кула си е на мястото, овощните градини продължават да раждат, а розите и астрите да цъфтят. Впрочем Лохийлс е насадил в алеята пред замъка млади брястове, предполагам подтикнат от Мойра.

— Друго имах предвид — въздъхна Алекс.

— Зная какво имаше предвид, но какво искаш да чуеш от мен? Проклятието на живот в изгнание е, че човек мечтае да се завърне у дома и да намери всичко такова, каквото го е оставил. Но времето не спира, и петнайсет години не оставят никого непроменен. Тогавашните деца отдавна са пораснали и вече също имат деца, а на гробището сигурно има много нови гробове. — Той се поколеба за миг, после посочи с глава каретата. — Като сме заговорили за промени — как ще обясниш на семейството си присъствието на „лейди Грийнстън“?

Алекс погледна към каляската. Катрин Ашбрук тъкмо беше слязла от нея и златната ѝ коса блестеше на слънцето. През изминалите десет дни и нощи беше ограничил до минимум контактите със „съпругата“ си, за да не поставя излишно търпението си на тежки изпитания. Тя също се беше отказала от разпалени спорове и се задоволяваше с хладни погледи. Това не му пречеше да я наблюдава и той го правеше по-често, отколкото би желал. Но кой мъж би могъл да отмине хубостта ѝ? Преситен от всички напудрени и силно гримирани жени, които беше срещал по време на пътуванията си, той се възхищаваше на нежния тен на Катрин и на лъчистите сини очи, които наблюдаваха с любопитство всичко ново, макар тя да се правеше, че не я интересува нищо наоколо.

Въпросът какво ще прави с нея, щом стигнат целта си, беше го занимавал непрестанно, откакто напуснаха Уейкфийлд.

— Бих могъл да им разкажа част от истината — че е сестра на мой приятел и се е съгласила да се представя за моя съпруга, за да ни осигури безопасно пътуване.

Олуин го изгледа скептично.

— Лохийлс от години те натиска да се ожениш. Щом кажеш, че бракът ти е легален, той ще преобрази предвидливо половината замък в детска стая.

— Можеш ли да ми предложиш нещо по-добро?

Маккейл присви замислено устни.

— Можеш да се представяш и занапред за такъв, за какъвто тя вече те смята и трябва да призная, не без основание, а да разкажеш на Доналд, че си довялкъл англичанка заложничка, за която той може да поиска голям откуп.

— На тебе това положение май ти доставя удоволствие, нали? — попита сухо Алекс.

— Понякога.

— Надявам се да не бъдеш много разочарован, като чуеш, че съм решил да позаобиколим малко към юг.

— Искаш да я отведеш във форт Уилям? — веднага се досети Олуин.

— Едва ли ще е трудно да я качим на търговски кораб, след като чичо ѝ е висш офицер в английската армия.

— И се надяваш, че ще можеш да напуснеш отново форта без разрешение?

Алекс избягна погледа му и примижа срещу слънцето.

— Нали се бяхме споразумели да избягваме всеки излишен риск — напомни му Олуин.

— Предпочиташ ли да рискувам свободата си, като я заведа в Акнакери?

На Маккейл не му беше до шегите.

— Бих предпочел никога да не беше измислял целия този план, от който още ми настръхват косите.

— Защо не протестира по-енергично, щом планът ти е изглеждал толкова опасен?

— Защото Иън гореше от нетърпение да изкопае три нови гроба — въздъхна Олуин. — Каза ли ѝ вече какви са намеренията ти?

— Не, но сега ще я зарадвам с тези новини.

Олуин ровеше с върха на ботуша си из тревата.

— Виж какво... тя всъщност нямаше да е лоша жена за теб. Пък в Акнакери има достатъчно място — ухили се той. Но се поотдалечи предпазливо, преди Алекс да успее да му отговори и продължаваше да се кикоти, докато минаваше покрай Катрин и Диърдри, които извърнаха носове, сякаш той вонеше непоносимо.

Катрин последва Диърдри, понесла кошница за пикник към сянката на едно дърво. Изминалите десет дена бяха за нея същинска Голгота. Трябваше да признае наистина, че тримата бегълци се държаха много коректно и учтиво, но тя не забравяше нито за миг, че разбойническите им характери могат отново да се проявят, а не можеше и да прости на Камерън, че ѝ беше изтръгнал обещанието да не се опитва да бяга и да не привлича ничие внимание. При всяко спиране, което им се налагаше, би предпочела високо да се развика за помощ и при всяка военна проверка се надяваше въпреки всичко, че

войниците ще изтълкуват вярно умолителните ѝ погледи или ще забележат пистолетите, скрити под жилетката на Камерън. Щом зърнесе в далечината яркочервена униформа, сърцето ѝ почваше лудо да бие, защото вярваше, че сигурно е Хамилтън, който препуска към нея, за да ѝ помогне.

Сега пак си помисли с какво удоволствие би гледала как нейният любим старши лейтенант нарязва със сабята си на късчета лицето на шотландеца. Камерън стоеше на върха на хълма, загледан в далечината. Внушителната му фигура се открояваше на фона на синьото небе, къдравите черни коси бяха вързани хлабаво на тила, носеше шоколаденокафяво палто и кожен панталон, който очертаваше направо безсрамно мускулестите му бедра, снежнобяла риза и кремава сатенена жилетка, извезана на зелени и златни листа.

Нищо чудно, че успява така лесно да заблуждава хората. Кой би заподозрял, че този елегантен мъж със съвършени маниери е всъщност шотландски овцевъд. Лекия си акцент можеше лесно да обясни с това, че е израсъл в чужбина, а безукорното му държане придаваше на това твърдение допълнителна правдоподобност. Беше свикнал очевидно със скъпи дрехи и лукс във всекидневието си. Какво ли е могло да го накара да замени приятното, макар и лъжливо, съществуване като Рифър Монтгомъри с някакво примитивно жилище и наметало от овча вълна?

Не личеше да е фанатизиран яковист, следователно се връща по всяка вероятност по политически причини в отечеството си. Пари? Шпионите толкова добре ли са заплатени? За главата му е обещана награда от десет хиляди крони — цяло състояние. Не се ли бои, че някой може да го познае и предаде?

Установи смутено, че черните очи са вперени в нея и веднага сведе клепачи, но той вече се приближаваше с широки крачки към нея.

— Чудесен следобед — каза той безгрижно. — Идеален за малка разходка. Предстои ни стръмно спускане, а пътят не е в най-добро състояние. Мисля, че ще е по-сигурно Иън да смъкне празната карета, а ние да го последваме пеша.

— Както кажете — Катрин задърпа нервно дантелената си маншета, като видя, че той няма намерение веднага да се отдалечи. — Мога ли да попитам къде се намираме?

— От вчера следобед сме на територията на Макдоналдови.

— Това не ми говори много.

— Представа нямах, че се интересувате от география.

— Не е ли напълно нормално, ако човек не иска да загуби напълно ориентация? Откакто преминахме *преди три дни* границата, никъде не видях пътен знак.

Камерън вдигна черна вежда.

— Ние се ориентираме по планините. Не намирате ли, че са великолепни?

— Не виждам планини за пръв път.

— Виждали сте приятни английски хълмове — възрази той и ѝ подаде подканващо ръка. Когато тя скри бързо ръце зад гърба, той се ухили и трапчинката отново се появи. — Искях само да ви покажа една чудесна гледка.

Камерън посочи хълма пред тях и Катрин се покори с въздишка на съдбата си, но без да поеме предложената ѝ за помощ ръка. Колкото по-високо се изкачваше, толкова по-внушителни ставаха планините, които изпълваха целия хоризонт, а когато стигнаха върха, изведнъж се уплаши, защото хълмът, който изглеждаше отдолу толкова безобиден, свършваше със скала, която се спускаше стръмно надолу. Този път не възрази, когато Камерън пхна ръка под лакътя ѝ, защото погледът в зеещата пропаст беше главозамайващ.

Долу се простираше зелена долина, през която се виеше пътят — погледнат отгоре, той приличаше на тясна лента. Стръмните планини имаха странни форми и въздействаха заплашително. Обвити в лека мъгла, искаха сякаш да държат и слънцето по-надалеч.

Въпреки че не искаше да признае дори на себе си, Катрин се беше любувала по време на пътуването на много пейзажи: червено-кафяви планински пасбища, проблясващи сребристо реки и потоци, обвити в мъгла върхове и дълбоки езера с почти черна вода. Предишния ден бяха прекосили една идилична долина, която изглеждаше като нарисувана. Принадлежала на клана Макдоналд, беше ѝ обяснил Маккейл, и била бойно поле на едно от най-крвопролитните сражения в шотландската история. Красота и пустош, богатство и крайна бедност — тази страна беше изпълнена с противоречия и не по-малко загадъчна и непредвидима от мъжа, застанал до нея.

— Прекрасно е — призна тя неохотно.

— Наистина прекрасно — потвърди тихо Камерън. Нещо в гласа му подсказваше, че думите му се отнасят само за гледката, и Катрин изведнъж осъзна, че той вече не я държи за лакътя, а е обвил ръка около кръста ѝ.

Аликсандър се беше почувствал поласкан, че, търсейки закрила, тя се е притиснала към него. Лек ветреца си играеше с косата ѝ и я отвяваше към тъмнокафявата му дреха, извезваше я сякаш със златни нишки. Синьото небе се отразяваше в теменужените ѝ очи и тя дъхтеше на полски цветя. Общото впечатление беше замайващо като сладко вино.

Катрин направи объркана крачка встрани и се изкашля.

— Приближаваме ли най-сетне това Арчбъри, за което непрекъснато говорите?

— Акнакери — поправи я той. — Имаме още половин ден езда дотам, може би малко повече.

— Половин ден езда — повтори тя с копнеж. — А после ще ме върнете у дома, нали?

Камерън хвърли поглед наляво. Зад една от планините се намираше форт Уилям с голямото си пристанище и военните кораби, но той реши да не посвещава все още Катрин в намеренията си.

— Да, веднага щом реша, че е безопасно.

— Безопасно ли? Та каква опасност бих могла да представлявам за вас сега? Отдавна прекосихме границата, а селяните, които срещаме последните няколко дни, не разбират английски. Дори да исках, вече нямаше да имам възможност да ви издам, въпреки че не се и опитам.

— Държахте се много коректно — потвърди той.

— Изпълних всичко, което поискахте от мен. Би било безсъвестно да продължите да ме измъчвате.

— Да ви измъчвам? Нима не нощувахме в най-добрите странноприемници, където можехте да се къпете колкото си щете и където ви сервираха вкусни ястия?

— Добрата храна и горещата вода не компенсират гаменската компания.

— Гаменска ли? — Алекс хвърли през рамо поглед към разкошните черно-златни ливреи, които бяха облекли Олуин и Иън.

— Братовчед ви — обясни Катрин. — Непрекъснато ме гледа така, сякаш иска да ми причини нещо лошо.

— Нищо чудно, след като го фраснахте толкова силно по главата — напомни ѝ той. — А за това, че ви зяпа, всъщност не бива да му се сърдите — защото наистина сте една очарователна млада дама.

Катрин се изчерви от неочаквания комплимент.

— Той ми се закани. Чух го.

— Нима разбирате галски?

— Разбрах го по тона му и дори зная с *какво* ме заплашва. Той още тогава, в конюшната, се опита да ми досажда и ако не бях напипала случайно вилата, навярно щях да бъда...

Камерън се усмихна учтиво и извади пура от джоба си.

— Какво именно щяхте да сте?

— ...изнасилена — измърмори тя смутено.

Със съзнанието, че и той самият не беше далеч от намерението да ѝ го стори, Аликзандър смени темата и посочи покривката, която Диърдри беше разстлала върху тревата.

— Трябва да хапнете нещо, преди да направим разходката до долината.

— Не съм гладна.

— На закуска не ядохте почти нищо. — Той изпусна облак дим и отново я хвана под ръка. — Не бих искал да припаднете от изтощение.

— Нямам намерение да припадам. — Тя се дръпна рязко от него. — Никога през живота си не съм припадала. А не съм вече и дете, което трябва да се води за ръчичка.

— Че не сте вече дете, можах да видя в Уейкфийлд със собствените си очи, но бих се радвал, ако престанете да се държите като дете.

Катрин беше толкова шокирана от намека му за сцената в онази кръчма, че се остави без повече възражения да бъде водена надолу по склона. Когато седна върху плоския камък до покривката, Диърдри понечи да се присъедини както винаги към нея, но веднага се отказа, защото Камерън ѝ направи незабележимо знак с глава. Той съблече преспокойно връхната си дреха, сгъна я грижливо, сложи я на тревата и седна.

— Но какво правите? — възкликна ужасено Катрин.

— Искам да обядвам — отвърна Алекс. — Ще ни сервирате ли, или аз да се заема с това?

Най-голямото ѝ желание беше да го фрасне по главата с някое тлъсто овнешко краче, но се задоволи разумно да разгъне ленена салфетка върху скута си, да си избере от кошницата най-чистия нож и да сложи в чинията си тънко парче месо и малко кашкавал. Без да обръща внимание на Камерън, налага късче кашкавал.

Той се ухили, все още с пурата в уста.

— Колко неучтиво от ваша страна, госпожице Ашбрук! А непрекъснато упреквате *мен*, че съм имал лоши маниери.

Тя го изгледа гневно в засмените черни очи, бръкна в кошницата, набодде две дебели парчета месо и ги хвърли в чинията му.

— Много благодаря! — Алекс остави пурата в тревата и опита овнешкото. — Много е вкусно! Непременно трябва да хапнете от него.

— Аз едва дишам, та как на този отровен въздух да ми се услажда храната? Мога ли да попитам какво е това гадно нещо, дето го пушите непрекъснато?

— Гадно ли? Та това, мила моя, е пура от истински тютюн „Виржиния“. Алекс смукна още веднъж дълбоко от пурата, после я угаси в тревата. — Така по-добре ли е?

— Още по-доволна щях да съм, ако престанете тази смешна игра! Вие ме отвлякохте, компрометирахте ме и съсипахте репутацията ми, но въпреки това очаквате да разделя с вас приятелски трапезата си! Очаквате да отговарям веднага на всеки ваш въпрос, въпреки че не съм чула от вас нито един честен отговор.

Камерън подпря главата си с ръка.

— Добре де, питайте. Обещавам ви честни отговори, при условие че ще се редуваме в поставянето на въпроси.

— Вие наистина ли сте убили някого? Вярно ли е, че за залавянето ви е обявена награда?

Дори да беше изненадан, той не се издаде.

— Защо? Може би се надявахте да приберете наградата?

— Ето, виждате ли? — Катрин захвърли ядосано вилицата върху покривката. — На всеки въпрос отговаряте с въпрос.

— Прощавайте — ухили се Алекс. — Такава е силата на навика, не беше лошо намерение. Та какво искахте да знаете? А да, дали съм убил някого... Преди петнайсет години убих двама мъже, но не бих го

определил като *убийство*. По-късно убих още мнозина, но вече никой не се опитваше, слава богу, да ме привлече към отговорност.

Катрин го гледаше ужасена.

— Убил сте толкова много хора, че вече не им знаете броя?

— В разгара на сражение е трудно да разбереш кой от куршумите ти е улучил и кой не.

— Сражения? Да не сте бил войник?

— Известно време. Упражнявал съм какви ли не професии. Така, а сега е мой ред: Откога сте сгодена за вашия барутлия старши лейтенант? Питам, защото той изглеждаше не по-малко изненадан от цялото ви семейство, когато Деймиън изтърси новината.

Тя се изчерви.

— Ние... ние не искахме да направим съобщението... толкова *мелодраматично*... всеки случай не във връзка с един дуел.

— Обичате го, значи?

— Вас какво ви засяга?

— Според нашите правила това беше непозволен контравъпрос, госпожо.

Катрин изскърца със зъби.

— Дали обичам Хамилтън? Ако непременно искате да знаете — да! Влюбена съм отчаяно в него и ако смятате, че той ще се откаже да ви отмъсти, значи...

— Много ви моля, обяснете ми какво значи да обичаш *отчаяно* някого?

— Значи с цялото си сърце и от цялата си душа. Но за да можете да го разберете, би трябвало и вие да *имате* сърце! Сега е мой ред: Защо държите толкова силно след петнайсетгодишно отсъствие изведнъж да се завърнете в това Арчбъри.

— Там съм си у дома. Защо да не се завърна?

— Но защо тъкмо сега, когато в Шотландия е толкова неспокойно? Не вярвате в каузата на Стюартовци и въпреки това рискувате живота си, за да шпионирате в тяхна полза. Не вярвате, че шотландецът има шанс да си върне трона, но събирате информация за състава на полковете и други подобни. Та нали човек го прави само ако вярва, че войната е предстояща. Или сте *все пак* привърженик на Стюартите?

Камерън понечи да извади нова пура, но се отказа с въздишка, защото Катрин му отправи укоризнен поглед.

— Проблемът е, че шотландците не познават думата *компромис*. Крал Джеймс е шотландец и цяла Шотландия му се е клела във вярност. Англичаните го смъкнаха от трона и го изпратиха на заточение само защото неговата религия не им допада. Не беше много благородна постъпка, не сте ли съгласна? А после поканиха неговата братовчедка и чуждоземния ѝ съпруг да заемат опразнения трон.

— Всичко беше съвсем легално.

— Естествено, след като английският парламент промени наследственото право. Но да допуснем, че парламентът приеме закон, според който всички руси и синеоки момичета трябва да останат до тридесет и петгодишната си възраст в манастир. Тогава би било легално те да бъдат затворени между манастирските стени. Само че от морална гледна точка щеше ли да е оправдано?

— Сравнението ви е абсурдно.

— Не е ли също тъй абсурдно да предписваш на един човек по какъв начин трябва да се моли на своя бог?

— Говорим за крале, не за богове.

— Да, но могъществото на кралете се е основавало винаги на твърдението, че далечните им прадеди произхождат от боговете и това беше всеобщо признато. Не искам да твърдя, че всички монарси са светци, но това дава ли ни право да им отсичаме главите, или да ги пращаме в изгнание само защото нещо в тях не ни допада? Столетия наред на трона са седели мъже, извършили много по-тежки престъпления от тези на Джеймс Франсис Стюарт, и съм съгласен с яковистите, че не бива една клетва за вярност да се прехвърля произволно от един крал върху друг. За шотландците е въпрос на гордост и чест да останат верни на своя крал.

— Наистина ли всичко е толкова просто?

— Не, всяка война има различни причини.

— Значи вярвате, че ще има война?

— Ако разгорещените глави се наложат, да.

— Но нали не всички шотландци подкрепят като един човек Стюартите?

— Както не всички англичани са обединени зад Хановерската династия.

— Вярно, но изпитват дълбоко недоверие към папищашите. Англия няма да приеме никога вече крал католик, та каквото ще да става.

— Вашата религиозна нетърпимост е направо въпиюща, мила моя. Да не би католиците да са с рога и раздвоени опашки?

— Ако трябва да се съди по вас за останалите, бих казала убедено — ами да!

— Трябва да ви разочаровам, нито аз, нито кланът ми сме католици.

— Но тогава значи *няма* да се биете за Стюартите?

Алекс въздъхна добродушно.

— Става дума не само за религия, но и за това, че Англия си е присвоила повече или по-малко Шотландия. Шотландският парламент е всъщност безвластен, в големите шотландски градове се назначават англичани за кметове, английската войска ни държи в шах. Те ни откраднаха страната, отмъкнаха ни нашата търговия и искат да ни предписват какво можем да садим, да купуваме и продаваме. Примамват с какви ли не обещания заселници за колонии си, а като се озоват веднъж там, високомерни колонисти със синя кръв ги експлоатират най-безсрамно и ги окожават в желязо. Ние, шотландците, сме своенравен народ. Ние не желаем други да определят съдбата ни, ние не ставаме за роби.

— Но нали планинците са вдигнали още преди трийсет години въстание, което е било потушено. Как може някой да вярва, че този път ще успеете? Вие самият всеки случай не го вярвате. В Уейкфийлд казахте, че светът гъмжи от почтени глупци, които се преследват взаимно в кръг, а вие не желаете да участвате в този лов.

Аликзандър се разсмя гръмогласно. Просто не можеше да спре. Катрин се учуди, че с трапчинката и чело, ненавъсено от бръчки, и със святкащи очи той изглежда почти млад. Беше й обаче неприятно, че останалите ги зяпаха учудено.

— За бога! — изкашля се той. — Ето една жена, която наистина умее да слуша, да мисли и да се аргументира.

— Това, че носим рокли и с удоволствие правим от косите си изкусни фризури, съвсем не значи, че сме глухи, неми или слепи.

— Обещавам никога вече да не правя толкова погрешни обобщения. — Той прокара ръка по насълзилите се от смях очи. —

Права сте. Ако имаше съответствие между роклите и липсата на интелигентност, повечето шотландци щяха да са глупаци.

Катрин трябваше бързо да извърне поглед и да прехапе устни, за да не се засмее, защото така щеше да прояви непростима слабост. За да отклони вниманието му, попита с намръщено чело:

— Все още не сте ми казал дали семейството ви ще вземе участие в борбата, ако се стигне до война.

— Честно казано, и аз самият не зная. Един от братята ми, Арчибалд, е лекар и желанието му е да спасява живот, а не да го унищожава, но той е с непредсказуем темперамент. Джон заяви кратко и ясно, че няма да се произнесе нито за, нито против, а третият ми брат, Доналд, е главатар на клана, той е *Камерън от Лохил*. От неговото решение ще зависи как ще се държи кланът ни от хиляда човека през следващите месеци. Досега е бил винаги за мира и докато не промени мнението си, в планините ще остане спокойно.

— Толкова силно ли е влиянието му?

— Да, хората вярват в правилността на решенията му и здравия му разум. При важни въпроси една трета от планинците се съобразяват с него, а хладните глави в Англия също се надяват много на благоразумието му. Доналд знае, че в момента въстание в Шотландия ще завърши най-вероятно с катастрофално поражение. Но той е в същото време и мъж, за когото честта и гордостта са над всичко. Та, ако някой се усъмни в неговата лоялност, боя се, че ще пренебрегне всяко благоразумие и ще реши да се бие.

Катрин отново беше открила нова страна у този странен Аликсандър Камерън. Изведнъж се оказа, че има съвест, обича семейството си, загрижен е за него, въпреки че се е наложило преди петнайсет години да го напусне. Беше ли това истинската причина за неговото завръщане въпреки всички рискове? Катрин, която никога не беше изпитвала силна привързаност към семейството си, не проумяваше как може такава сплотеност да се запази при такова отдалечаване във времето и пространството. Предпочиташе да не се замисля много-много за това, защото всичко щеше да е далеч по-просто, ако продължи да вижда в него чудовището, както го бе нарекла.

Слънцето топлеше и черната коса блестеше на слепоочията му от малки капчици пот. Раната от сабята беше заздравяла добре и само

тънък бял белег напомняше за нея. Той притежаваше несломимата сила и смелост на пантера и беше опасен като това хищно животно. Ако се стигнеше до война, той щеше да се бие. Въпреки съмненията и логичните си аргументи, не беше човек, който ще гледа безучастно как други загиват на бойното поле.

Секунда след секунда пред погледа ѝ възникваше такова кърваво бойно поле. Зелени ливади бяха осеяни с трупове и кървяха от ужасяващите викове на ранените и умиращите. Едър чернокос воин, застанал с гръб към нея, се бранеше отчаяно срещу дузина мъже в червени униформи, които го нападаха с бляскавите си мечове...

Картината беше толкова реална, че Катрин си пое дълбоко въздух и изтърва ножа. Погледът на Камерън се плъзна към ръката ѝ, защото на единия ѝ пръст се появи капка кръв.

— Аз... аз се порязах — прошепна тя и избърса кръвта със салфетката.

Картината на бойното поле избледня, щом погледна към сияещото синьо небе, но се попита, изтръпнала, дали не ѝ бе дадено по тайнствен начин да надникне в миналото, или това беше предсказание за бъдещето?

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Ще ви нося куфара.

Диърдри се обърна, чула зад себе си гласа на Олуин Маккейл. През изминалите десет дена тя не го бе удостоила поне с един поглед, нито беше обърнала внимание на смутения му извиняващ се смях. Той много пъти се опитва да я увлече в разговор, но тя не му обръщаше никакво внимание и се отдалечаваше безмълвно. Когато каретата спираше, святкащите ѝ очи го отказваха от намерението да ѝ помогне да слезе, а когато се наложеше да изостане някъде с двамата „слуги“ на граф Грийнстън, тя се отнасяше към Олуин Маккейл и Иън Камерън с хладното презрение, което беше копирала през годините от Катрин Ашбрук.

За Олуин това беше съвсем ново. Той притежаваше естествен чар, повечето жени го смятаха за неотразим и в миналото беше използвал това най-безсрамно. Първото впечатление на Катрин, че е може би философ или поет, не беше погрешно, защото той говореше свободно шест езика, а когато го вдъхновяваха хубав ден или очарователна жена, наистина пишеше стихове. Олуин беше не по-малко опасен от Аликзандър Камерън, а с измамната си мекота може би бе дори още по-опасен. В лицето на Камерън всеки откриваше от пръв поглед силния съперник, докато Олуин обезоръжаваше врага с усмивка на съжаление, преди да го насече на парчета.

Двамата с Алекс бяха израсли заедно като млечни братя, въпреки че Олуин беше син на беден селянин. Бяха сукали от гърдата на майката на Олуин, бяха играли заедно, бяха ходили в едно и също училище и въздишали по същите хубави момичета. Когато изпратиха Алекс в изгнание, за Олуин беше повече от естествено да го придружи и двамата преживяха заедно хиляди приключения. Свързваше ги тясно приятелство и всеки беше готов да пожертва безрезервно живота си за другия.

Диърдри не знаеше, разбира се, нищо. Както и Катрин, тя виждаше в тях двойка предатели, като Олуин беше освен това и жалък

червей, вдигнал ръка срещу жена, изпаднала от удара му в безсъзнание. Наистина синьото петно на бузата ѝ беше избледняло, но това не намали ни най-малко нейния гняв.

— Пътят до подножието на хълма е повече от миля — обясни той и се изчерви. — Докато стигнем долу, куфарът много ще ви натежи.

Диърдри само притисна още по-силно куфара на господарката към гърдите си. Никога не го изпускаше от очи, когато някой от тримата вагабонти беше наблизил.

— Нямам нужда от помощта ви — каза рязко. — Тъй че ако ме извините сега...

Тя понечи да мине покрай него, но той я хвана за ръката.

— Чуйте ме, разбирам защо сте ми толкова ядосана и можете да ми повярвате, че аз самият съм си много ядосан, откакто се случи онова. Но аз наистина не исках да ви ударя. Никога през живота си не съм удрял жена.

Кафявите ѝ очи святкаха пренебрежително и Олуин изруга мислено от сърце, но каза меко:

— Добре де, права сте. Аз съм негодник, брутален тип, който всяка сутрин, преди да си изпие чая, пердаши жени. Дали не бихте желали да се реванширате за удара? — И той ѝ подложи бузата си. — Хайде, давайте!

Диърдри не се колеба дълго, замахна и му зашлеви шумен плесник. Олуин не го очакваше. Тази ирландка беше, изглежда, имунизирана срещу чара му, обезоръжавал и най-гневните жени. Изглежда слисан отдалечаващата се фигура и разтърка парещата си буза. Но още по-лош беше ударът, който тя нанесе на самолюбието му.

— Е, добре те сложи на място, нали? — подигра му се на минаване Иън. — При тая флиртаджийските ти номера няма да минат. По-добре ще е да я повалиш на земята и да ѝ скочиш между бедрата. Бас държа, че вече често е разтваряла краката си за мъж.

Олуин смръщи чело, защото грубите изрази на младежа го отвратиха, но преди да успее да отговори, вниманието му бе привлечено от конници, които се приближаваха по пътя.

— Алекс, ще имаме гости.

Камерън се приближи с бързи крачки и вдигна срещу слънцето ръка над очите, за да вижда по-добре.

— Май много ми приличат на *Черната стража* — изръмжа Иън, скочи на капрата и подаде на Олуин един мускет, а той провери дали оръжието е заредено, преди да го скрие под една седалка в отворената карета.

Алекс свирна на Шадоу и измъкна цял арсенал от чантата до седлото.

— Първо ще се опитаме да ги залъжем с приказки — каза навъсено. — Вие двамата ще останете близо до каретата и няма да правите никакви подозрителни движения, докато не ви дам знак.

Катрин стоеше с Диърдри до кошницата за пикник и отвори ужасени очи, когато зърна пистолетите в ръцете на Камерън.

— Какви са тези хора? Мислех, че сме вече на сигурно място.

— Това е милицията на Аргайл, известна като *Черната стража*, много подходящо име, защото се състои предимно от крадци и главорези, на които им прави удоволствие да тероризират за няколко гроша селяните в цялата околност. — Той заповяда на Диърдри да седне в каретата. — Дръжте Олуин под око и ако видите, че посяга към оръжието, легнете веднага на пода и останете така, докато всичко отmine. Съжалявам, Катрин, но вие ще трябва да останете при мен. Предполагам, че онези типове вече са ви забелязали — посочи той ярките зелени и жълти ивици на полата й, — та ако се втурнете сега в каретата, тези нехранимайковци ще станат само още по-любопитни, отколкото са по природа. Дръжте се колкото може по-естествено, но ако ви кажа да бягате, ще изтичате приведена до едно от дърветата ей там и ще се скриете зад тях.

Тя го погледна смаяно.

— Аргайл ли казахте? Това не е ли името на мъжа, обявил награда за залавянето ви?

— Така е и милите ни гости биха продали без съмнение първородните си синове срещу високата чест да поднесат главата ми на херцога на Аргайл. Само че нямам намерение да им доставя тази радост. Денят е прекалено хубав за умиране. — Той скри двата пистолета под покривката и привлече за ръката Катрин до себе си в тревата. — Отпуснете се! Или забравихте, че сме си направили чудесен пикник?

— Откъде знаете, че това са хората на Аргайл?

— Разпознавам ги по шарката на полите.

Изглежда, имаше остро зрение, защото тя самата не би могла при най-добро желание да каже каква е шарката на късите шотландски поли. Но тези мъже бяха войници, сложени да следят за правото и реда и бяха осмина на брой. От притеснение силна червенина изби по бузите ѝ. Камерън почти беше стигнал до любимия си Арчбъри, та това сигурно беше последната ѝ възможност да го издаде.

— Да не сте си го помислили дори! — посъветва я той спокойно, сякаш беше прочел мислите ѝ. — Тази милиция не се отличава нито с доброта, нито с благодарност. Ако ни издадете, тези типове ще ви изнасят един след друг и ще откраднат всичко ценно, което носите. А понеже изглеждате като жена, за която може да се получи откуп, ще ви повлекат със себе си и по време на почивките ще се забавляват с вас, колкото си пожелаят. Изборът, разбира се е ваш, можете да се доверите на *Черната стража* или на мен...

Тя гледаше бързо приближаващите мъже. Носеха сини кепета, червени якета и зелено-сини карирани наметала. Полите им бяха на същите карета като пелерините, бяха въоръжени до зъби с мечове, мускети и пистолети.

— Катрин... — Неочаквано топлият глас на Камерън отклони вниманието ѝ от войниците. — Не бива да гледате така мрачно, в противен случай можете да уплашите дори самия дявол.

— Защо трябва да ви имам доверие? — попита тя бавно. — Защо трябва да вярвам, та макар и на една ваша дума?

Той сви рамене и се подпря на лакът.

— Може би наистина не бива да го правите. Може би тези осем мъже са единственото ви спасение. Та нали ви биех всеки ден, а нощем ви връзвах ръцете и краката, почти ви уморих от глад и изобщо измъчвах ви по всеки възможен начин. Тъй че, защо да ми вярвате?

Неговият сарказъм изтръгна сълзи от очите ѝ.

— Какво ще стане, ако ви познаят?

— Онази история е отпреди петнайсет години.

Може ли човек, надниквал поне веднъж в тези черни очи, някога да ги забрави, попита се неволно Катрин, хвърляйки поглед към каретата. Двамата шотландци бяха навлекли черно-златните си ливреи и бяха нахлутили дълбоко широкополите шапки.

— Вашите приятели не приличат много на слуги.

На устните на Камерън се появи слаба усмивка.

— Имате донякъде право, но понеже сега не можем вече нищо да променим, трябва да се погрижим онези типове да гледат в друга посока. Обгърнете с ръце шията ми.

— Какво?

— Казах... — той я прегърна с мускулеста ръка през кръста и я притисна към себе си. — Прегърнете ме през врата. Сега ще ви целуна, а вие трябва, в името на добрия изход от всичко това, поне да се престорите, че ви е приятно.

— Няма да направите подобно нещо...

Той задуши протеста ѝ с устни, натисна я в тревата и ѝ попречи с тежестта си да се изправи. Езикът му проникна нахално в устата ѝ, а тя не можеше да се съпротивлява, но си даде тайничко клетва, че този път той няма да се забавлява за нейна сметка.

С лека въздишка отвори по-широко уста и се престори, че се стапя в прегръдката му. Зарови пръсти в косата му и впи нокти в кожата на главата му, прояви готовност да участва в играта с езика само за да впи неочаквано зъби в мекото месо.

Сподавеният му вик ѝ достави огромно удоволствие, но всичко бързо се промени, когато едра ръка обгърна гърдите ѝ. Понеже в каретата беше горещо и понеже по тези места изобщо не я интересуваше как изглежда, беше свикнала да се отказва от неудобния, силно пристегнат, корсет, да, но в този миг би предпочела да носи желязна риза, защото тънкият плат на роклята ѝ беше слаба защита срещу опипващите му и галещи пръсти.

Предупреждаваща кашлица откъм каретата сложи бърз край на Камеръновите нахалства. Той се откъсна от устните на Катрин и погледна към пътя. Осемте конника бяха спрели и двама от тях тъкмо се спешаваха.

— Велики боже! — Камерън се престори майсторски на ужасно изненадан. — Откъде се взехте изведнъж, момчета? — послужи си той с превзетия акцент на лондонското висше общество.

По-едрият и по-силен от двамата мъже се втренчи във високо запретнатите поли на Катрин, откриващи тънките ѝ глезени.

— И ний същото искахме да ви питаме. Не се случва често толкоз файн карета да минава по тез пътища.

Аликсандър стана, помогна и на Катрин да се изправи. Тя установи ужасена, че той е разхлабил неусетно връзките на корсажа ѝ

и сега гърдите ѝ са оголени почти до пъпките. На двамата мъже само дето не им изтекоха очите и дори онези на конете ги гледаха отдалеч със зяпнали уста. Преди тя да успее да оправи нещо, Камерън отново я хвана за ръката.

— Позволете да ви се представим, сержант. Името ми е Грийнстън, граф Уинтърп Хауъл Грийнстън, а тази очарователна личност е съпругата ми, лейди Грийнстън. Позволихме си кратка почивка, преди да се спуснем по стръмния склон. Този път е наистина в ужасно състояние. Да знаете случайно друг път към долината, сержант... хм...

— Кембъл, Робърт Кембъл, а това е капрал Денюн. Мога ли да попитам закъде пътувате?

— За форт Уилям. Ще ви кажа, бяхме по работа в Глазгоу и решихме да използваме случая да поогледаме околностите. С удоволствие бих пътувал до форт Уилям с кораб, но милата ми Леели се разболява всеки път ужасно от морска болест, нали мила?

Тя се накара да се усмихне, защото той стисна настойчиво пръстите ѝ.

— Пътуването с кораб щеше да е по-сигурно — изръмжа сержантът. — Тук направо гъмжи от бунтовници.

— Бунтовници? Тук? Но нали сме на не повече от десет мили от форта?

— Да, но след десет минути езда се стига до границата на прокълнатите от бога Камеръновци — изплю се той в тревата. — А те са най-отвратителните гадняри на този свят. С тях човек никога не знае ще го пуснат ли да си върви, или ще го заколят.

— Мили боже, но нас няма да ни нападнат, нали?

— Много е възможно и да го сторят. Изобщо нямат скрупули и преспокойно грабят и убиват.

Сержантът имаше очета като на пор и сега те се плъзгаха сладострастно по тялото на Катрин. Тя с мъка сдържаше отвращението си. Войниците не бяха бръснати, нито се бяха къпали, дрехите им бяха целите в кал, а мазните им коси лепнеха за главите. Спомни си предупреждението на Камерън и само като си представи, че тези мръсни мазолести пръсти могат да я докоснат, ѝ се доповдига.

— Крадци и бунтари! — Алекс избърса с дантелена кърпа потта от челото си. — Мила, както гледам, в тази страна нещата се влошават

с всеки изминат ден. Мисля, скъпа, че трябва да се прибираме в Лондон.

Сержантът кимна одобрително.

— А да сте чули вече слуховете? — попита той.

— Какви слухове?

— Ами имало морска битка между французи и англичани. Онзи отворителен Стюарт бил на един от корабите, ама успял да се отърве от бурята и се приказва, че щял да дебаркира сега някъде в Хебридите, защото се надявал да бъде посрещнат от голяма армия. Ха! Що се отнася до армията, ще има много, много да се чуди...

— Морска битка ли казахте? — Алекс изведнъж се стресна. — Но кога е станало?

— Преди две седмици. Че е имало битка е сигурно, ама никой не може да каже дали онзи Стюарт е знаел да плува. Той се засмя заканително и ръгна спътника си в ребрата.

Капралът се ухили разсеяно, защото вниманието му бе привлечено, от една страна, от полуголите гърди на Катрин, а, от друга, от разкошната каляска, натоварена с много багаж.

— Проклетият му идиот! — изръмжа той на галски. — Да измине без охрана целия път от Глазгоу дотук!

Двамата мъже се опитаха да прочетат по израза на Камерън, дали разбира езика им, но Алекс търкаше с кърпата някакво петънце на ръкава си.

— Е, ще трябва комай да се разделим с вас — каза на английски сержантът. — Размислете над думите ми и внимавайте добре. Имате ли поне някакво свястно оръжие?

— Оръжие ли? Господи боже мой!... Да, мисля, че кочияшът има някакво огнестрелно оръжие. Наскоро се опита да улучи дива патица, но не успя. Аз лично предпочитам за лова лък и стрели. Това е оръжие за джентълмени, пък и укрепва мускулите. Я вижте!

Сержантът се засмя, когато Алекс демонстрира гордо бицепса си. Катрин можеше само да се възхищава на актьорското му майсторство. Така добре имитираше видиотените благородници, че двамата войници го изгледаха презрително, а после отново си заприказваха на галски.

— Някакъв проблем, сержанте? — попита разтревожено Алекс.

— Не, не. — Нехранимайкото се усмихна и показва почти изгнили зъби. — Никакви проблеми, лорде. Но тъкмо си рекохме... дамата ще

се чувства навярно по-сигурна, ако я придружим до форт Уилям. Наистина не искаме тук при нас нещо да ви се случи.

Катрин забеляза, че останалите шестима мъже си шепнеха възбудено и я зяпаха. Имаше чувството, че вече хвърлят жребий кой пръв да я изнасили. Някои се спешиха, други се приближиха повече към каретата и свалиха мускетите от седлата.

Камерън продължаваше да се преструва, че не осъзнава опасността.

— Много мило от ваша страна, сержанте, но не бихме искали да ви отклоняваме от задълженията ви.

Сержантът сложи дебелата си лапа върху пистолета в пояса си.

— Оставаме — заяви той. — На моите хора кратка почивка ще им дойде добре... и сигурно ще се зарадват да получат нещо вкусно за хапване.

Алекс погледна угрижено към кошницата за пикник.

— За съжаление от обeda ни не е останало много, но ви каним най-сърдечно...

— Че кой говори за плюскане, бе копеле кретенско! — Сержантът насочи пистолета си, но в следващия миг той изхвърча от ръката му, защото оловен куршум простреля косматата му китка. Втори изстрел накара един от ездачите да се смъкне от седлото. Олуин Маккейл не загуби време да презарежда оръжието и посегна към меча.

Алекс завъртя Катрин около себе си и я накара със силен тласък да се затича към дърветата. Извади мълниеносно пистолетите изпод покривката и изстрелите му разкъсаха врата на капрала, който тъкмо беше изревал заповед за нападение.

Иън Камерън също стреля на два пъти. Първия път улучи един от ездачите в рамото, мъжът се отметна назад в седлото и изтърва мускета, който Олуин тутакси вдигна. Вторият изстрел на Иън не можа за съжаление никого да улучи.

Диърдри нададе силен писък и така предупреди Олуин в последния миг, че широк меч е изсвистял над главата му. Той успя да избегне удара и смъртоносното острие мина на косъм от него. Но пък се удари толкова силно в задницата на коня, че се намери запокитен срещу едно от колелата и изтърва мускета. Войникът се опита да си го върне, но преди това изхвърча от седлото и притисна ръце към гърдите си, от които кръвта бликна като водоскок.

Алекс наведе пушеция мускет, който взе от мъртвия капрал, и бързо се обърна, защото един ездач препускаше към него. Използвайки приклада като тояга, той му изби меча от ръката. Подплашеният кон препусна и се удари право в каретата, където Олуин лежеше до колелото, все още леко замаян. Той видя как Диърдри изскача изведнъж от каретата, вдига мускета, който той беше изтървал, и стреля с тежкото оръжие. Мускетът ритна и я накара да залитне, обгърна я с облак дим. Олуин ѝ викна, за да я предупреди, че друг ездач вече протяга ръка, за да я хване за гърлото. Олуин успя да го дръпне за полата и да го свали от седлото, миг по-късно двамата мъже се търкаляха вкопчени един в друг по земята.

Алекс повали с добре премерен удар на меча и последния нападател, измъкна кървавото острие от корема на войника, когато сержантът, притиснал простреляната си ръка към гърдите, го нападна изотзад. Но мечът улучи само ухото му и още докато се завърташе, Алекс посегна към кончова. Кинжалът му изсвистя и се заби в гърлото на сержанта.

Очичките като на пор се разшириха от ужас и мъжът се вкопчи в дръжката на кинжала, която се подаваше от гърлото му. Залитна няколко крачки назад, спъна се в кошницата и се строполи възнак на земята, точно в краката на Катрин. Кръвта му опръска крайчеца на роклята ѝ, тя извика и се опита да се освободи, но той беше прекалено тежък. Тя си запуши ушите, за да не чува хриптенето му и закрещя още по-високо.

Алекс издърпа краката ѝ изпод конвулсивно потръпващото тяло на умирация, а тя се вкопчи в него и зарови лице в рамото му. Той я отнесе до потока и внимателно я изправи, но тя все още не искаше да го пусне.

— Катрин, всичко свърши...

Тя го погледна, видя кръвта, която капеше от ухото му, обърна очи и припадна. Той изруга тихичко, после сложи отпуснатото топло вързопче в тревата край потока. Високи викове и бързи крачки събудиха опасението му, че не е довидял някой нападател, но беше Иън, който бързо дотича при него.

— Не успях да го спра. Преди да презаредя, той вече беше на повече от изстрел далеч.

Алекс погледна подир отдалечаващия се конник. Знаеше, че Шадоу може лесно да го настигне, но преследването щеше да отнеме време, което можеха да използват по-добре, като изчезнат час по-скоро от тук.

— Олуин... По дяволите, къде е Олуин?

Две кървави тела лежаха едно над друго в прахта на пътя, но само едното даваше признаци на живот. С помощта на Диърдри Олуин успя да се вдигне на колене. Лицето му беше цялото в пот, притискаше с ръка силно кървящата рана на рамото. Алекс и Иън го занесоха внимателно до каретата и го сложиха да седне на стъпенката. Бледа като платно, Диърдри накъса дълги ивици от фустата си, сгъна ги и притисна платното към грозната рана. Платът веднага подгизна и тя прехапа угрижено устна.

— Той има нужда от лекар час по-скоро!

— Иън! — изрева Алекс през рамо. — Събери пистолетите и муниции — може пак да стане нужда да ги използваме. И свали сандъците от каретата. И всички останали джунджурии, остави само няколко одеяла и малък запас вода.

— С каретата ще напредвате много бавно — простена Олуин. — По-добре ще е да яхнете конете, също и жените. Конете поне имаме предостатъчно.

— А теб да оставим тук да си поиграеш на герой, така ли? Нали и сам не си вярваш! Освен това не си ни единственият болен.

Диърдри вдигна очи и лицето ѝ стана пепеливо.

— Госпожица Катрин?

— За човек, който допреди няколко часа твърдеше, че никога не припада, го направи доста добре.

— Трябва да видя как е — извика уплашено Диърдри.

— Не, ще останете тук и ще се опитате да спрете кръвта. За Катрин ще се погрижа аз.

— Алекс... — Олуин го хвана за ръкава. — Алекс, почакай! Нещо не е наред.

— Какво искаш да кажеш?

Олуин се бореше със силно желание да повърне.

— Все още не съм съвсем сигурен... Нещо...

Алекс знаеше колко наблюдателен е приятелят му и търпеливо чакаше.

Помътнелите сиви очи се вдигнаха към него.

— Нали и двамата сме наблюдавали Иън да се упражнява като стреля по врабци... а днес пропусна два пъти целта.

Алекс схвана едва след няколко секунди какво иска да му подсказе Олуин.

— Всичко стана толкова бързо... Той може би...

— Да, всичко стана дяволски бързо — съгласи се навъсено Маккейл. — Но толкова по-странно, че въпреки всичко намери време да презареди мускета си.

— Това пък какво трябва да значи? Хайде, изплюй най-сетне камъчето, бе човек!

— Иън ми простреля рамото!

— Може да се е целил в мъжа, с когото ти се биеше.

— В такъв случай е не само жалък стрелец, но е избрал и неподходящия миг. Аз вече бях ликвидирал онзи тип и тъкмо си бърших кръвта му от ръцете, когато изстрелът ме улучи.

Алекс изскърца със зъби. Знаеше, че Олуин от самото начало не хареса момчето. Намираше го прекалено нагло и необуздано — черти на характера, които Алекс беше извинявал с младостта му. Но това сега беше далеч по-тежко обвинение и въпреки личните разногласия, Олуин никога не би твърдял без причина подобно нещо.

Шумоленето на черна габардинена пола напомни на двамата мъже, че може да има още една свидетелка и двамата впериха въпросително погледите си в Диърдри.

— Аз... аз не зная... Всичко стана толкова бързо...

— Помислете — каза меко Олуин. — Може да се окаже много важно.

Тя смръщи чело и се напрегна да извика в паметта си онези панически мигове, но ѝ попречиха, защото изведнъж зърна дулото на мускет, насочено към гърба на Камерън.

— Виждаш ми се май прекалено умничък, Маккейл — каза делово Иън. — От първата ни среща бръмчиш като досадна муха наоколо ми.

— Би ли ни обяснил, ако обичаш, какво значи всичко това? — попита Камерън с леден глас. — Но ще трябва да е дяволски убедително обяснение.

— Всичко по реда си! Маккейл, хайде измъкни пистолетите, този в ботуша и онзи в пояса. Бутни ги с крак към мен и не се опитвай да ми излизаш с номера, иначе момичето ще ти падне в скута, ама не баш както ти се надяваше.

Той насочи пушката към Диърдри, но Алекс веднага застана между него и уплашената камериерка.

— Остави жените извън играта, момче! Ако имаш сметки за уреждане с Олуин или с мен, каквито и да са те, трябва да ги оправим между нас.

— Не съм ти *момче*, Камерън! — ухили се Иън. — И повече няма да ти позволя да ме командваш, както ти скимне.

— Но защо искаш да ни убиеш? — попита Алекс. — Какво се надяваш да постигнеш?

— О, нямам намерение да те застрелям, Аликзандър Камерън, защото мъртъв ще имаш само половин цена.

— За наградата ли се лакомиш? — изсъска Олуин. — Искаш да издадеш кръвния си роднина за няколко жалки жълтици?

— Десет хиляди крони не са за пренебрегване и ако Малкълм Кембъл ще изпита удоволствието да изпрати Камерън собственоръчно в отвъдното, ще даде и два пъти повече. А що се отнася до кръвното ни родство — ухили се той още по-злобно, — то изобщо не съществува, освен ако и той не е като мен копеле на някой Кембъл.

— *Кембъл?*

— Гордън Рос Кембъл от Дъндуун е името ми и по една случайност приличам поразително на Иън Камерън от Гленгарън, толкова му приличам, че и двамата не усетихте подмяната.

Алекс бе научил още преди години да владее до съвършенство израза на лицето си и само туптящата вена на слепоочието издаде гнева, който се надигаше в него. Явно беше остарял или бе станал невнимателен... Никога не се бе съмнявал в идентичността на младежа, защото го очакваха и защото им беше донесъл писма от Доналд. И през ум не му бе минало, че са успели да заловят куриера и да го подменят. Дали толкова силната носталгия не беше отслабила способността му трезво да преценява.

— Откъде знаеше, че брат ми е искал да прати някого във Франция да ме посрещне и как ме откри?

— Беше ни ясно, че Лохийлс все някой ден ще те извика, теб, *Камиройнайх Дъб*, а си имаме в замъка Акнакери и шпиони. Когато младият Гленгарън, горд с важната си мисия, напусна замъка, той и придружаващите го бяха заловени и докарани в Инвъреъри. Отначало се държа, разбира се, неразумно и не искаше да издаде къде трябва да се срещнете, но полека-лека го накарахме все пак да проговори...

Това означаваше, разбира се, че бяха подложили човека на мъчения. Алекс изскърца със зъби, за да овладее безсилния си гняв.

— Поздравления — добре си изигра ролята. — Не разбирам само защо не удари много по-рано. Възможности имаше предостатъчно.

— Щеше да е твърде рисковано да се опитам да те победя сам — призна момчето. — А сега двайсет души мъже чакат отвъд река Спин, за да ми помогнат.

Алекс посочи трупове на хората от *Черната стража*.

— Значи тези тук не си ги уведомил ти?

— За такъв идиот ли ме смяташ? Нима ще седна да сиделя наградата с подобни кретени? А сега край на приказките! В това положение твоето красноречие няма да ти помогне, пък и аз нямам никакво време за губене.

— Остави жените да си вървят. — Алекс не отделяше очи от лицето на младежа. — Те нямат нищо общо с всичко това и съдбата ни изобщо не ги интересува.

— Да ги пусна, така ли? Прав си, наистина няма смисъл да влача със себе си тази ирландска слугиня — посочи той пренебрежително Диърдри. — Но другата? *Съпругата* на Аликзандър Камерън? — Кембъл прокара лакомо език по устните си. — На нея херцогът ужасно ще се зарадва. Лохийлс сигурно ще даде за вдовицата на брат си доста закръглена сумичка откуп, а дотогава Аргайл ще може да се забавлява с нея колкото си иска и да я ощастливи с някое копеле...

Катрин си пое дълбоко дъх, преди да вдигне приклада за удар. Когато дойде на себе си край потока и установи, че жива душа не се интересува от нея, тя се запъти към каретата, за да даде израз на възмущението си от подобно равнодушие. Все още леко замаяна, отначало даже не забеляза, че мъжът, когото познаваше като Иън Камерън, заплашва с мускета си останалите. Едва когато Диърдри й даде зад широкия гръб на Аликзандър предупредителен знак, разбра каква нова драма се разиграва.

Няколко секунди изпита изкушението да се измъкне незабелязано, но вместо това се наведе и откопчи оръжието от още топлите пръсти на един войник. Сърцето ѝ биеше до пръсване, докато се промъкна изотзад. Диърдри следеше с широко отворени от ужас очи всяка нейна крачка, докато Алекс се преструваше, че не я е видял и отвличаше с приказки вниманието на младия Юда.

Въпреки това Гордън Рос Кембъл усети в последния миг инстинктивно опасността и хвърли поглед през рамо с пръст на спусъка. Ударът на Катрин с приклада го улучи в скулата и отвори рана от окото до ухото. Алекс се хвърли бързо върху него и отклони ствола на мускета нагоре, така че изстрелът на Кембъл не улучи никого. Още първият му удар в брадичката накара младежа да хвърли оръжието, при втория удар той залитна срещу каретата, а третият му струва няколко зъба.

Само за миг лицето му се обля в кръв, защото носът му беше смазан и той не намери сили да се защити от ударите, нанасяни като с чук, които се стоварваха върху него — отляво, отдясно, отляво...

Кембъл се свлече на колене, но Аликзандър го вдигна да се изправи и го държеше здраво с едната ръка, докато продължаваше да го налага безмилостно с другата.

Катрин смяташе, че касапницата преди малко е била върха на всички въобразими ужаси, но се оказа още по-страшно да гледа и наблюдава кръвожадния израз в очите на Камерън, който пребиваше сега до смърт човека. Тя се втурна ужасена към него и спря ръката му.

— Спрете! Спрете! Та вие ще го убиеите!

— Той си го заслужи! — изръмжа Алекс. — Хайде, пуснете ме!

— Не! Няма да допусна да го убиеите. Погледнете го. Вижте само как сте го подредил! Не е ли достатъчно?

Да не бяха сълзите в очите ѝ, Алекс щеше чисто и просто да я отблъсне. Но въпреки яростта си проумя, че тя се е намесила не от състрадание към Кембъл, а от страх той да не загуби човешкия си облик и подобие.

— Моля ви... — пръстите ѝ се вкопчиха в ръката му. — Алекс, моля те, остави го на мира! Той не заслужава...

В отчаянието си Катрин дори не забеляза, че изведнъж заговори на „ти“, но на него това му направи впечатление и той свали бавно

вдигнатия си юмрук и пусна ризата на Кембъл. Почти в безсъзнание и с кървава пяна на устата момчето се свлече покрай каретата на земята.

Катрин се притисна облекчено към гърдите на Аликзандър, прегърна го през кръста и зарови лице в рамото му.

Диърдри, която досега беше стояла като вцепенена, се отпусна на колене до Маккейл и се разхълца, скрила лицето си в шепи.

— Нали ти заповядах, ако се стигне до насилие, да избягаш и да се скриеш?

Беше толкова успокояващо да облекне глава на силното му рамо, че Катрин вдигна пряко воля очи. Лицето на Аликзандър вече не беше разкривено от гняв, а очите му...очите му бяха станали сякаш по-дълбоки и по-непроницаеми от океана. По-дълбоки, по-топли, по-сигурни.

Алекс усети страха ѝ и нуждата ѝ от закрила, най-голямото му желание беше да я притисне отново към себе си и да я увери, че в неговите прегръдки ще е завинаги сигурна и защитена. Само веднъж в живота си беше изпитвал такова желание да закриля някого и да го брани и споменът за това, колко безпомощен се бе оказал тогава, го накара да откъсне внимателно от себе си ръцете на Катрин и да избегне погледа ѝ.

— Нямаме много време — каза той трезво. — Можете ли да отидете с Диърдри до потока и да напълните манерките, докато аз се погрижа за каретата?

Тя хвърли поглед към неподвижното тяло на Кембъл.

— А с него какво ще стане? А с тези... с тези тук? — Катрин посочи разхвърляните наоколо трупове.

— Този нехранимайко може, ако ще, да се удави в собствената си кръв. Що се отнася до останалите — нали един от тях успя за съжаление да ни се изплъзне и ако се върне с подкрепление, то ще започне навярно с това, че ще изкопае тук седем гроба. Тъй или иначе, надявам се от все сърце, бандитите да бъдат достатъчно много, за да го сторят, а ние ще спечелим по този начин по-голяма преднина.

Студенината в гласа му накара Катрин да изтръпне и тя се запъти без дума повече с Диърдри към потока.

— Не беше ли малко груб с нея? — каза Олуин. — Струва ми се, че е доста разстроена и има защо.

— Тя е по-силна, отколкото мисли, и ще го преживее.

— Ами ти? Още колко време смяташ да държиш сърцето си зазидано? Ани е мъртва, Алекс, и нищо не може да я върне. Престани най-сетне да се наказваш за нещо, станало преди петнайсет години.

Алекс изпразни с мрачно лице един от сандъците.

— Какво общо има, по дяволите, Ани с всичко това?

— Знаеш го по-добре от мен. Бързаш да извикаш духа ѝ веднага щом усетиш, че сърцето ти все пак не е от камък. С това вредиш сам на себе си, Алекс.

— Аз я обичах, Олуин. И понеже я обичах, тя трябваше да умре.

— Не мисля, че Ани би го изтълкувала така.

Вторият тежък сандък се стовари шумно на земята.

— Искаш да забравя какво се случи? Трябва ли чисто и просто да забравя Ани?

— Разбира се, че не, но...

— Или трябва да пренебрегна факта, че един от зверовете, на чиято съвест лежи Ани, още е жив и заедно с други изроди ме преследва?

— Ти затова ли се върна? Искаш да ликвидираш Малкълм Кембъл?

Алекс погледна изпадналия в безсъзнание Гордън Рос Кембъл.

— Ако щеш ми вярвай, но от години не бях похабявал нито една своя мисъл за Малкълм Кембъл. Тази свиня си постла преди петнайсет години пътя към ада и дали ще се пържи по-рано или по-късно сред пламъците, няма всъщност никакво значение... Но ако този плъх напусне дупката си и ми пресече случайно пътя, разбира се, че ще го ликвидирам с най-голямо удоволствие, но нямам намерение да го търся. Не, това наистина не е причината за моето завръщане.

Олуин въздъхна.

— Вашите пътища могат да се пресекат по-скоро, отколкото би искал, ако наистина двайсет души мъже ни чакат на отвъдния бряг на реката... Планираната малка обиколка през форт Уилям ще трябва явно, при новото положение на нещата, да отпадне, не мислиш ли?

Въпросът беше реторичен и вместо отговор Алекс високо изруга, докато събираше оръжието на хората от *Черната стража*. Когато се върна при каретата, изтръпна, като зърна пепелявосивото и плувнало в пот лице на приятеля си, който беше изчерпал очевидно последните си сили.

— Трябва да поемем риска да се смъкнем по стръмнината, без някой да върви пеша — обясни той на двете жени, които се върнаха от потока. Катрин погледна изпразнените си сандъци, но се отказа от възражения. Все още беше толкова бледа, че фините сини жилки прозираха през кожата ѝ. — Ще карам колкото може по-бавно, но дори ако стигнем живи в долината, последната част от пътя няма да е детска игра.

— Тревожите се заради човека, който успя да избяга? — попита Диърдри.

Изразителните кафяви очи на камериерката умоляваха Алекс да не казва на Катрин, че двадесетимата мъже, с които се беше похвалил Кембъл, могат да се окажат далеч по-голяма опасност и той я разбра.

— Онзи тип трябва да е вече на половината път за форт Уилям, но докато успее да формира отряд, ние отдавна ще сме вече далеч.

— Помогни ми да се кача на капрата — простена Олуин със стиснати зъби. — Трябва ти някой, който да командва спирачката.

— Вашата *мъртва* тежест няма да е от особена полза — каза спокойно Диърдри, докато сключваше с още един поглед мълчалив договор с Алекс. — Аз мога да управлявам впряга, господин Камерън, а вие ще имате нужда от цялата сила на мускулите си за спирачката.

Восъчнобледото лице на Олуин не оставяше на Алекс друг избор.

— Съгласен, госпожице О'Шей! Може би ще успеем с обединени сили да стигнем невредими в долината.

— Готова съм на всичко, сър, за да можем господарката ми и аз да напуснем час по-скоро вашата прокълната от бога страна — отвърна сърдито ирландката. — Както виждам, онзи с косата е седнал на рамото ви, а той не е приятен спътник.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Невероятно опасното пътуване към долината продължи сякаш цяла вечност. Каретата се плъзгаше по разнебитения, покрит с пясъчник, път, олюляваше се ту на едната, ту на другата страна и на Катрин не ѝ беше лесно хем да се държи на седалката, хем да подпира Олуин Маккейл, почти изпаднал в безсъзнание. Алекс му беше направил стегната превръзка, но кървенето не спря и восъчнобледото му лице плашеше Катрин, която се опасяваше, че той може всеки миг да издъхне в ръцете ѝ.

Ниският баритон на Камерън не издаваше никакво вълнение, докато даваше нареждания на Диърдри и я насърчаваше, но високият глас на ирландката издаваше, че е готова да изпадне в истерика от изпитвания страх. Тя цяла трепереше, когато в подножието на стръмнината най-сетне можа да се качи в каретата. Алекс надникна за миг да види приятеля си и даде на конете кратка почивка, преди да ги насочи по тесните пътеки през нивята.

Ако можеха да минат по големия мост над река Спин, щяха да се озоват след час в земите на Камеръновци, но Алекс не искаше да рискува да се озове в засадата, за която спомена Кембъл. Предпочете да заобиколи цели десет и дори двацет мили, въпреки че елегантната карета заплашително скърцаше по неравните пътища. Можеше само да се надява, че цепнатината в задната ос, която забеляза, няма да се разшири, защото в противен случай щяха да се озоват в крайно затруднено положение.

Но най-много Алекс се тревожеше за Олуин, който изпадаше от време на време в безсъзнание и имаше висока температура. Крайно им бе нужен лекар, но такъв имаше едва в Акнакери и затова Алекс шибаше безмилостно конете.

— Съсипваш клетите животни — каза укоризнено Катрин, когато най-сетне спряха, и той знаеше, че е права.

Докато Алекс поееше впряга, тя галеше съчувствено меките като кадифе муцуни, но положението беше толкова напрегнато, че той не

можеше да се съобразява нито с хората, нито с животните. Отдавна бяха напуснали долината и сега ги обкръжаваха гъсти гори, сенките ставаха все по-дълги и във въздуха вече се носеше лека мъгла.

— Най-много след час ще се стъмни — каза Алекс. — Може би ще е разумно да разузная най-напред с Шадоу колко път ни остава до реката. Мислиш ли, че ще можеш да останеш известно време сама с Диърдри и Олуин?

— Сама? — попита смаяна Катрин.

— Няма да е за дълго. Трябва да намеря реката.

— Да я намериш? Значи ли това, че не знаеш къде сме? Искаш предпазливо да ми съобщиш, че сме се изгубили?

— Не, изгубих само временно ориентация. Много години изминаха, откакто ходех на лов из тези гори.

Алекс очакваше тя да реагира с възмущение и презрение, но Катрин прие признанието му учудващо спокойно и прояви дори нещо като черен хумор.

— Чудесен шпионин наистина, неспособен да се ориентира в една гора.

— Никога не съм твърдял, че съм шпионин. *Ти* ми лепна този етикет.

— Ти как би нарекъл човек, който събира под чуждо име и с помощта на неверни твърдения сведения за своя враг?

— Значи все още ме смяташ за враг?

— Всеки случай приятел не бих могла да те нарека — измъкна се тя.

— Но трябва да признаеш — ухили се той, — че от първата ни среща насам животът ти е станал много по-разнообразен. Някой ден ще разказваш на внуците си увлекателни истории.

— Не ми се вярва събитията от последната седмица да стават истории за лека нощ! А в момента се осмелявам да се усъмня дали ще живея достатъчно дълго, за да имам деца, да не говорим за внуци.

— Твоят инат ще те награди с дълголетие, повече от сигурен съм. Катрин не можеше да сподели оптимизма му.

— Как искаш да намериш реката, след като нямаш представа къде сме?

Той свирна на Шадоу, който беше следвал досега каретата без каквито и да било признаци на умора, и се метна на седлото.

— Ще се върна след не повече от час — заяви той самоуверено.

— Наистина ли ме оставяш, искам да кажа ни оставяш сами?

Алекс я погледна и сърцето му се разтопи. Дългата коса се спускаше разрошена по раменете ѝ и блестеше на фона на тъмнозелената гора като изпредено злато. Лицето ѝ беше бледо и сякаш на него нямаше друго освен огромните теменуженосини очи и чувствените устни. Роклята ѝ беше скъсана и на кървави петна, а той сравни неволно това плахо създание с елегантната и високомерна млада дама, която му бе заповядала незабавно да напусне гората на нейния баща, преди да нареди да го заловят като браконьер.

Вместо да отговори на въпроса ѝ, той се наведе от седлото, обгърна шията ѝ с ръка и страстно я целуна. Когато откъсна неохотно устни от нейните, видя, че тя го гледа объркана.

— Скоро ще се върна — обеща Алекс.

— Честна дума? — прошепна тя.

— Имаш честната ми дума на шпионин и убиец — ухили се той.

Миг по-късно кон и конник изчезнаха зад един завой, но Катрин остана да стои неподвижно, докато заглъхна тропотът на копитата. Тя притисна пръсти към все още горещите си устни. Целувката му беше стоплила цялото ѝ тяло, но беше причинила и невероятно объркване на чувствата ѝ.

От една страна, постепенно свикна да цени неговата сила и вярата му в себе си — качества, които беше приела отначало за арогантност и цинизъм. Но колкото по-добре го опознаваше, толкова по-загадъчен ѝ се струваше. Трябваше да продължи да се пази от този мъж, който нахлу в живота ѝ и я отвлече въпреки волята ѝ в Шотландия. От самото начало знаеше, че е опасен, но наистина ли е убиец? Без нейната намеса сигурно щеше да пребие до смърт Гордън Рос Кембъл, но дали всеки друг мъж на негово място нямаше да постъпи по същия начин? Та нали тя самата щеше без каквито и да било скрупули да застреля предателя в гърба, ако оръжието, което взе от мъртвия войник, се беше оказало заредено.

Катрин въздъхна и се върна при каретата. Алекс каза, че са вече на територията на Камеръновци и могат да не се страхуват от *Черната стража*. Въпреки това тъмната гора я караше да потръпва.

— Госпожице Катрин?

Тя нададе неволно вик на ужас, преди да разбере, че е Диърдри.

— Боя се, че господин Маккейл все повече се влошава — прошепна камериерката. — Челото му гори, а водата ни свърши, та не мога да му правя поне влажни компреси. Мислите ли, че някъде наблизко има поток?

Катрин се озърна плахо, убедена, че тук зад всяко дърво и храст дебнат мръсни брадати физиономии. Да реши човек да се впусне в този гъсталак, беше толкова примамливо, колкото да си направи пикник в някоя гробница. Как може Камерън да ги остави сами? Най-добрият му, а навярно и единствен приятел си отиваше бавно, а него изобщо не го беше грижа.

Не беше видяла никъде огради или плетове. Откъде Алекс знаеше, че тези земи са на неговото семейство? Ами, ако някой ги е последвал в гората? Две англичанки в елегантна английска каляска, а наоколо им гъмжи от кръвожадни яковисти-бунтовници.

— Всемогъщи боже — измърмори тя, — не можеше ли поне да донесе вода, преди да ни изостави?

Диърдри подаде глава от прозорчето на каляската.

— Господин Камерън ни е изоставил?

— Той почти си призна, че безнадеждно сме се изгубили. Сега търси реката, която щяла да ни отведе към целта.

— О... — Диърдри се отпусна отново на седалката. — Значи ще трябва да разчитаме на това, че знае какво върши. А на мен нищо не ми струва да отида междувременно да потърся вода, ако предпочитате да останете при господин Маккейл.

Катрин поклати глава. Щеше да изпадне в истерика и да се разкрещи, ако трябваше да остане сама с тежко ранения в каретата, цяла пропита от миризмата на кръв и пот.

— Аз ще ида... Съвсем наблизко трябва да има извор. Чувам плисъка на водата.

Диърдри ѝ подаде кофа и един от пистолетите, които Камерън беше взел от убитите войници.

— Може пък да видите някой заек или пъдпъдък. Ужасно съм гладна.

Катрин се усмихна уморено на камериерката си, защото ѝ беше пределно ясно, че оръжието е предназначено да я пази от нападатели.

— Ако онзи проклетник се върне преди мен, кажи му, че много бихме се зараждали на лагерен огън. Ще се опитам да намеря невен

или тученица, от които можем да си направим чай. Горещо питие ще ни дойде добре на всички.

Тя събра цялата си смелост и изкачи бавно едно хълмче, но непрекъснато се обръщаше и всеки път въздъхваше облекчено, че каретата не е изчезнала. Плисъкът ставаше все по-силен и тя разбра защо Камерън не се беше загрижил за намаляващите им запаси от вода — тук потоци и извори имаше очевидно на всяка крачка.

Въпреки че въздухът ставаше все по-свеж, тя плувна в пот по стръмното хълмче. Когато високи дървета закриха каретата от погледа ѝ, за малко да се паникьоса и да хукне обратно надолу, но нагази все пак във високата папрат и откри извора, който бликаше между две скали. В течение на столетия тънката струя беше издълбала в гранита коритце, което приличаше на човешка ръка.

Катрин коленичи в мъха и сложи кофата и пистолета до себе си. Черпеше с шепи хладната кристална вода, изми си лицето и ръцете и вече размисляше дали да не свали обувките и чорапите, за да поосвежи и краката, които толкова я боляха. Но после си спомни за отпадналия трескав мъж в каретата и посегна към кофата.

Сърцето ѝ спря, защото съвсем близо до себе си видя две груби обувки и дебели прасци във вълнени чорапи до коленете. Бедрата бяха закрити от плисирана пола — тъй наречения шотландски килт. Погледът на Катрин се плъзна неволно нагоре към кожата яке без ръкави и мускулестите ръце, скръстени на гърдите. Още по-нагоре избуяла черна брада обрамчваше лице сякаш издялано от камък, черно кепе беше накривено предизвикателно върху черната коса.

Катрин нададе пронизителен вик. Бунтовник! И не беше сам... Преброи половин дузина планинци, които се подаваха иззад дърветата, а после припадна за втори път този ден.

Алекс се отдалечи от каретата, без да мисли за опасностите, които го дебнеха може би в гъсталака, а за едни теменуженосини очи, които го бяха проследили с объркан и уплашен поглед. Нищо чудно, че забеляза двадесетте въоръжени мъже, скрити в храсталака чак когато Шадоу уплашено изпръхтя. Но беше вече твърде късно... Кръг от мускети се насочи към Алекс и му пресече пътя напред и назад. Като ругаеше лекомислието си, той понечи да измъкне пистолета.

— На ваше място щях да се откажа — чу се рязък глас.

Предупреждението идваше от огромен планинец, който се беше облегал небрежно на едно чепато дърво. Раменете му бяха много по-широки от дебелия клон, а дългите сламени коси бяха като лъвска грива и преминаваха в гъста брада. С острите си орлови очи той преценяваше критично стойността на кон и конник.

Алекс се отказа благоразумно от по-нататъшни непредпазливи движения, а и Шадоу стоеше неподвижен като черна мраморна статуя.

— Доста си се поотдалечил от дома си, *съселче* — подигра се великанът, докато плъзгаше поглед по елегантната кафява кадифена дреха, ризата от тънко ленено платно, бродираната сатенена жилетка и тесните панталони от чортова кожа. — Никой ли не ви предупреди да не яздите сам сред тези хълмове?

— Предупредиха ме само да внимавам с един див и богопротивен клан на име Камерън, който прави, изглежда, местността несигурна — отвърна спокойно Алекс.

Великанът вдигна заповеднически ръка, за да възпре някои нетърпеливи мъже да натиснат спусъка.

— Трябвало е да погледнете сериозно на предупреждението — изръмжа той.

Алекс слезе от седлото.

— Не приемам съвети, които ми дават, без да съм ги искал, най-малко от копеле на име Кембъл.

Планинецът се отлепи от дървото и огледа отново дрехите на Алекс. Едва сега забеляза петната от кръв.

— Кой сте и защо не сте склонен да кажете добра дума за Кембълровци?

Алекс погали Шадоу, за да успокои жребеца.

— Ако не можеш да си отговориш сам на тези въпроси, Стюарт Максорли, би трябвало за наказание до края на живота си да събираш жълъди в гората.

Огромният шотландец пристъпи крачка към него.

— Като те слушам, много ми приличаш на едно нахакано хлапе, което понапердашвах от време на време, понеже беше ужасен самохвалко. И него го биваше добре да се брани, но то беше отдавна и чух, че в чужбината съвсем се е размекнал...

Алекс също пристъпи крачка напред.

— Не се е размекнал чак дотам, че да не може да накара един смрадлив шопар да се свлече на колене, докато той си свирка весела песничка.

— Дали да не опитаме — ухили се Максорли, сложи лапите си на раменете на Алекс и го прегърна толкова яко, сякаш искаше да му строши всички кокали. — Алъсдеър! Алъсдеър, колко се радвам да те видя! Къде, по дяволите, се губиш? Лохийлс се е побъркал от грижа за теб, а ние те търсим навсякъде вече от дни.

— Имахме неприятности по пътя, недалеч от потока... но това е дълга история, а съм оставил малко по-назад един ранен мъж и две жени.

Великанът свъси гъстите си вежди и пусна Алекс.

— За бога, защо не каза веднага, вместо да си чешеш тук езика като някоя рибарка? Кой е раненият мъж?

— Олуин Маккейл. Прострелян е в гърдите.

— Ангъс, докарай понитата и препусни с трима конници към Акнакери, предупреди ги, че ще донесем ранен. Мейдъч, ти ще чакаш с половината хора тук, а другите нека ме последват. И си приберете за бога пушката, преди *Камширойнайх Дъб* да го е научил и да ви е нацепил на трески. — Стрюън изгледа изпитателно Алекс. — Та водиш значи и две жени, така ли?

— Това е още по-дълга история — измърмори Алекс, докато се мяташе отново на седлото. — Какво ново в Акнакери? Всички здрави ли са? И вярно ли е, което чух — наистина ли е имало дебаркиране в Хебридите?

— Да — потвърди Максорли, който беше яхнал някаква мърлява кранта. — Момчето се прибратало у дома си или поне така твърди.

Алекс се разтревожи от новината, че принц Чарлз наистина се е върнал в Шотландия, но не му остана много време да размисля върху последиците, защото зад следващия завой видя каретата, но вътре бяха само Диърдри и Олуин. Смразяващ кръвта вик подсказа къде е третият пътник.

Планинецът изруга на галски, като видя припадналата жена, изруга още по-яко, когато зърна, че няколко мъже приближават забързано по хълма.

— Ами тя припадна — извика той смутено. — Не съм я докосвал... направо се свлече.

Алекс коленичи до нея.

— Не се тревожете, тя почна май да усвоява този номер. Катрин? — Потупа я по бузата, напипа пулса ѝ. — Катрин, чуваш ли ме? Ти си в безопасност! Сред приятели! Катрин...

Клепачите ѝ трепнаха, тя отвори очи и позна след няколко секунди привлекателния мъж, надвесен над нея. С вик на радост се хвърли в обятията му.

— Алекс! О, Алекс, ти си се върнал!

— Разбира се, че се върнах — каза той меко. — Не ти ли обещах?

— Да, но... — Катрин онемя и се втренчи в брадатите мъже, които ги бяха заобиколили. — Алекс, и тебе ли заловиха?

— Да са ме заловили? — Той не проумя веднага какво иска да каже, но после се усмихна успокояващо. — Те са верни хора на брат ми, Катрин. Вече сме извън всяка опасност. Те ни търсят от дни наред и сега ще ни придружат до Акнакери. Имаш ли сили да станеш?

Изведнъж ѝ стана неловко, че се е вкопчила в него.

— Да... Да, разбира се, че мога да стана.

Алекс я прегърна през кръста, помогна ѝ да се изправи, а тя беше благодарна, че може да се опре на него, защото тъй наречените приятели изглеждаха почти толкова мърляви и опасни, колкото и войниците от *Черната стража*.

— Съвсем сигурен ли си, че са хора на брат ти? — прошепна тя. — Искам да кажа... ти нали мислеше и онзи Кембъл за свой братовчед.

Алекс свъси чело.

— Е, както виждам, наистина си по-добре. Ела, време е да поемем към дома, преди да се е стъмнило съвсем.

— Намери ли реката?

— Тя е веднага след следващия хълм. Не се тревожи, вече нищо не може да ти се случи. С каретата за няколко часа ще си в Акнакери. Аз ще препусна с няколко души напред, но останалите ще ви закрилят и...

— *Не!* — Досега Катрин беше говорила тихо, но като чу, че той пак иска да я остави сама, нададе пронизителен вик. — *Не! Не!* Няма да ме оставиш на грижите на чужди хора! Не познавам тези мъже и не

зная дали мога да им имам доверие! Освен това вече ми писна да ме командваш. По дяволите, аз не съм никакъв пакет, аз съм *съпругата* ти!

Сковаваща тишина се спусна над гората и дори повесмата мъгла сякаш застинаха на място. Алекс я сграбчи за китката, но тя беше толкова разгневена, че не разбра предупреждението.

— Аз съм *твоя жена*, нали толкова пъти си ми го напомнял! Както и да се стигна дотам, докато съм принудена да понасям това унижително положение, аз съм *твоя жена*. Не съм слугиня, нито пък дете! Бъди така добър да го запомниш!

Мъжете я зяпаха слисани. Някои разбираха само галски, но онези, които знаеха английски, бързо ги осведомиха за казаното.

Алекс изскърца със зъби, а черните му очи засвяткаха от гняв. Катрин проумя постепенно какви ги е забъркала. Досега изобщо не се беше замисляла как ще обяснява той на семейството си нейното присъствие. Сватбата беше за нея, а и за него само един фарс, който не им вменяваше никакви задължения. А сега тя се бе представила пред двайсетима мъже от клана му за негова съпруга.

— Съжалявам — заекна тя. — Не се замислих какво говоря... Трябваше може би да обясня...

— Ти даде за момента достатъчно обяснения — каза хладно Алекс.

— Но ти трябва да направиш нещо! Не бива да им позволиш да повярват, че...

— Какво ще повярват, няма никакво значение. Но те съветвам отсега нататък да си държиш езика зад зъбите. — Той я стисна болезнено за ръката. — И си напълно права — човек не бива да те оставя сама. Стрюън, да имаш излишен кон?

Великанът още не се бе оправил от преживения шок.

— Какво? О да, разбира се... Тя може да вземе едно от понитата.

— Аз... аз мисля, че ще е все пак по-добре да пътувам с каретата. — Катрин се опита да се освободи от стоманената хватка на Камерън. — Бих искала да остана с Диърдри.

— Ти ще дойдеш с мен, мила *съпруго*! И ако продължиш да ми противоречиш, с удоволствие ще ти демонстрирам как варварите шотландци вразумяват непокорните си жени.

Катрин се отказа благоразумно да го предизвиква повече, но Алекс почти желаше тя да го направи. Ако тези проклети хора от Аргайл не се бяха появили, тя можеше да е вече във форт Уилям! Тази дяволска *Черна стража*! Проклетият Гордън Рос Кембъл! И още по-проклетият Аликзандър Камерън, който беше танцувал с Катрин под звездното небе!

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Катрин премина последните мили до Акнакери, обзета от чувство на отчаяние. Камерън не я удостояваше нито с поглед, нито с дума, но тя усещаше хладния му гняв, надвиснал над нея като буреносен облак. Разбираше, че необмислените й думи са го поставили в много неудобно положение и все пак не беше справедливо да се държи с нея така, сякаш нарочно му е сложила капан.

Ескортът не й вдъхваше чувство за сигурност, тъкмо обратното, будеше най-лоши съмнения, че домът на Камерън може да се окаже и някоя планинска пещера. Той самият винаги беше наричал Акнакери замък, но през цялото им досегашно пътуване през Шотландия тя видя само смрадливи каменни колиби. Баща й имаше може би все пак право, когато твърдеше, че тези полудиваци носят овчи кожи и живеят в пещери...

Беше капнала, объркана и уплашена. След като Алекс направо изхвърли сандъците й, разполагаше вече само с мръсната рокля на гърба си, а срещу вечерния хлад я пазеше кариран вълнен шал, който един от мъжете неохотно й отстъпи. Пръстите й се покриха с мехури, защото не беше свикнала да язди без ръкавици, косата й се спускаше разчорлена по раменете, зачервеният й нос течеше, очите й бяха подути от мръсотията и от плач, а най-интимните части на тялото й я боляха от коравото седло.

Слънцето отдавна беше залязло зад синьо-черните планини, пътят се виеше покрай езеро. Мъглата беше толкова гъста, че човек едва можеше да види нещо на ръка разстояние, но въздухът миришеше на плодове, а когато белите повесма останаха под тях, Катрин наистина видя ябълкови дървета, а от двете страни на пътя растяха високи брястове. В края на алеята се издигаше Акнакери.

Изграден върху стръмна скала между две дълбоки пропасти, внушителният кафяво-жълт замък се открояваше мощно на фона на вечерното небе. Над него господстваха четириъгълни бойни кули със

зъбери, от които стражата можеше да вижда на мили далеч и във всички посоки.

Катрин усети силно вълнение. Тази крепост беше поне четири пъти по-голяма от Роузууд Хол и в нея можеше очевидно в случай на нужда да се приютят жителите на малък град.

Стената трябва да беше поне двајсет и пет метра висока, снабдена с покрити галерии и бойници. Широката дъбова порта се защитавахе от подвижна решетка, която можеше само за миг да бъде спусната, за да задържи надалеч неканени посетители.

Конниците бяха, разбира се, пуснати да влязат и се озоваха във външния двор на замъка, където бяха конюшните, стопанските постройки и тези на слугите. Почти всички прозорци бяха осветени и любопитни глави се подаваха отвсякъде, за да хвърлят бърз поглед върху късните гости.

Вътрешният двор беше много по-малък, с голям каменен кладенец в средата. Там се намираше главният вход към жилищните помещения, а Катрин зърна и един параклис и кухня. Дузини мъже и жени се изсипаха през вратите, за да поздравят Алекс. Мъжете в техните червено-зелено-сини карирани шотландски поли приличаха на великани, повечето носеха факли или фенери.

Катрин беше чела истории за християни, които в античния Рим са били хвърляни за храна на лъвовете, и изведнъж разбра какво им е било. По време на продължителното препускане през планините Камерън изобщо не ѝ беше обърнал внимание, но когато скочи сега от коня и се остави да го потупват по раменете и да го прегръщат най-сърдечно, се преобрази изведнъж в любезен мъж, който се усмихва лъчезарно и весело се смее. Предаван от група на група, той се озова най-сетне пред главния вход.

На вратата търпеливо чакаше висок, строен мъж, който приличаше на Аликзандър, въпреки че беше рус, а чертите на лицето му бяха по-меки. Носеше пола на червено-черни карета и тъмнозелено яке. От ризата се виждаха само дантелените маншети и везаната със златни нишки яка. По хубавото облекло и самоуверената му стойка Катрин реши, че това е Доналд Камерън, *Камерън от Лохил*. За нейно голямо облекчение той не правеше впечатление на дивак, който може да я затвори в клетка, докато семейството ѝ плати високия откуп. Сред

този чужд и странен свят, който ѝ се стори някак безумен, той правеше успокояващо, разумно и цивилизовано впечатление.

Тълпата се смълча и се обърна очакващо към вратата, за да не изпусне срещата на двамата братя след дългата раздяла. За миг те постояха мълчаливо един срещу друг, в очите и на двамата блестяха сълзи.

— Значи най-сетне се прибра у дома, Аликзандър Камерън! В името на всичко свято — през всички тези години лицето ти болезнено ни липсваше.

— Все пак едва ли толкова болезнено, колкото липсвахте на мен всички вие — отговори спокойно Алекс.

Сърдечната прегръдка на братята беше съпроводена от шумно одобрение. Когато глъчката поутихна, Доналд Камерън извика нещо на галски — очевидно заповед да донесат в този ден на празненство бира и вино за всички.

Алекс беше насочил вниманието си към стройната тъмнокоса жена, застанала до Лохийлс.

— Мойра, ти си все така най-хубавата жена в цяла Шотландия.

Лейди Камерън се смееше и плачеше, докато Алекс я въртеше в кръг. После избутаха напред две кокалести, смутени момчета и ги представиха на техния подозрително прочут чичо, а веднага след това едно по-нисичко и по-дебелшко издание на Доналд Камерън се втурна към Алекс и така го притисна към себе си, сякаш искаше да му строши всички кокали.

— Алъсдеър! Алъсдеър! По дяволите, остави ме да те погледам! — гърмеше то. — Боже милостиви, та ти си се превърнал в двойник на стария Евън! Доналд, кажи де, не е ли отново роденият Евън Камерън? Точно така е, та ако ще да ме ритне някой кон!

— Ритника можеш да си го получиш и от мен, ако не ми сториш веднага път, Арчибалд Камерън — изкряка нечий глас и дебелият доктор се видя избутан от съпругата си, която едва стигаше до гърдите на Алекс, но за малко не го събори. — Добре дошъл у дома! Въпреки че не заслужаваш да бъдеш посрещнат толкова сърдечно, неблагодарно прасе такова! Мъж, който се фука с образоваността си и пише един или два пъти на година на семейството си няколко мизерни реда. На мястото на Доналд щях да те отпратя начаса обратно за Франция!

— Джийни! — разсмя се Алекс. — Езикът ти е все така остър както преди.

После той стана отново сериозен.

— Арчибалд, нали знаеш, че бяхме нападнати по пътя?

— Да, Ангъс ни разказа. Всичко е готово, за да се погрижим за ранения. Как е той?

— Сигурно е зле, след като се е друсал шест часа в каретата. Изгубил е много кръв и...

— Карета ли каза? — прекъсна го Арчибалд. — Или искаше цял свят да разбере, че си на път за дома?

— Изглежда, целият свят вече го е знаел — отвърна навъсено Алекс. И докато разказваше накратко за предателството на Кембъл, в двора хората зашушукаха високо и всички впериха погледи в жената, която продължаваше на седи върху понито.

Катрин беше много доволна, че са я забравили. Да слезе от коня би означавало, че наистина е тук, сред шотландските планини, в крепостта на предводител на яковистите. Колкото културен и да изглеждаше братът на Аликсандър, близо хилядата мъже от неговия клан положително не бяха, тъй че недодяланите момчета от ескорта бързо осведомиха тълпата какво се е случило в планината. Откъслеци от прошепнатото стигна и до ушите на Арчибалд Камерън, който вдигна изведнъж ръка и избоботи:

— Какво чувам? Жена? Боже милостиви, ама ти наистина ли си ни довел булката си?

Без да изчака отговора на брат си, докторът забърза към Катрин. Лицето му сияеше, докато я поздравяваше на галски. Тя не разбра естествено нито дума, видя само яките ръце, които искаха да я вдигнат от седлото.

— Не ме докосвайте! — изсъска тя. — Да не сте посмял да ме докоснете!

Явният ѝ лондонски акцент накара докторът да застане като вцепенен и да вдигне разочаровано гъстите си черни вежди.

Смаяни погледи се отправиха от всички страни към Алекс, който силно се изчерви и със съжаление си спомни за предупрежденията на Олуин.

— Англичанка? Довел си в Акнакери една съселка? — извика възмутено Джийни.

Напук на откровеното пренебрежение, проявено от снаха му, Алекс се приближи с широки крачки към Катрин. Черните му очи бяха по-студени от глетчер и тя прочете предупреждението, в тях: *Не казвай нищо! Не прави нищо! Понеси мълчаливо всичко!*

Без да каже дума, той я прегърна през кръста, вдигна я от коня и я поведе със скована усмивка на устните към семейството си.

— Катрин, позволи ми да ти представя брат си Доналд. Доналд, това е съпругата ми Катрин.

Тя съзнаваше, че всички очакват да видят как ще реагира предводителят на клана на новината, че има съселка в семейството си.

Стоманените сини очи я оглеждаха внимателно и забелязаха, че е уплашена и нервна. Доналд Камерън посегна към една леденостудена изпожулена ръка и я вдигна усмихнат към устните си.

— За мен е голяма чест и радост, Катрин — каза той сърдечно. — Всички очакваме вече цяла вечност малкият ми брат най-сетне да се ожени. Но как би могъл да устои на толкова очарователна млада дама?

Катрин знаеше, че в момента съвсем не изглежда очарователно. Той подиграва ли ѝ се? Но в такъв случай значи е още по-зловещ и безсъвестен от брат си.

Лейди Мойра не изчака официалното представяне. Тя пристъпи крачка напред и пое ръцете на Катрин в своите.

— Трябва да извиниш лошите ни маниери, мила. Толкова време не бяхме виждали Аликзандър, че имаме очи и уши само за него, а би трябвало да се досетим, че ни е приготвил още някаква изненада. Това открай време си е негов специалитет. Всеки случай всички сме щастливи, че си тук. Най-сърдечно добре дошла в Акнакери.

Под предупреждаващия поглед на Лохийлс дори Джийни се насили да каже няколко общи фрази за добре дошла, после Катрин се видя заобиколена от любопитните синове, дъщери, чичовци и лели, които искаха да ѝ бъдат представени.

— Засега достатъчно — заяви категорично лейди Мойра, прегърна Катрин през кръста и я отведе в топлия хол. — Не виждате ли, че клетото дете е уморено и гладно? Джийни, иди в кухнята и виж дали е останала супа от вечерята. Арчибалд, не забравяй, че после ще трябва да оперираш, та не пий много. С треперещи ръце и мътни очи няма да си от голяма полза за Олуин Маккейл. Доналд...

— Да, скъпа моя, разбира се, че имаш право. Утре ще имаме предостатъчно време да празнуваме. — Той увлече след себе си Алекс в къщата. — Предишните ти стаи в западната кула бяха лъснати до блясък, но може би ще си пожелаеш сега малко повече комфорт. Искам да кажа като женен мъж...

— Кулата ми е предостатъчна.

— Веднага ще се разпоредя да качат гореща вода. — Лейди Мойра стисна окуражаващо рамото на Катрин. Изисканият ѝ език подсказваше, че е била възпитана в Лондон. — Една хубава баня и чисти дрехи оправят чудодейно настроението.

— Аз...аз нямам какво да облека — продума Катрин. — След нападението се наложи да оставя сандъците си край пътя.

— В огромното ни домакинство сигурно ще се намери нещо подходящо за теб, докато нашите шивачки не компенсират загубите ти — усмихна се лейди Камерън. — Коприна и брокат имаме в изобилие, а моделите са по последна парижка мода.

— Но аз... та аз не мога да приема...

— Глупости! Вече си част от семейството и всичко, което имаме, принадлежи и на теб!

Катрин забрави възраженията си, когато я отведоха от предверието в същинския хол, целият в дървена ламперия. Килими и картини висяха по стените — свидетелства за историята на семейството, а високият сводест таван също беше целият покрит с фрески. Докато следваше лейди Мойра, Катрин въртеше смаяно глава от една на друга страна, местеше поглед от оръжието и средновековните доспехи към витрините с изящни произведения на изкуството.

Широка стълба водеше към първия етаж в по-малък хол, и той с дървена ламперия и стени, целите в гоблени. Катрин вървеше като замаяна по дългите коридори и успя да хвърли през отворените врати бърз поглед в библиотеката, в салона за приеми и в една стая, всичките подредени с хубави старинни мебели.

В галерията, чиито прозорци с цветни стъкла гледаха към външния двор, бяха окачени портрети с маслени бои в естествена величина, а между тях миниатюри, изобразяващи някогашни членове на семейството. Въпреки умората Катрин забавяше крачка пред тази семейна хроника. Лейди Мойра вдигна светилника малко по-високо, за

да може меката светлина на свещите да падне изцяло върху един от портретите.

— Това е Джон Камерън, бащата на Доналд и на Аликзандър. Той живее в Италия, при двора на крал Джеймс.

Катрин си спомни смътно, че Алекс бе споменал — баща му, убеден яковист, последвал след поражението на въстанието от 1715 година своя крал в заточение, вместо да се закълне във вярност на Хановерската династия.

— Доналд поддържа, разбира се, постоянен контакт с него, а кланът прави разлика между стария Лохийлс и младия Лохийлс, но нашият свекър е горд и своенравен шотландец, който се е заклел да се прибере у дома си чак когато на трона седне отново шотландски крал. Не взема от Доналд ни петак и живее в Италия като най-обикновен придворен, а не като предводител на клана на Камеръновци. Мисля, че ти би го обикнала. Синовете му са наследили безкрайно много от чертите му.

Катрин се загледа в благородните черти на това лице, издаващи сила и решителност. Сините като синчец очи и кестенявата коса бяха наследили Доналд и Арчибалд, а широките плещи и арогантният израз напомняха по-скоро за Аликзандър. На една от многото миниатюри под портрета беше изобразен четвъртият син, който също имаше сини очи, но изглеждаше далеч не толкова добре, колкото братята си.

— Това е Джон Камерън от Фасфърн — обясни Мойра. — Очакваме го утре, тогава ще се запознаеш с него. Той... той не се интересува от политика.

— А това е за срам! — изкънтя зад тях гласът на Джейни. Придружаваше я дребна белокоса жена, която бе представена просто като „леля Роуз“.

— Камеръновци са прастар клан — продължи Мойра, без да обръща внимание на забележката на снаха си. — Първият Камерън е бил разбит от Макбет през 1020 година, но се е бил толкова храбро и така упорито е бранил земята си, че кралят го е удостоил посмъртно с прозвището „Най-яростният от най-яростните“.

Погледът на Катрин се местеше от един портрет към друг и сега неволно затаи дъх. Черните очи ѝ вдъхнаха ужас и тръпки я полазиха по гърба, защото мъжът беше сякаш жив и готов да изскочи от портрета.

— Сър Евън Камерън — обясни Мойра. — Дядото на твоя съпруг.

— Дядо ли? Аз помислих...

— Невероятно много си приличат, нали? — засмя се Мойра. — Когато Алекс беше момче, често го вземаха за негов син, а не за внук, което, в присъствието на хубави млади дами, дъртият женкар никога не опровергаваше. Сред много генерации Камеръновци те са единствените с черни коси и очи — наследени според легендите от тъмните богове.

Копринената коса на врата на Катрин настръхна.

— Тъмни богове?

— Друидите — обясни Мойра. — При раждането те даряват всеки човек или с проклятие, или с благословия. Държат го строго под око, смеят се на неговите погрешни стъпки или простират закриляща ръка. От Евън са били очевидно много доволни, защото е бил арогантен и избухлив, а смелостта му е граничела с лудост. Той бил единственият земевладелец, който не се поколебал след поражението на крал Карл през 1649 година да признае Кромуел. Заявявал, че никога не би се заклел във вярност на онзи „конекрадец с бялата яка“ и дори поискал обезщетение за пакостите, причинени от армията на Кромуел из полетата му и за добитъка, който му е бил откраднат.

— А как е реагирал Кромуел? — попита Катрин, която беше чувала и чела, че реформаторът не се е церемонял много-много с бунтарите.

— Ами платил и заповядал на генералите си да не навлизат в земите на Камеръновци.

Докато Катрин гледаше втренчено привлекателния мъж, който се бе опънал на Кромуел, Мойра продължи с мек глас:

— Те двамата, Евън и Алекс, са били неразделни. Чудя се как не ти е разказал нищо за стария воин.

— Откровено казано... — Катрин реши да сложи най-сетне край на целия този фарс. — Съвсем честно казано... — меките кафяви очи на Мойра се бяха вперили очаквателно в нея и тя не можа да изрече истината за брака си. — Не се познаваме от много отдавна и той ми е разказвал малко за семейството си. Представа нямах какво ме очаква тук и си въобразявах какво ли не...

— Голи, брадати обитатели на пещери, нали? — Мойра се разсмя на смущението на Катрин. — Осем години съм търкала училищния чин в Лондон и твърде добре зная каква представа имат англичаните за нас, шотландците. В някои отношения не е невярна. Ние сме горд и избухлив народ, най-вече хората от планините, където един мъж е готов и при най-малка обида веднага да посегне към меча. Между клановете има откоleshни кървави вражди, въпреки че първоначалната причина за раздора отдавна е потънала в забрава.

— Като тази между Камеръновци и Кембълъвци?

Мойра цяла се сви, свещникът затрепери в ръката ѝ, а тя, изглежда, дори не забеляза, че горещият восък капе върху пръстите ѝ.

— Нещо неуместно ли казах? Попитах само, защото бяхме нападнати от хора на Кембълъвци, а един от тях много иска да види Алекс на въжето заради убийство.

Мойра пребледня, хвърли поглед на двете жени зад Катрин и поклати енергично глава, за да я възпре да продължи.

— Лейди Камерън, аз...

— Не лейди Камерън — Мойра! Не, ти не каза нищо невярно, скъпа моя. Аз... аз просто не го очаквах, но щом Алекс не ти е разказал нищо за семейството си, не можеш, разбира се, да знаеш, че аз съм от рода Кембъл и че херцогът на Аргайл е мой чичо.

Катрин я гледаше смаяна. Мъжът, обявил награда за главата на Аликзандър, отговорен и за предателството на Гордън Рос Кембъл, е чичо на тази мила, очарователна жена? Толкова много неща не проумяваше, пък и не желаше да разбере, за да не се окаже забъркана още повече в сложните отношения в това семейство. Отново я обзеха отчаяние и безсилие и тя прокара трепереща ръка по челото си.

— Това за тебе шок ли беше, пиленце? — попита леля Роуз на шотландски диалект. — Аз изпитах преди време още по-силен. Ако преди петнайсет години някой ми беше казал, че нашият Алъсдър ще се ожени за друга, щях да нарека този тип лъжец и да го пратя по дяволите. Все още не мога да повярвам! Та той тогава целуна кинжала и се закле на Ани Максорли да не вземе друга жена. Старата ми глава направо не го побира — как е могъл да наруши клетвата си!

Със забележка на галски Мойра я накара да млъкне, но вече беше твърде късно. Леля Роуз беше споменала за *друга жена*... Означаваше ли това, че Алекс вече е бил женен?

Катрин гледаше старата жена, която си мърмореше сега нещо под нос, и се питаше дали враждебността, която усети на двора, не е била породена не толкова от факта, че Аликзандър Камерън се е оженил за англичанка, колкото от това, че *изобщо* се е оженил.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Катрин спа непробудно осемнайсет часа, а когато към четири часа следобед се събуди, не изпита ни най-малко желание да напусне чудесното меко и топло легло. Докато се оглеждаше наоколо, почти повярва, че продължава да спи и да сънува, че е средновековна принцеса, затворена в кулата на някакъв замък. Стените бяха от голи каменни блокове, без пердета, без гоблени, а върху грубия дъсчен под нямаше даже килим. Кулата беше една от най-старите части на крепостта и единственият източник на светлина и чист въздух беше висок тесен прозорец, пробит в еднометровата стена. Тя би могла лесно да се вмести права в него. Вместо стъкло имаше дебели дървени кепенци, които се отваряха и затваряха отвътре, вълнен килим трябваше да пази от зимните ветрове.

Освен старинното легло, поне два пъти по-широко от нейното в Роузууд Хол, спартанската стая беше мебелирана само с голям шкаф за дрехи, скрин, два стола с високи облегалки и масивна маса. Нямаше камина и само малкият преносим мангал, който Мойра ѝ беше донесла, излъчваше слаба топлинка.

Впрочем спалнята съседстваше с тъй нареченото отоплително помещение с камина от пода до тавана, което отопляваше трите стаи в кулата. Там Катрин се беше къпала до насита в голяма вана от месинг и абаносово дърво, след което беше яла с вълчи апетит горещ говежди бульон, пресен хляб, печено и кашкавал. Сита, чиста и стоплена, беше се отпуснала в леглото и беше заспала още преди Мойра да успее хубаво да я завие.

Сега се протегна с наслада и раздвижи пръстите на краката си. Беше голямо удоволствие да лежи върху снежнобели чаршафи и меки възглавници и за пръв път, откакто беше напуснала Дерби, се почувства поне донякъде сигурно и удобно в кожата си.

— Това бяха покоите на сър Евънс — ѝ беше обяснила Мойра. — Той не приемаше какъвто и да било лукс и ругаеше „модерния Хумбърг“, както го наричаше. Твърдеше, че един мъж остава честен,

ако си изпразва сам нощното гърне. След смъртта му Алекс се настани в тази кула, защото твърдеше, че като погледнел вечер през прозореца, можел да види стария воин да язди сред мъглата над езерото.

На това Катрин може да реагира само с пренебрежително присвиване на носа. Освен това изпитваше лек страх от височина, а кулата се издигаше на ръба на пропаст. И насън не би ѝ скимнало да надникне надолу, пък и пейзажът с обвити в облаци върхове съвсем не я възхищаваше. Беше се пренаситила на грандиозни пейзажи за цял живот.

Виж, що се отнася до горещите бани, през идните дни тя сигурно нямаше да им се насити. Представа нямаше колко време ще остане тук и дали обратният път ще е също толкова труден като този дотук. Затова искаше да се възползва от всеки разкош, който биха ѝ предложили.

Силно чукане я накара да скочи от леглото. Носеше затворена до врата нощница с дълги ръкави в дантели и сатенени панделки, а в долния край на леглото лежеше, приготвен за нея, дебел вълнен пенъоар. Едва успя да го облече, когато вратата се отвори.

На прага стоеше млада жена, която Катрин не беше видяла при пристигането си. Висока и стройна, със загоряла кожа, която свидетелстваше за много слънце, вятър и чист въздух, с тицианово червена къдрава коса и бадемовидни очи, чийто цвят преливаше от зелено в златно и кафяво, тя сигурно щеше да направи още вчера впечатление на Катрин въпреки умората. Беше сложила ръка на хълбок, поза, която подчертаваше невероятно разкошния ѝ бюст.

— Вярно е, значи — изгука тя на шотландски диалект. — Алъсдеър се е върнал с нова жена. — Тя влезе в стаята, поклащайки прелъстително бедра, а очите ѝ на тигрица заблестяха, докато оглеждаше безформения пенъоар. — Не бих казала, че имаш кой знае какво върху кокалите си! Причината, английските жени да са толкова мършави, сигурно е в климата. За да не става нужда да питаш — казвам се Лорън, Лорън Камерън, и съм братовчедка на мъжа ти. Тъй че сега сме комай братовчедки или нещо подобно.

— Аз... радвам се да се запозная с теб — измърмори колебливо Катрин.

— Хм! — момичето се засмя развеселено, като видя, че е била използвана само едната страна на леглото. — Ти първата си нощ в Акнакери сама ли я прекара?

Катрин сведе клепачи.

— Мисля, че моят... че Аликзандър трябваше да обсъди куп неща с братята си.

Лорън кимна.

— Да, разговаряха с Лохийлс до среднощ, а когато после пристигна и каретата, помогна на Арчи да се погрижи за Олуин Маккейл. Въпреки това е трябвало да намери време за кратко посещение и при теб. В края на краищата духът на стария не би могъл нищо да ти вземе.

— Господин Маккейл жив ли е още?

— Естествено. В края на краищата той е Камерън, макар и незаконен, а никой Камерън не се оставя да бъде убит толкова лесно от един Кембъл. — Тя прокара пръсти по една от резбованите дървени колонки на леглото. — Ако беше останал в Шотландия, щяхме може би да се оженим. А не беше изключено Алъсдър и аз да станем двойка. Камеръновци често се женят за братовчедките си.

Катрин проумя изведнъж, че тази Лорън ѝ се надсмива от ревност. Впрочем това трябваше да ѝ бъде съвсем безразлично, защото нямаше никакви претенции относно чувствата на Камерън, но странно, от яд по бузите ѝ изби лека руменина.

— Снощи всички разговори се въртяха, разбира се, около теб и Алъсдър — продължи Лорън. — Никой не допускаше, че той пак ще се ожени. — Очите ѝ се присвиха злобно. — Знаеш, че е бил вече женен, или?

Сега Катрин беше много доволна, че Лорън се разприказва.

— Да, зная...за Ани Максорли.

— Да, за Ани, най-сладкото момиче в цял Лохабър. Вярно, свързваше ги само дадена дума, но се държаха като мъж и жена, ако разбираш какво точно искам да кажа.

— Дадена дума?

— Това значи, че само звездното небе над тях и пиренът под краката им са им били кумове. Имаха намерение да повторят клетвата си и пред олтара, но нали Ани почина.

Докато си четкаше косата, Катрин попита сякаш между другото:

— Максорли? Не се ли казва така русият великан, който ни ескортираше вчера?

— Да. Стрюън Максорли е брат на Ани. — Тя погледна изкосо Катрин. — Виж, този тип никога не би оставил жена си сама в леглото. Мери Макфарлейн твърди, че бил невероятно надарен и способен да ощастливява жената без почивка цяла нощ.

Шокирана, Катрин спря да се реши.

— Впрочем Стрюън никога не би се хванал с една *съселка*. Само Алъсдееър може да направи такова нещо, но той от дете никога не е правил, каквото се е очаквало от него. Наследил го е, изглежда, от дядо си, а се носят и слухове, че една от съпругите на сър Евънс била обременена с английска кръв.

„Обременена“ и тя самата с такава кръв, Катрин се усмихна хладно.

— Е, имах удоволствието да си побъбря с теб и да изслушам малките ти анекдоти, но не бива да те откъсвам от задълженията ти. Тъй като проявяваш голям интерес към леглото ми, допускам, че си дошла да смениш чаршафите, нали?

Очите на Лорън изпуснаха зелени искри.

— Това сигурно е грижа на твоята слугиня, но тя очевидно е прекалено заета с леглото на друг.

— На друг ли?

— Ами да, по цял ден кисне при Маккейл, носи му ту едно, ту друго, слага му влажни компреси на челото и...

Търпението на Катрин се беше изчерпало.

— Тя ми е необходима тук. Къде е стаята на господин Маккейл?

— В северния двор. Ти никога не би я открила, но аз отивам случайно в същата посока и с удоволствие ще ѝ предам, че имаш нужда от помощта ѝ, за да си измиеш ръцете и да се вчешеш.

— Много мило — каза сухо Катрин.

На прага Лорън се обърна още веднъж.

— Мога да поръчам на някого да смени спалното ти бельо, но ще има смисъл, след като чаршафите бъдат *наистина* използвани.

Доволна от последната си отровна стрела, Лорън затвори шумно вратата. Какво безсрамие от тази никаквица — да я вземе за слугиня!

Все пак беше задоволила любопитството си и сега знаеше как изглежда англичанката. Според Лорън бяла кожа и руса коса не са особено привлекателни, пък и фигурата ѝ не е кой знае какво. Мъжете обичат гърдести и диви жени, а не мършави кокошки, които по всеки

повод се изчервяват. Какво, по дяволите, е намерил Алъсдеър в нея? Дали животът в чужбина не го е направил мекушав?

Присвила замислено чело, тя слезе по витата стълба. Не, съвсем не изглежда мекушав — тялото му е великолепно, мускулесто. А предишната вечер беше разговарял с Лохийлс само за война. Доналд Камерън искаше да знае всичко за политическия климат в Англия и в Европа, отговори на свой ред на въпросите на Алъсдеър и потвърди, че принц Чарлз е дебаркирал на 25 юли в малко заливче на западния бряг на Шотландия.

Под предлог, че трябва да изчака пристигането на брат си, Доналд беше отклонявал досега желанието на принца да го види. Ако отиде в Арисайг, това можеше да бъде възприето като подкрепа от негова страна на планове на бунтовниците.

Лорън, която познаваше много добре моралната му дилема и изобщо не се интересуваше от политика, беше следила разговора с половин ухо, но дълбокият мелодичен глас на Алъсдеър я беше обливал с горещи вълни, възбуждайки приятно усещане в най-интимните части на тялото ѝ.

Дълго време за съпругата му изобщо не стана дума. Едва когато почна да разказва за нападението на *Черната стража* и плана на Гордън Кембъл да ги подмами в капан, той подчерта изрично, че този ден англичанката му е спасила живота.

Тази глезена бяла мишка просто не може да удари толкова яко, че поне да одраска някой мъж! Алъсдеър искаше чисто и просто да спаси собствената си чест, като я представи в най-добра светлина. Защо ли се е оженил за нея? Мъжете се женят по най-различни причини: пари, престиж, власт. Една блеδοкожа съпруга може да е била от полза за маскировката му като английски благородник? Но той е Камерън, има гореща кръв, а глупачката с виолетовите очи положително не може да го задоволи. Сигурно влиза всеки път в спалнята с яко стиснати колене.

Алъсдеър беше тъкмо от онзи тип мъже, които харесваха на Лорън. Фактът, че е довел жена, беше неприятен, но не и непреодолимо препятствие, а само като си представи, че той може да се озове скоро в *нейната* спалня, ѝ се подкосиха коленете.

Потънала изцяло в прекрасната си мечта, тя се сблъска в коридора с мъж, който тъкмо завиваше на ъгъла.

— Закъде си се забързала толкова, малката? Да нямаш карфици в дупето?

Лорън вдигна засмяно очи към великана капитан на гвардията на Лохийлс.

— Е, честна дума, Стрюън Максорли, преди по-малко от пет минути си мислех за теб!

— Дано да са били хубави мисли за горещи целувки — ухили се мъжът, втренчил недвусмислен поглед в гърдите ѝ. — С удоволствие ще съм на разположение, трябва само да ми кажеш кога и къде.

— На друга част от тялото устните ти биха могли да ми доставят още по-голямо удоволствие! — Тя се приближи толкова плътно до него, че гърдите ѝ се притиснаха към широките му гърди, а ръката ѝ погали смело бедрото му. За нейно голямо удоволствие панталонът му тутакси се изду. — Тъй де, но не искам да е моя вината, ако на Мери Макфарлейн ѝ се разбие сърцето. Нали *нейното* легло топлиш нощем?

— Мери няма монопол върху мен — рече той пламенно.

— А какво ще кажеш за копелето, дето ѝ го направи?

— То си беше вече в корема ѝ, когато спях за пръв път с нея. — Стрюън обгърна с лапите си Лорън през кръста, притегли я още по-силно към себе си. — Виж какво, ако ѝ завиждаш, с удоволствие съм на твое разположение.

— Не, покорно благодаря, нямам никакво желание да давам живот на някое копеле. Имам по-добри планове за бъдещето си.

Максорли я пусна неохотно.

— Ако на празненството тази вечер ти доскучае, можеш да ме посетиш в стаята ми. Знаеш ли коя е?

— Ами да, онази с отъпкана от женски крака пътечка до вратата.

— Толкова по-лесна за намиране в тъмното... Но ако резето се окаже пуснато, не чукай, освен ако нямаш нищо против да го направим тримата заедно.

— Аз никога не деля. — Лорън сложи ръка върху издутината на панталона му. — Пък и никой мъж не изпитва желание за втора партньорка, ако аз съм му се посветила.

Тя се отри в него и продължи с олюлени бедра пътя си, усещайки погледите му в гърба си. На устните ѝ играеше пренебрежителна усмивка. Той е наистина много мъжествен, но нищо повече от член на

гвардията. Не, ако се оплете със Стрюън, това няма да я приближи нито на крачка към целта ѝ.

Тя мразеше Акнакери, мразеше мрачните каменни стени и откъснатата от света планина. Някъде там, навън я очакваше един друг свят, в който би могла да разгърне много по-нашироко талантите си. Мечтаеше за бляскави празненства, скъпи рокли и любовници, които да я обсипват с подаръци.

На дванайсетгодишна възраст Лорън беше останала кръгло сираче и я изпратиха в Акнакери, не, заточиха я там, защото баба ѝ Роуз трябваше да се грижи за нея. Родена и израсла в Единбург, тя се чувстваше в замъка като пленница. За Камеръновци появата ѝ беше истински шок. Бяха очаквали някое свитичко и възпитано момиченце, все още дете, а вместо това им се изтърси една своеволна хубавица. Произхождаше от отдалечен клон на семейството и Камеръновци не знаеха, че баща ѝ е бил обесен като крадец, а майка ѝ е държала един от най-преуспяващите бардаци в града. Наистина скоро установиха, че Лорън е коварна и непрекъснато предизвиква кървави кавги. Оставиха я в Акнакери само защото беше все пак една Камерън.

Какви глупаци са все пак тия мъже! Хвалят се със силата си, но омекват веднага щом ги поамаят нечийи пищни гърди или други женски прелести. И най-могъщият воин се превръща в безволно същество — убедена беше Лорън — и често се наслаждаваше на могъществото си. Колкото по-трудно изглеждаше някое завоевание, толкова по-голяма наслада изпитваше, ако успееше все пак да постигне целта си. При това забавленията с някой сластолюбец в плевнята ѝ носеха и материални придобивки. Не една, нищо неподозираща, съпруга губеше така жълтици, бижута и други ценни предмети от зестрата си.

С течение на времето беше събрала значително богатство до деня преди две години, когато придума един младеж на име Макгрегър да ѝ помогне да избяга. Когато ги хванаха, той тъкмо беше вдигнал полата си, за да може Лорън да го възнагради за съдействието, а в чантите на седлото му бяха скрити бижутата и златните и сребърни монети, които тя беше откраднала от сандъка на Лохийлс. Наложиха ѝ се да реагира мълниеносно. Тя удари Макгрегър с камък по главата и почна да твърди, че искал да я изнасили. Твърденията ѝ бяха много убедителни,

а за нейно щастие момчето беше сериозно ранено в мозъка и го обесиха, без да може да се оправдае.

За съжаление тя не успя да отдели собствените си, събрани с толкова труд, богатства от тези на Лохийлс и той заключи отново всичко в сандъка си. Някои хора подозираха, че и кражбата, и мнимото отвличане не са минали без участието на Лорън, та посъветваха Доналд да я омъжи час по-скоро за някой якичък планинец, който ще трябва да отговаря за нея.

Заплахата беше толкова ужасна, че Лорън се превърна в самата добродетел и досега все успяваше да не се поддаде на изкушението да посети Стрюън Максорли в стаята му. Мъжката сила на русия великан изглеждаше приказна и тя си беше представяла през не една безсънна нощ какво ли ще е да го усети дълбоко в себе си. Но той не би премълчал връзка с нея и щеше да се почувства задължен да ѝ направи официално предложение, понеже в края на краищата не беше някоя слугиня, а племенница на господаря. А Лохийлс щеше да е повече от щастлив неговият овдовял преди три години приятел отново да се ожени.

Проблемът се реши от само себе си, когато до ушите ѝ стигна новината за скорошното завръщане на Аликзандър Камерън. Известни ѝ бяха, разбира се, всички истории около чернокосия, черноок *Камширойнайх Дъб*. Стоеше с часове пред портрета на сър Евън, защото знаеше добре, че неговият внук би бил за нея идеалният съпруг. Той беше късметлия и беше прекарал половината от живота си в Париж, Рим и Мадрид. Беше пътувал дори чак до колонииите, представяте ли си? В този стар замък той скоро щеше да се отегчи до смърт и да потърси нови приключения отвъд тесните граници на Шотландия. И положително не би имал нищо против да вземе със себе си същество, готово да споделя жаждата му за остри преживявания.

През последните няколко дни беше поглеждала към пътя не порядко от стражите по крепостните стени. Дузини мъже бяха разпратени да го търсят, а тя беше принудена да кисне по цели дни с другите жени, да изпълнява поръчки и да слуша досадни клюки.

Най-сетне очакването свърши. Конник пристигна в галоп и извести, че Аликзандър Камерън е вече на по-малко от пет мили от замъка.

Отначало за съпруга не беше ставало дума, та цялото семейство беше шокирано от новината, че е избрал не друга, а англичанка. Присъствието ѝ в Акнакери беше обида, плесница за всеки мъж, достатъчно възрастен, за да си спомни колко арогантни бяха англичаните след победата си през 1715-а. Достатъчно неприятно беше, че Лохийлс взе жена от рода Кембъл, но Мойра е поне шотландка и планинка.

Не, тази обида трябваше да бъде изкупена. Освен това Лорън си беше наумила да напусне това ужасно място заедно с Аликсандър Камерън, а тази с-ъ-с-е-л-к-а нямаше да я спре да постигне най-съкровениите си желания.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Божичко, къде изчезна? — нахока Катрин камериерката си. — Как се осмеляваш да ме оставяш сама и вместо това да се въртиш около този... около този нехранимайко!

— Извинете — измърмори разкаяно Диърдри. — Аз на няколко пъти надничах тук, но вие продължавахте да спите дълбоко. А господин Маккейл е все още толкова слаб. Аз... ами чувствам се някак отговорна за него.

— Отговорна ли? Що за глупост! Да не би ти да си стреляла в него? — Диърдри изглеждаше толкова капнала, че ядът на Катрин премина в загриженост. — Не си мигнала цялата нощ, нали?

Момичето сведе очи.

— Не... дремнах малко.

— Той как е?

— Наложил се докторът да му изгори раната, за да спре кървенето. А той тъкмо в този миг дойде в съзнание... Господин Камерън и аз трябваше здраво да го държим, за да може докторът да си свърши работата. От все сърце се надявам да не ми се наложи да присъствам втори на път на нещо толкова ужасно.

— Ще се оправи ли?

— Не зная — вдигна очи Диърдри. — Докторът смята, че е достатъчно млад и силен, за да оживее, но...

— На твоето място нямаше чак толкова да се вдавам. Тези планинци са такива нехранимайковци, че не умират лесно. Те ще живеят вечно, само и само да ни доставят неприятности.

Камериерката се усмихна бледо и посочи куфара, който беше оставила до гардероба.

— Успях да взема някои от вашите неща, преди да разтоварят големия багаж. Четки, гребени, соли за баня...

— Соли за баня? Диърдри, ти си същинско съкровище! Сапунът, който трябваше да използвам вчера, беше толкова корав, сякаш тук търкат тенджерите с него. Умирам за една баня с истински сапун и

истински аромати. Гадната миризма на кръв сякаш се е впила в кожата ми, но на всички тук това им е все едно. Отново ни оставиха в някакво къоше и ни забравиха.

— Видях господин Камерън тази заран — осведоми я Диърдри.
— Каза, че идвал в стаята ви, за да си поговорите, но...

— Влизал е тук?

— Осведоми се много учтиво дали са ни дали всичко, от което имаме нужда.

— Сериозно? Изглежда, мъчила го е съвестта. Да не беше лейди Камерън, сигурно щеше да ме остави да седя цяла нощ на двора... тъй де, нали нямам рошава червена коса, нито гърди, които направо преливат от корсажа.

— Госпожице?

Катрин махна с ръка и Диърдри продължи:

— Той ме помоли да ви съобщя, че семейството ще вечеря в осем часа. Мисля, че ще има празненство в чест на неговото завръщане.

— А какво, по дяволите, ще трябва да празнувам аз?

— Той очаква да се облечете и да го придружите.

— Да се облека? Но какво да сложа? Тази нощница и пенъора?

Диърдри изглежда нервно господарката си, отиде до гардероба и отвори едното крило. Там бяха окачени няколко елегантни рокли, а до тях имаше грижливо сгънато бельо.

— Така значи! — Катрин сложи ръце на хълбоците. — Първо изхвърля вещите ми, а после очаква да облека нечий износени дрехи. Бих предпочела да се разхождам гола!

— Оригинална идея — прозвуча нечий плътен баритон откъм отворената врата. — Боя се само, че по този начин ще затрудните храносмилането на останалите гости.

Катрин се обърна рязко. Аликсандър Камерън се беше облегнал небрежно на рамката на вратата с една от отвратителните си пури между зъбите.

— Диърдри, напомни ми, моля те, занаяпред да залоствам вратата.

— Изпитвам отвращение към катинари и резета — заяви приятелски Алекс. — В повечето случаи просто ги строшавам, за да видя онова, което не бива да виждам.

— Какво искаш? Защо ни притесняваш?

— Притеснявам ли те? — Той пристъпи ухилен напред и хвърли поглед към леглото. — Надявам се, че си спала добре. Изглеждаше сред възглавниците по-доволна от мъничко златокосо котенце.

Той миришеше на алкохол и тя извърна отвратено нос.

— Пил си!

— Така е, госпожо! Абсолютно всички, от ковача до пажовете, всички искаха да се чукнат с мен за здравето на жена ми и да ми пожелаят дълги години щастие и здраве.

— Аз пък се надявам, че след това ще гориш цяла вечност в пламъците на ада!

— Ах, топлите чувства на любещата съпруга! Нищо чудно, че толкова дълго избягвах радостите на брака. — Той намигна на Диърдри, която се изчерви и се засмя, но след гневния поглед на господарката си побърза да измърмори, че щяла да се погрижи за водата за банята ѝ. Когато тя излезе от стаята, теменуженосините очи изпратиха гневни искри към Алекс.

— Какво *искаш*?

— Какво искам — погледът му се плъзна красноречиво по тялото ѝ — и какво ще получа са две съвсем различни неща...освен ако не пожелаеш да си починеш няколко часа, легнала до мен, преди да стане време да се приготвим за представлението.

— Какво представление? — попита тя подозрително.

— В което са ни отредени главните роли на влюбена съпружеска двойка. Цялата къща гори от нетърпение да ни поставя недискретни въпроси и не се съмнявам, че ще изиграеш блестящо ролята си.

Очите на Катрин се присвиха заканащо.

— Трябва да си много пиан, за да вярваш, че ще продължа да играя в този фарс. Тази вечер няма да ти помагам, нещо повече, ще остана в стаята си зад заключената врата, докато не изпълниш най-сетне твоята част от споразумението ни.

— Какво споразумение?

— Ти ми обеща, ако ти помагам, да ме върнеш у дома.

— Ах, да, онова споразумение. Ще видя какво мога да направя...

— Какво значи това?

Алекс се беше втренчил замислено в запаления връх на пурата си. Той сви рамене.

— Какво да ти кажа, за организирането на такива неща се иска време. Може да продължи със седмици...

— *Седмици?*

— Дори месеци.

— Но ти ми обеща — извика тя. — Даде на Деймиън честната си дума! Закле се в душата си!

— Спомням си някои обещания и клетви, които ти не сдържа.

— Един-единствен път! Един-единствен път се опитах да избягам, а на мое място и ти щеше да го сториш. Оттогава правех всичко, което ти поиска от мен, дори *повече*, отколкото искаше! Или вече си забравил за Гордън Рос Кембъл?

— Не съм. У хората чувството за самосъхранение е много силно изявено. Убеден съм, че си била много доволна от възможността да използваш това.

Очите на Катрин стрелкаха мълнии и тя отстъпи крачка назад.

— Нямах ли поне капчица съвест? Как можеш след всичко, което преживях, да очакваш от мен да участвам във весело вечерно тържество?

— Аз преживях абсолютно същото, госпожо, но без лукса на една баня и без двайсет и четири часа сън. А колкото по-дълго време спориш тук с мен, толкова по-съмнително става дали ще мога да си позволя едно от двете.

— Ако зависи от мен, можеш да спиш чак до идната година. Нямам никакво намерение да те придружавам където и да било: нито на вечеря, нито на закуска, нито на други мероприятия.

— Хм, та нали ти обяви на висок глас, че си ми съпруга — напомни й той хладно. — И пак ти настоя да се отнасят към теб като към моя жена.

— Това беше вчера. Бях побесняла и уплашена, и...

— Така ли?

— А днес имам ужасно главоболие.

— Положително ще се почувстваш по-добре, след като хапнеш нещо.

— Не съм гладна. Толкова ми е зле, че не мога да ям.

Алекс свъси черните си вежди.

— Ако си болна, мой съпружески дълг е да остана тук и да се грижа за теб.

— Веднага си лягам.

— Нямам нищо против да се погрижа за теб в леглото — ухили се той.

— Ти си груб и отвратителен.

— А ти ще ме придружиш на празненството дори ако се наложи собственоръчно да те съблека и да те облека — спомни си за една случка в Уейкфийлд, преди да заявиш, че никога няма да посмея!

— Вън! — изсъска Катрин. — Вън от стаята ми! Махни ми се от очите, ако не искаш така да се разкрещя, че да събера цялата къща.

— Трудно ще успееш — стените са три метра дебели, подовете близо два. Освен привиденията, никой друг няма да те чуе.

— Ако ме принудиш да те придружа, ще кажа на всички, че си ме взел за заложница, та да можеш с престъпните си приятели да влезеш нелегално в тази страна, достойна за всички страхливци като вас.

Той скръсти усмихнат ръце на гърдите.

— Аз пък бих могъл да разкажа на всички, че си истинска шпионка, която ме е примамила да се ожения за нея, за да дойде тук, на Север, и да съобщи после тайна информация на своя възлюбен старши лейтенант.

— Кой ли би ти повярвал?

— Така ли? Познават много по-добре мен, отколкото теб и умират от любопитство да разберат какво ме е подтикнало да се ожения за теб. Фактът, че баща ти ме принуди с пистолет в ръка да си дам съгласието, би им обяснил някои неща. А като доказателство за лукавството ти мога да им покажа дузината бележки, които ти оставяше във всяка странноприемница, та да може твоят драгун полесно да те открие.

Катрин пребледня като платно.

— Ти си го разбрал?

— Естествено. Както ти току-що каза, на твое място и аз бих го сторил.

Коленете ѝ се подгънаха, та трябваше да се хване за един стол. Сега той ехидно ѝ се подиграваше, защото ѝ беше отнел всяка надежда семейството ѝ да не повярва, че е изчезнала безследно от лицето на земята.

— Защо никога не спомена нищо?

— Не беше достатъчно важно. Беше малко досадно да търсим бележките, но пък бях спокоен, докато ти се имаше за толкова хитра.

Неговата арогантност я накара да се изчерви, тя вдигна ненадейно ръка и шумно му зашлеви шамар. Главата му остана близо минута наведена на една страна, а когато я погледна пак, пръстите ѝ се бяха отпечатали на бузата му.

— За бога, жено — каза той тихо, — имаш опасен темперамент! Но е голяма грешка да го проявяваш тъкмо по този начин.

— А за какво да го използвам? Да ти го хвърля в краката, за да можеш да го стъпчеш? Или обичаш само жени без гръбнак, които успяваш така да сплашиш, че да пълзят в прахта в краката ти?

Алекс захвърли пурата и я привлече в обятията си.

— Не, госпожо, обичам пламенни и готови за сражения жени. Най-много обичам тънки и високи блондинки, приятно закръглени, където трябва, с теменуженосини очи и безсрамни страстни устни, сякаш създадени за целувки.

Устните му се притиснаха към нейните, езикът му проникна тутакси в устата ѝ и закръжи около нейния език. Едната му ръка ровеше в косата ѝ и така я държеше здраво, с другата развърза колана на пеньоара, пхна ръка под него и загали гърдите ѝ.

Изобщо не обърна внимание на сподавения вик на Катрин. С едно движение развърза връзките на нощницата, обви с ръка голата ѝ плът и закръжи с пръсти около зърната на гърдите, които бързо се превърнаха в напращели пъпки.

— Защо не сложим край на глупавите игрички, Катрин? — прошепна страстно Алекс, докато устните му се плъзгаха към нежната ѝ шия. — Искаш да сдържа обещанията си? Добре... да почнем от онова, което дадох в библиотеката на баща ти — да те взема за съпруга с всички свързани права и задължения.

— Не — изхриптя тя, — не...

— Устата ти казва „не“, но тялото ти иска повече. Много, много повече.

— Не искам нищо от теб — протестира тя вяло. — Нищичко...

Той захвърли встрани пеньоара и нощницата, притисна устни към гърдата ѝ, почна да я смуче. Тя искаше да вика, но едва можеше да диша. Искаше да го отблъсне, но пръстите ѝ следваха свои пътища и спряха на копринената му риза. Духът ѝ искаше да се противопостави

на това завладяване, но плътта ѝ беше залята от вълни на чувствена наслада и тя си пожела устните му да покрият цялото ѝ тяло с тези шокиращи милувки, за които никога не бе подозирала, и да я накарат да се стопи в пламъците им.

Тя чу дълбок стон и разбра, че се е изтръгнал от нейното гърло. Когато отвори очи, видя, че Алекс внимателно я наблюдава. Прочете глада в тъмните му очи, разбра, че той я желае и се бори със желанията на тялото си. Би трябвало това да я ужаси, но всъщност се почувства горда с женската си сила. Една-единствена милувка бе достатъчна, за да ѝ се видят предишните флиртове детински и незначителни.

Аликзандър Камерън беше vyplътената страст и тя знаеше, че няма да му устои, ако той отново я докосне. Но вместо това той изведнъж я пусна и направи крачка назад.

— Сега ще се облечеш за вечеря — каза той дрезгаво. — Ще ме придружиш и ще се държиш прилично. В противен случай ще ме принудиш да приема, че изобщо не те интересува дали ще видиш отново Англия и твоя старши лейтенант.

Със сълзи в очите Катрин отметна предизвикателно глава.

— За сметка на собствената ви душа, господин Камерън, така ли?

— Аз нямам душа, госпожо. Тя умря преди петнайсет години в обятията ми.

Тя си пое разтреперана дъх.

— Ти си човек, достоен за презрение — без скрупули, без морал, без вяра, без съвест! Всъщност не би трябвало да вървиш на два крака през този живот.

Алекс се поклони подигравателно.

— Един мъж умее да оцени жена, която има толкова високо мнение за него. — С тази саркастична забележка той излезе от стаята.

Докато отиваше да посети ранения Олуин, той се поуспокои, но кръвта все още кръжеше бясно из тялото му, а в порите му сякаш бяха проникнали ароматът и вкусът на Катрин. Беше на косъм да я хвърли върху леглото, за да се освободи най-сетне от нея. Но беше ли наистина това изходът? Щеше ли овладяването на тялото ѝ да намали изнервящото напрежение, което го обхващаше в нейно присъствие? Или след това всичко щеше да стане още по-лошо? Тези очи, тези

устни...тя непрекъснато го предизвикваше и ако не намери скоро възможност да я отпрати от Шотландия и от своя живот, тогава...

— Тогава какво?

На прага на стаята той спря, за да свикнат очите му със здрача. На нощното шкафче гореше една единствена свещ и слабата ѝ светлина падаше само върху леглото. Без да намери отговор на въпроса си, той се приближи към леглото на болния, свъсил чело.

— Проблеми?

Алекс се учуди, че сивите очи на приятеля му бяха ясни и будни, сякаш беше спал не няколко кратки часа, а дни наред.

— Проблеми ли? Нищо особено. Трябва да спиш.

— Как да го постигна, след като при всяко мое обръщане, почваш да кръжиш над мен като гарван-лешояд.

— Би трябвало да смятаме всъщност, че си твърде болен, за да се упражняваш в присъщото ти остроумие — забеляза сухо Алекс.

— Арчи ми даде почти толкова уиски, колкото и опиум. — Олуин се намести върху възглавниците и направи гримаса, когато превързаното му рамо се плъзна по дюшека. — Заканва се, че след седмица ще танцувам под звуците на гайда и нямам основания да се съмнявам в думите му.

— Шегата настрана, как се чувстваш?

— Сякаш ме е улучил голям къс скала, но според Арчи скоро ще мога отново да си служа с ръката, дори ако рамото остане известно време неподвижно. Имал съм късмет, че е лявото. Мисълта, че в бъдеще няма да мога да се сражавам с вятърни мелници, би ме ужасила.

Алекс се засмя и си наля чаша уиски от шишето върху нощното шкафче.

— Наздраве! — обади се Олуин. — Можа ли да спиш миналата нощ?

— Малко.

— Не ми изглеждаш отспал. За мъж, който след половин вечност се завръща в лоното на семейството си, изглеждаш като пребито псе.

Алекс прокара с въздишка пръсти през косата си.

— Все повече ми се струва, че е трябвало да си останем там или поне да се бяхме върнали с кораб.

Олуин кимна ухилен.

— Мойра беше преди малко тук и през цялото време ми приказва за очарователната ти съпруга. Трябва ли да кажа веднага „нали те предупредих“, или да поизчакам още няколко минути?

— Ако поизчакаш, ще имаш допълнителни основания да го кажеш.

— Какво се е случило?

— Стрюън иска на всяка цена да потегли с един отряд, за да ликвидира Гордън Рос Кембъл.

— А Лохийлс на какво мнение е?

— Помолил е бащата на Иън да дойде в Акнакери. Старият Гленгарън трябва да реши дали смъртта на сина му трябва да бъде отмъстена. Но предполагам, че Доналд ще го посъветва да изчака. Може би ще има скоро възможността да убие повече Кембълровци, отколкото някога е мечтал.

— Ако съм те разбрал, Лохийлс смята, че клановите ще тръгнат да се бият за принц Чарлз.

— Брат ми не е за завиждане. Каквото и да реши, няма да е доволен от себе си. Аз лично смятам, че Англия е още по-настървена от Шотландия този бунт да се вдигне. Те искат да ни смажат веднъж завинаги и окончателно да превземат страната ни.

— Вечният песимист!

— Непоправимият глупак, искаш навярно да кажеш. Кой може да е толкова глупав да се надява, че бихме могли, след като сме се върнали у дома, да останем в сянка?

— Ти, легендарни ми приятелю! *Камширойнайх Дъб*, тъмнокошият Камерън би желал да заживее със съпруга и деца образцов семеен живот.

— Изобщо не съм споменавал за жена и деца.

— Просто ми мина през ума. Но кой трябва да осъществи древното предсказание, ако ти просто изчезнеш от повърхността?

— Какво предсказание?

— *Гарваните ще утолят на три пъти жаждата си с кръвта на Кембълровци*. Херцогът на Аргайл е суеверен и вярва, че гарваните вече на два пъти са я пили.

— Почти бях забравил това проклетие на една рибарка.

— Аз също, докато Арчи не ми го напомни. Слухове твърдят, че херцогът се стряска с пяна на устата от дълбок сън и се кълне, че те е

сънувал до леглото си с кървав меч в едната ръка и главата на Макбет в другата.

— Радвам се, че мога по такъв начин да нарушавам спокойния му сън.

— Арчи ми разказа още нещо: Гордън Рос Кембъл бил незаконен син на Малкълм Кембъл.

— Негов *син*?

— Това променя донякъде нещата, нали?

— Навежда ме на мисълта, че проклятието лежи не върху тях, а върху мен. Станаха вече двама мъжете, които трябваше да убия, ако ми се предостави възможност, но аз ги пощадох от християнска любов към ближния.

— Двама ли?

Алекс имаше предвид Хамилтън Гарнър и направи гримаса.

— Може би просто остарявам и отпадам. Трябваше да се целя по-добре със сабята и да удрям по-яко с юмруците, вместо да се поддавам на моментно изкушение.

Олуин не се съмняваше, че общият знаменател в тези два случая е с руса коса и теменуженосини очи.

— Какво ще правиш сега с Катрин? — попита той спокойно. — Ще трябва в най-скоро време да вземеш някакво решение.

— Досега не бях наясно, че има и второ „или“.

— Наистина?

— Смяташ, че можеш да четеш мислите ми, стари приятелю — изръмжа Алекс след продължително мълчание. — Но този път много грешиш.

Олуин се отпусна уморено върху възглавниците.

— Щом мислиш...

— Дори ако беше възможно...

— Да?

— Пак нямаше да потръгне.

— Защо? Защото си не само жива легенда, но и безпогрешен? Защото очакваш от всички хора да блиндираш сърцата си също като теб?

Един мускул на бузата на Алекс трепна.

— Ти не можеш да го разбереш.

— Имаш право, Алекс, не мога да го разбера. От петнайсет години се упрекваш в нещо, което не беше твоя вина и се наказваш, като се опитваш да убиеш в себе си всяко чувство.

— Олуин, за бога... — Скърцащата врата го накара рязко да млъкне, а когато се обърна, Диърдри се стресна от разстроеното му лице, което изглеждаше толкова безпомощно.

— Извинете ме — промърмори тя. — Не исках да преча.

— Не пречите — каза бързо Алекс. — Влезте, моля, и без туй тъкмо си тръгвах. Олуин, по-късно пак ще се отбия. Опитай се да поспиш...

— Алекс.

Но той вече беше изчезнал в тъмния коридор.

— Не мога да остана тук — измърмори Диърдри. — Оставих госпожица Катрин сама във ваната и...

— Моля ви, не си отивайте. — Олуин разтри бавно слепоочията си. — Седнете поне за мъничко до мен. Да разговаряш с Алекс напоследък е като да искаш да видиш колко дълго може да държи човек ръката си над пламъка.

— Разбирам какво искате да кажете. И господарката ми е много нервна.

— Хайде, елате по-наблизо — усмихна ѝ се Олуин.

— А, не... не може. Искях само да попитам дали имате нужда от нещо. Трябва да отнеса на госпожица Катрин горещ бульон от кухнята и...и...

— Малко съм жаден. — Погледът му се плъзна към нощното шкафче. — В каната трябва да има още вода.

Лесно можеше да досегне каната и чашата, но тя се приближи към леглото и му наля.

— Малко съм учуден, че сте толкова загрижена за здравето ми. Приятно съм изненадан, но...

— Аз всъщност само изчаквах възможността да ви благодаря за онова, което направихте вчера — каза спокойно Диърдри.

— Нещо, което съм направил аз? Не вие, аз ви дължа благодарност, задето не допуснахте да умра от загуба на кръв.

— Но това нямаше да се наложи, ако не се бяхте нахвърлили върху онзи грубиян, който ме нападна.

— Е, да... — той направи мрачна физиономия. — В този случай заслужавате да ви се скарам. Нали трябваше да останете в каляската.

— Аз не съм божа кравичка. Имам осем братя и когато се бият честно, никой от тях не успява да ми дръпне косата или да ме повали.

— Напълно ви вярвам. Имате учудващо силна ръка.

Диърдри отвърна на усмивката му и му подаде с треперещи пръсти чашата. Вместо да я поеме, той я изгледа изпитателно.

— Искате ли водата, или не?

— Да, искам я. — Ръката му обгърна чашата и студените връхчета на пръстите ѝ. — Ще останете ли за малко при мен?

— Наистина не мога. Господарката ме чака.

— Само няколко минутки. Моля ви, това е последното желание на един умиращ.

Тя си дръпна ръката и приглади престилката си.

— С такива неща не бива да се шегувате, защото могат да се сбъднат.

Олуин отпи глътка вода и затвори отмаляло очи. Диърдри затаи неволно дъх. С пясъчно русата си коса, високите келтски скули и загорялата на слънцето кожа той беше неотразимо привлекателен. Набола светла брада покриваше квадратната брадичка, а космите на гърдите му също бяха златночервени. Мускулестите гърди, тънкият кръст и плоският корем бяха открити за погледа ѝ! На въображението ѝ беше предоставено да си нарисува останалото. Често беше виждала братята си голи и затова се смяташе имунизирана срещу тайните на едно мъжко тяло, но сега устата ѝ пресъхна, а дланите ѝ се изпотиха. Вече не можеше да вярва, че този мъж е нехранимайко. Сигурно можеше да е опасен, но не беше зъл, не беше и хладнокръвен убиец, също както и Аликзандър Камерън.

— Какво имахте предвид, когато казахте, че вашият приятел от петнайсет години се опитва да убие чувствата си?

Сивите очи бавно се отвориха.

— Честна дума, не исках да подслушвам, но го чух, докато влизах. Няма нужда да ми обяснявате, ако е някоя мрачна тайна, но нямаше да е никак зле, ако някой от вас или най-добре и двамата престанете да се отнасяте към хората като към врагове.

— През последните петнайсет години всички хора бяха наши врагове. Освен това Алекс е по природа сдържан човек и не е лесно да

се спечели доверието му. Впрочем и за вас може да се каже същото.

Диърдри беше втренчила поглед в притиснатите си една към друга длани.

— Имахме много малко основания да ви вярваме. Вие повлякохте господарката ми и мен въпреки нашето желание през половин Британия. По ваша вина вчера за малко не ни убиха и господ знае какво ще става на връщане към дома, ако ни бъде позволено някога да се върнем в отечеството си.

— Алекс ви го обеща, а доколкото зная, той никога не е нарушавал думата си. Ако все още го желаете, той ще се погрижи да се върнете у дома.

— Ако ние го желаем? — попита тя тихо.

— Случва се хората да променят решенията си.

— Господарката ми положително не. Тя смята господин Камерън за шпионин и убиец, а той не е възразил досега нищо против тези обвинения.

Олуин наблюдаваше тънките ѝ пръсти, които непрекъснато се движеха.

— Кажете ми, Диърдри, ако можете да се озовете утре в Дерби и ако лорд Ашбрук почне да ви разпитва за военните приготовления в Шотландия, бихте ли му отговорили?

— Разбира се! Това е мой дълг на лоялна поданичка на моя крал.

— На крал Джордж?

Кафявите ѝ очи почнаха да хвърлят искри.

— Той е нашият монарх.

— Ами ако вярвахте, че законният монарх е принуден да живее в заточение в Италия? Ако смятахте крал Джеймс Стюарт за легитимен? — Той вдигна ръка, за да задуши в зародиш протестите ѝ. — Не искам да споря за политика, нито по въпроса кой е прав и кой не. Моля ви само за честен отговор на следния въпрос: ако смятахте Джеймс Стюарт за законен крал на Шотландия и Англия, ако вашето семейство се беше сражавало и умираше за него — и тогава ли щяхте да продължите да смятате Алекс и мен за шпиони само защото по време на пътуването през Англия си държахме очите отворени?

Диърдри намръщи чело.

— При тези обстоятелства навярно не — призна тя. — Но това все още не обяснява обвинението в двойно убийство.

— Имате право, но тези обвинения бяха неоправдани. Алекс би трябвало да отговаря и за трето убийство, но онзи мръсник успя да се оправи от раната си.

— Вие сякаш се гордеете с тези престъпления на приятеля си?

— Да, и съжалявам, че не бях тогава с него и не можах да се погрижа да изпратя и третия да се пържи в ада.

Резкият му глас не се хареса на Диърдри. Тя честно се бе опитала всичко да разбере, но той не само признаваше за убийствата, но сякаш даже ги одобряваше.

— Това се случи през седмицата на сватбата на Доналд и Мойра. — Олуин се втренчи в тавана. — Мойра е от клана Кембъл, нейният баща и херцогът на Аргайл са братя. Тя се запознала с Доналд при едно пътуване до Франция и двамата се влюбили безнадеждно един в друг. Като обяснение трябва да добавя, че Кембълъвци и Камеръновци са от много поколения във вражда... Тъй или иначе, но сватбата стана, както беше предвидено, тук, в Акнакери, и като проява на добра воля бяха поканени мнозина Кембълъвци, сред тях и братовчедите на Мойра — Дъгхол, Ангъс и Малкълм Кембъл.

Лицето на Олуин помрачня.

— Венчавката мина без инциденти. Бащата на Мойра, сър Джон Кембъл, се беше даже сприятелил с Доналд и подкрепяше този съюз с надеждата, че отсега нататък между двата клана най-сетне ще настъпи мир. Само че Аргайл не го искаше, защото беше хвърлил око на Мойра за съпруга на Дъгхол. Успях ли съвсем да ви объркам?

Диърдри се приближи към леглото.

— Кой е този херцог на Аргайл? Изглежда, някой важен човек.

— Той е най-могъщият съюзник на Хановерската династия в Шотландия. Той командваше армията, нанесла през 1715 година на яковистите страшното поражение при Дънблейн. Той е жаден за власт и земи, той е коварен и иска на всяка цена да стане министър-председател на Шотландия, ако бъдем един ден напълно заробени от англичаните.

— Ако е така, не може да се нарече симпатичен човек.

— И не е такъв. През онзи ден атмосферата беше напрегната, но отначало братята Кембъл се държаха прилично, тъпчеха си стомасите с нашето ядене и нашата бира, пееха, танцуваха и флиртуваха с жените от клана Камерън.

Олуин направи отново кратка пауза, сякаш събитията оживяваха пред него.

— Алекс беше влюбен, нещо съвсем нормално за седемнайсетгодишен младеж. А пък Ани Максорли наистина беше най-хубавото и най-желаното девойче в Лохейбър. И аз бях хлътнал по нея, но тя подари сърцето си на Алекс. Двамата се бяха заклели във вечна любов и вярност и искаха през лятото да се венчаят в църква... Може би не е трябвало да чакат толкова дълго...или е трябвало може би да държим Алекс по-надалеч от сватбата. Всички знаеха, че той и Дъгхол Кембъл се мразят. Тъй или иначе, но до катастрофата се стигна, когато Ани и Алекс се оттеглиха, за да останат известно време насаме. Тримата братя ги последвали и спипали любовната двойка в конюшната. Пребили почти до смърт Алекс, вързали го, а после той трябвало да гледа как те изнасилват Ани един след друг. Един от тях, не знаей кой, е бил особено груб и тя си ударила главата в каменната стена. Алекс бил яростен и успял някак да се отвърже и да ги нападне с меч. Ангъс, най-младият, умрял веднага, но другите двама се бранели отчаяно. Въпреки това Алекс ги пронизал и двамата. Дъгхол бе намерен с разпрано тяло, а Малкълм... него Алекс така го подредил, че щяло да бъде всъщност по-добре, ако някой по милост би го довършил. Самият Алекс беше повече мъртъв, отколкото жив. Държеше се като смъртно ранено животно и не даваше никой да се доближи до Ани или до него. Тя умря в прегръдките му... Всички Кембълъвци твърдяха, разбира се, че е било предумишлено нападение. Ани била подмамила братята в конюшната, а пък Алекс ги причаквал вече там.

— Но нима никой не се е обявил в защита на господин Камерън?
— прошепна ужасена Диърдри.

— Целият клан беше готов да се бие на негова страна и Доналд се измъчваше седмици наред от въпроса, дали да разреши поход срещу Кембълъвци, за да им се отмъсти. Аргайл беше обвинил Алекс в двойно убийство и ако Лохийлс се беше поколебал да му го предаде, военните наказателни акции ставаха неизбежни. За да спаси живота на Алекс и да предотврати кървава война между клановете, Доналд изпрати в края на краищата брат си във Франция, където живееше по онова време и баща им.

— Да, но...било е несправедливо. Той не е убил предумишлено двамата мъже, а само се е опитал да брани любимата си.

Олуин се усмихна уморено.

— През първите десет години той мразеше целия свят и се хвърляше във всяка кървава битка, за да поуспокои някак ожесточението си, а когато в цяла Европа вече нямаше войни, замина за колониите, където можеше да утолява в битки с диваците жаждата си за кръв.

— А вие бяхте навсякъде с него?

— Израсли сме като братя и изобщо не би ми минало през ум да го изоставя. Когато херцогът обяви награда за главата му и трябваше непрекъснато да сме нащрек, за да не ни убият от засада, приятелството ни беше поставено на сериозно изпитание и понякога имам кошмари, от които с мъка се събуждам. Но общо взето все успяхме да се отървем.

— Като двойка изглеждате непобедими — съгласи се Диърдри.
— Имам някак чувството, че армия Камеръновци може да превземе не само Англия, но и целия свят.

— Това може да се приеме почти за комплимент, госпожице О'Шей — измърмори Олуин. — Успях ли да ви убедя, че не сме коравосърдечни типове, които бият невинни жени?

Тя сведе гъстите си мигли.

— Аз всъщност никога не съм го вярвала.

— Никога? Дори в Уейкфийлд?

— Не биваше да се опитвате да ме задържите. Не понасям това.

— За в бъдеще ще го имам предвид. — Олуин обгърна леко шията ѝ с ръка и я притегли надолу. Целуна я продължително и нежно и усети, че е невинна и доверлива, а сърцето ѝ е способно щедро да прощава.

Когато неохотно я пусна, тя прокара пръсти по устните си.

— Това не биваше да го правите, сър.

— В живота ми има толкова много неща, които не би трябвало да правя — възрази ѝ той откровено, — но тази целувка положително не е сред тях. Освен това не съм никакъв сър, а се казвам Олуин. Това е галската дума за *хубав*.

— Подходящо име за вас... — прошепна Диърдри, преди да си спомни, ужасена, за задълженията си. — О, божичко, трябва да побързам. Заслужавам наказание, задето така изоставих господарката си.

— Ще дойдете ли пак, когато можете?

Тя отново се изчерви, а той си помисли: „Господи, очарователна е. Да не беше дъщеря на горски пазач, а на крал, целият свят щеше да лежи в нозете ѝ.“

— Ще дойдете ли пак? — попита той отново.

— Ако го желаете, сър.

— Олуин — напомни ѝ нежно той. — И наистина много го желая.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Докато гласеше изкусно дългите златни къдрици на господарката си, Диърдри се измъчваше от ледената ѝ студенина. Задачата ѝ беше много неблагоприятна, защото Катрин начесто скачаше нервно, разхождаше се напред-назад из стаята или се въртеше нетърпеливо на табуретката, та камериерката едва успяваше да закрепил косата с фиби и гребени.

Въпреки всичко успя да направи съвършената фризура, а после помогна на Катрин да се облече. Докато изпъваше с все сили връзките на корсета с пластинки от китова кост, беше доволна, че тя самата не е принудена да се вкопчва, спряла дъх, в таблата на леглото, та да могат да я напъхат в това дяволско творение, което повдигаше и смачкваше неестествено гърдите, за да надари жената с тъничък кръст. Почти толкова неудобна беше и кошовидната телена конструкция, пристегната над бедрата, която се покриваше най-напред с три широки дантелени фусти.

Камериерката се сви ужасена, когато Катрин изруга на висок глас.

— Какво има, госпожице? Да не сбърках нещо?

— Виж само с какво са ми услужили! И това ако не е най-нагло нахалство!

— Кого имате предвид?

— Онази проклета червенокоса вещица. — Главата на Катрин изчезна за миг сред шумолящото копринено великолепие, а когато се подаде отново, тя продължи с горчивина: — Нарочно го е направила! Такива рокли излязоха от мода преди половин година и съм почти сигурна, че зърнах на корсажа мазно петно.

Диърдри не можа да открие никакво петно, но се втренчи смутено в деколтето. Гърдите на Катрин бяха изложени безсрамно на показ, а помръднеше ли ръце, зърната вече бяха готови да изхвърчат от светлозелената коприна.

— Не желаете ли да сложите наметало, госпожице?

Катрин стоеше ужасена пред огледалото. С това смело деколте приличаше на куртизанка, от ония, дето се мотаят при двора и се опитват да привлекат вниманието на сладострастните господа. Вече беше готова да приеме с облекчение предложението на камериерката, но вниманието ѝ беше отвлечено от образа в огледалото, защото зърна висока фигура, застанала на вратата.

За празненството по случай завръщането му Аликсандър Камерън беше облякъл парадната шотландска носия. С полата на червено-черни карета носеше светлосиньо чортово яке със златни маншети на ръкавите, под него закопчана до врата сатенена жилетка на сини и златни ивици и копринена риза с разкошно дантелено жабо и дантелени маншети. Наметало със същата шарка като на полата беше прехвърлено през рамо и забодено със сребърна брошка за якето. Беше прясно обръснат, а дългата коса, събрана на хлабав възел на тила с изключение на две къдрици на слепоочията, които обрамчваха изразителното лице.

Катрин едва можа да познае „съпруга“ си. Изглеждаше толкова внушителен, сякаш можеше да застане на някой планински връх и да заповяда на слънцето да изгрее или да залезе.

Само черните очи бяха същите. Сега те оглеждаха роклята ѝ, спряха се на деколтето.

— Добре ще е да последваш съвета на Диърдри и да наметнеш шал — каза той учтиво. — В голямата зала сигурно ще е доста хладно.

От инат Катрин се отказа от чудесната дантелена наметка, която Диърдри ѝ предлагаше.

— Ако посинея от студ, сигурно някой ще ме съжали и ще ми позволи да се върна в стаята си!

И тя мина гордо покрай Алекс.

Слязоха мълчаливо по стръмната стълба. Докато се приближаваха към големия салон за приеми, от който долитаха висока глъчка, смях и звънтенето на чаши, смелостта на Катрин взе да се изпарява.

Алекс я хвана окуражаващо под ръка.

— Не бива да се боиш — каза той тихо. — Ние, Камеръновци, отдавна сме се отказали от обичая да се принасят човешки жертви на тъмните богове.

Когато влязоха в салона, озарен от ярката светлина на свещите, всички разговори секнаха като по команда и всички очи се впериха в двойката на прага. Катрин се изчерви, защото си въобрази, че понеже е съселка, всички я гледат отвисоко.

Арчибалд и Доналд стояха пред огромната мраморна камина и разговаряха с брат си Джон. Катрин го позна по миниатюрата и сега потвърди предположението си, че той е най-невзрачният от четиримата братя. Полата не скриваше кокалестите му колене, а раменете му бяха много тесни.

Почти всички мъже бяха с шотландска носия, но жените тънеха в коприна и брокат. Катрин беше възприела, без да се замисля, предубеждението на много англичани, че по отношение на модата шотландките са все още в елизабетинската епоха, но присъстващите дами можеха преспокойно да съперничат по елегантност на лондонското общество и тя установи с облекчение, че нейното деколте не прави изключение. Деколтетото на Лорън беше дори още по-дълбоко, та пищният ѝ бюст просто преливаше от корсажа.

— Дано не сме ви накарали да чакате — каза Алекс, когато Доналд и Мойра прекосиха салона, за да поздравят него и Катрин. Брат му беше видимо зарадван и трогнат да го види в шотландска носия, затова прегръдката беше много сърдечна.

— Добре дошъл у дома! — Гласът на Лохийлс беше малко дрезгав. — Камеръновци са най-сетне отново заедно и така трябва да бъде и занапред. Обединени, сме силни и нека нищо не бъде в състояние да ни раздели — никакво правителство и никакъв крал!

— Така да бъде! — откъсна се одобрително от всички уста, докато някой подаваше на Алекс и Катрин кристални чаши.

Доналд вдигна чаша.

— За здравето на Камеръновци!

— За Камеръновци! — Чашите със златиста течност бяха пресушени на един дъх.

Катрин последва примера на останалите и се почувства горда, докато някакво огнено кълбо сякаш се взриви в гърлото ѝ, пресече ѝ дъха. С подкосени колене тя се вкопчи в ръката на Алекс и той едва успя да я задържи да не падне.

— О, божичко! — Тя видя сякаш размито уплашеното лице на Мойра. — Кой ѝ е дал уиски?

— Не съм аз — оправда се Джийни. Невинният израз на лицето ѝ не беше по-убедителен от този на котка с птичи пера по муцунката.

— Горкото дете сигурно никога не е пило нещо по-силно от леко вино. Дайте ѝ веднага чаша вода.

— Това тук е по-добро — леля Роуз подаде на Мойра една чаша. — Ако пийне вода, уискито пак ще я удари в главата. Глътчица червено вино ще ѝ подейства чудесно.

Мойра вдигна чашата до устните на Катрин.

— Само една малка глътчица.

Сладкото червено вино наистина угаси жаравата в устата и гърлото ѝ.

— Божичко! — простена тя. — Какво беше това?

— Най-доброто уиски от нашите планини! — похвали се Арчибалд Камерън. — Мое собствено производство.

— Какво ще кажете, дали да не пристъпим към вечерята? — предложи усмихнат Доналд. — Гладен съм като вълк.

Той даде знак някому, който стоеше в коридора, и тутакси се разнесоха пронизващи звуци, напомнящи квиченето на умиращо прасе. Катрин хвана пак ръката на мъжа си, но когато обърна предпазливо глава, видя само един свирач на гайда, който изтръгваше от инструмента си нещо като музика, след като мехът се бе напълнил с въздух.

— Той ни кани на трапезата — прошепна ѝ Алекс на ухото.

— На мен ми звучи, сякаш иска да ни откаже да хапнем дори залък.

— Права си, отначало гайдата е била използвана, за да се плаши врагът. Десет души гайдари, маршируващи пред войската, могат да опънат по-зле нервите на противника от вида на цял артилерийски полк.

По изключение този път Катрин повярва на всяка негова дума.

Доналд ѝ предложи ръката си и я отведе галантно в голямата зала, където бяха сложени две дълги дъбови маси. По-малката беше качена на подиум и предназначена за най-важните членове на семейството и почетните гости, останалите близо петдесет чичовци, лели, братовчеди и братовчедки, деца и приятели насядаха около другата маса.

Катрин седеше между Доналд и Арчибалд, срещу нея Елспет, съпругата на Джон. Набит нисичък господин, когото всички наричаха само „Капич“, седеше между Елспет и Джийни и флиртуваше през масата с леля Роуз. В другия край на масата се беше настанила Мойра, откъм дясната ѝ ръка седеше Алекс, откъм лявата Джон. Катрин установи ядосана, че Лорън е окупирала стола до Алекс и му прави неприкрито аванси.

След многобройни тостове и речи — някои на галски — сервираха първото ястие, чудесна картофена кремсупа с късчета съомга. Последваха огромни блюда с пържена патица в маслен сос, салами и пастети. Арчибалд Камерън се грижеше чашата на Катрин да не остава празна, а тя съжаляваше от сърце и душа, че е така силно пристегната.

— Нашите планински специалитети май ти се услаждат — подхвърли Капич и ѝ смигна. — Нищо чудно, бях наскоро в Лондон, където познават май един единствен сос, с който заливат всички ястия. А все се фукат със своята култура на храненето. Какво ме греят най-красивите чаши и сребърните прибори, ако ми сервират помия за прасета? — Той хвърли на Катрин извиняващ се поглед. — Моля ви, не се обиждайте, уважаема госпожо.

В себе си тя трябваше да се съгласи с него — английската кухня беше наистина незадоволителна.

— Щом на трона пак седне шотландски крал, ще ги научим и на кулинарно изкуство — както ги научихме да се страхуват от нас — възкликна Джийни.

— Дръж си езика зад зъбите, жено — изръмжа Арчибалд.

— Никой не може да ми сложи катинар на устата — нападна Джийни съпруга си. — Ако вие мъжете сте поплювковци, които гледат как да изклинчат, когато принцът им ги моли за помощ, аз пък си казвам кратко и ясно мнението и хич не ме е еня дали това ви харесва, или не.

— Днес празнуваме завръщането на Аликзандър — намеси се енергично Мойра. — Има по-радостни теми за разговор от политиката, та престани, моля те, мила снахо, да предизвикваш кавги.

— Не предизвиквам кавги — упорстваше Джийни, — но мъжът ти не бива да се спотайва вкъщи и да обижда принца, като не се отзовава на призива му. Баща ти никога не би обърнал гръб на един

Стюарт — обърна се тя направо към Доналд. — Той щеше да побърза да отиде при него и да му се закълне във вярност.

Лохийлс отместе чинията си.

— Никой никога не се е съмнявал в лоялността ми спрямо крал Джеймс и в уважението ми към неговия син. От години съм използвал всяка възможност да улесня завръщането им в родината.

— Думите не са достатъчни — изсумтя Джийни. — Англичанинът може да бъде победен само с дела.

Катрин бе смаяна — какво си позволява тази жена в присъствието на гости! Но другите, изглежда, ѝ бяха свикнали, отпиваха си преспокойно от виното и хапваха от вкусния сладкиш, сервиран за десерт.

— Не я слушай, Доналд — каза Джон Камерън. — Твоята съдържаност е най-мъдрото решение, което си вземал през живота си, и трябва да държиш на него. Винаги си казвал, че бунтът срещу Хановерската династия е невъзможен без силната подкрепа на Франция. Принцът го знаеше, а обеща да доведе цяла армия и да докара оръжие. А сега се появи без нито едно от двете и затова никой предводител на клан не е задължен да му помага.

— Аз съм се клел във вярност на крал Джеймс — възрази Доналд — и ако ме призове да се бия за него, ще го сторя, и то до последна капка кръв.

— Това го знаем всички — наведе се бързо напред Джон. — Но не твойт крал те моли да рискуваш не само собствения си живот, но и този на още хиляда смели мъже! Иска го онзи глупав хлапак, напуснал Италия без разрешението на баща си. На своите 24 години той мечтае за власт и слава, без да е наясно, че пътят към тях е постлан с кръв и трупове.

— Да, той е млад и напорист, но желанието му е само да помогне на баща си да получи онова, на което има право.

— По дяволите, той иска *война*! — Джон се огледа с горчивина наоколо си. — Война, която ще е катастрофална за Шотландия.

— Една разделена Шотландия — измърмори потиснато Доналд. — Клановете ще се окажат от двете страни на барикадата и ще поведат гражданска война, вместо да нападнат с обединени сили англичаните... Една война днес би унищожила всичките ни мечти за независим шотландски парламент.

— Можеш да погребеш тези мечти, ако принц Чарлз не се завърне час по-скоро в Италия — намеси се Алекс, който дотогава беше мълчал. — Достатъчно е шепа кланове да застане зад него, и Англия ще има вече чудесен повод да ни нападне. Гарнизоните във форт Уилям и форт Джордж веднага ще бъдат засилени и войската ще бъде дислоцирана на Север.

— Принцът обеща, че английска армия ще се сражава на наша страна.

— По време на пътуването ми през Англия не забелязах и следа от подобна армия — каза сухо Алекс. — За сметка на това там гъмжи от фанатици, които насъскват населението. Убеждават ги, че голи, кръвожадни пещерни хора искали да нападнат Англия, да изнасилват жените им и да принесат децата им в жертва на друидите. — Той погледна втренчено Катрин през масата. — Никой не ще може да ги убеди, че ние искаме да живеем в мир, но без чуждестранни завоеватели, които смятат, че са взели цивилизацията под аренда само за себе си.

Тя не можеше да повярва, че тук се разисква толкова открито за едно въстание. Какво би казал Хамилтън Гарнър, ако беше тук с яркочервения си кител и белия панталон? Сигурно щеше да обясни на тези фантазори колко смешни са планове им за инвазия. Какво можеше да сторят шепа яковисти срещу събраното в юмрук могъщество на английските драгуни?

Хамилтън! Къде ли е той сега? Дали се е съвзел от раната или са възникнали усложнения — инфекция, треска или нещо още по-лошо? Защо не дойде да я освободи? И защо Деймиън не я последва? Беше оставила толкова бележки във всички странноприемници, че беше невъзможно Алекс да ги е намерил до една. Можеше ли доскоро да си представи, че нито Хамилтън, нито Деймиън няма да пожелаят да ѝ се притекат на помощ?

Сега беше вече твърде късно... Беше пленничка в тази средновековна крепост. Наистина, държаха се с нея учудващо мило, но тук тя би си останала завинаги чужденка. Чужденката... *англичанката*. Щяха да следят всяка нейна крачка, а бягство щеше да е просто невъзможно.

На какво се смееха сега? Тя погледна към Алекс и очите ѝ останаха приковани към чувствените устни, които ѝ бяха доставили

такова удоволствие...

Катрин понечи да посегне към чашата с вино и за малко не я събори. Червено петно се разля върху снежнобялата покривка.

— Господи, колко съм несръчна — прошепна тя смутено.

— Не се притеснявай — усмихна ѝ се Доналд. — Навярно си капнала. Радваме се, че въпреки това участваш в малкото ни тържество. Бях посъветвал Алекс да те остави да си отспиш.

— Тя настоя да слезе за вечерята. — Беше гласът на Алекс и той се озова изведнъж зад стола ѝ.

— Да, аз... аз наистина съм малко уморена.

— Съвсем естествено е — надигна се Мойра угрижено. — Извини ни, моля те, че не се съобразихме с теб. Алекс, трябва веднага да я заведеш да си легне.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Алекс отмести стола ѝ, но докато ставаше, тя се препъна в полите на роклята си и той обгърна кръста ѝ със стоманена ръка. Тя се остави неохотно да я води през залата, докато не излязоха от полезрението на гостите му.

— Излишно е да ме придружаваш — заяви на стълбата. — Не искам да ти развалям вечерта.

— Много мило от твоя страна, но предпочитам да съм сигурен, че ще се озовеш в собственото си легло.

Тя залитна и спря.

— Не мислиш, надявам се, че съм пияна.

Алекс сподави с мъка усмивката си. Зениците ѝ бяха неестествено разширени, бузите ѝ пламтяха, тя едва се държеше на крака.

— Трябваше да те предупредя, че виното, от което Арчи ти наливаше така щедро, не е безобиден гроздов сок.

— Да не си въобразяваш, че досега не съм близвала алкохол? В Роузууд Хол бях свикнала с благородно бургундско, а не с вашето разрежено винце — подразни го Катрин, въпреки че сама не си вярваше.

— В такъв случай тъгуваш по бургундското дори повече, отколкото по своя галантен старши лейтенант — ухили се Алекс. И той не беше съвсем трезвен и непрекъснато се улавяше, че наднича в деколтето ѝ, притиска я по-плътено към себе си, отколкото е необходимо.

Тя се дръпна възмутена и намери като по чудо пътя към кулата. Алекс си запали пура и заизкачва стълбата след нея.

Спалнята ѝ бе осветена само от синкаво лунно сияние.

— Диърдри! Диърдри! Майчице Богородичке, къде се е дянало пак това момиче?

— Не мога ли аз да ти услужа?

Катрин хвърли яростен поглед към нажежения край на пурата.

— Можеш да ми спестиш тази отвратителна смрад и да запалиш свещ. — А когато той продължи да стои неподвижен на прага, добави след малко с въздишка: — Моля те...

Миг по-късно бяха запалени всички свещи в стаята и тя въздъхна облекчено.

— Благодаря.

— Няма защо. Трябва аз *на теб* да благодаря.

— За какво?

— Задето се престори, че между нас всичко е наред. Мога да си представя как се чувстваше по време на политическата дискусия.

Тя го погледна недоверчиво. С този човек никога не знаеше дали иска да ѝ направи комплимент или да я оскърби.

— След тази вечер всеки що-годе топлокръвен мъж само ще ми завижда — продължи Алекс, а черните му очи я оглеждаха от глава до пети. — Наистина си очарователна.

Ласкателства? Комплименти? Катрин не знаеше какво да мисли.

— Благодаря, че ме придружи — измърмори тя. — Сега вече ще се оправя и сама.

— Съвсем сигурна ли си? Чудесно се справям с дамски дрехи... и след като камериерката ти я няма...

Тъмните очи се бяха втренчили в бюста ѝ и гореща вълна заля Катрин, защото си спомни какво си позволи той следобеда. Дали не искаше да събори пак защитните ѝ бариери?

— Уверявам ви, сър Камерън — каза тя хладно, — че не се нуждаю от помощ.

Алекс се поклони.

— Искях само да бъда мил... Та, ако промениш решението си, стаята ми е точно отсреща.

— Ако променя решението си, веднага ще се хвърля от прозореца и ще се оставя на вятъра той да ме съблече.

— Чудесно хрумване, но малко мелодраматично, както винаги... Лека нощ!

Веселият смях на Аликсандър заглъхна в коридора. Защо това проклето женище му замъглява непрекъснато ума? Катрин Ашбрук е глезена, горда, нафукана и упорита като десет мулета, тя непрекъснато го дразни, смята се за неотразима и си въобразява, че е имунизирана

срещу примитивни инстинкти, каквито са плътските желания. Но от време на време ледената фасада се пропуква и тогава той долавяше, че тя има нужда от закрила и би желала да се опре на нечие силно рамо. На неговото?

Не! Той все още беше във властта на мъчителните си спомени. Дори след толкова години не можеше да надмогне чувството за вина. Ако не го беше обикнала, Ани можеше да е жива. Никой нямаше да я изнасили и убие, ако Кембълвци не знаеха, че любовта към Ани е Ахилесовата му пета. Не, не искаше никога, никога вече да е толкова раним...

Алекс изведнъж се усети уморен до смърт. Откакто се върна в Акнакери, не беше мигнал, и най-съкровено му желание беше да вземе гореща вана и да спи двайсет и четири часа. Въздъхна и влезе в стаята си, но след няколко крачки спря като вцепенен.

Тя лежеше на кревата му, разперила червената си коса като ветрило върху възглавницата. Дрехите ѝ бяха пръснати по пода, а тънката копринена риза, по която беше останала, не прикриваше нищо от чаровете ѝ.

— Искаш ли чаша уиски? — изгука засмяна Лорън и посегна към шишето на нощното му шкафче. — Видът ти подсказва, че май имаш нужда от него.

Без да изчаква отговор, тя наля и му протегна чашата. Алекс я пое автоматично, загледан в пищния ѝ бюст и силно се изкашля.

— Смея ли да попитам какво търсиш в моето легло?

Лорън присви устни и му хвърли сладен поглед.

— Нали ме покани...

— Канил съм те?

— И бих казала, неведнъж. Впрочем само очите ти говореха, но на масата друго едва ли беше възможно.

— Ти си хубава жена, Лорън, и деколтето ти беше главозамайващо. Естествено беше да надничам в него, но без каквато и да било задна мисъл.

— Хъм... — Лорън коленичи на ръба на леглото, разкопча сребърната брошка и смъкна наметалото от рамото му.

— Аз съм женен — напомни ѝ той.

— Знам... Но защо тогава не спите с жена си в едно легло? — Пръстите ѝ разкопчаха чевръсто жилетката му и погалиха широките

гърди. — Добре знай от какво имаш нужда...

— Имам нужда от сън! — натърти Алекс, въпреки че тайничко се питаше дали няма да е най-разумно да се позабавлява с тази прелъстителна вещица и да забрави Катрин. Не беше ли все едно кой ще задоволи глада му и кой ще стене името му, стигнал на върха на насладата?

— После ще можеш да заспиш, Альсдеър... — тя обгърна шията му с ръце, притисна се към него и почна страстно да го целува. Езикът ѝ се опита да овладее устата му, но тази еротична волност силно го отврати и той я отблъсна.

— Какво има? — стрелна го разочаровано Лорън. — Или още не си готов? Но и за това си има начини... — И тя пхна ръце под полата му.

Алекс я хвана за китките, изви ѝ ръцете назад.

— Лорън, смъртно съм уморен и малко пиан, иначе още преди десет минути да съм ти насинил задника и да съм те натирил през вратата.

— Но не го направи — засмя се Лорън. — Ти имаш нужда от мен, Альсдеър, а аз имам нужда от теб. Трябва ми истински мъж, мъж, който ще ме отведе надалеч. Мястото ти не е тук, Альсдеър, нито моето. В този грозен порутен замък ти никога няма да бъдеш щастлив, а твоята кльощава жълтокоса англичанка никога няма да те задоволи...

— Достатъчно, Лорън!

— Знаеш ли как се прекарват вечерите тук? Всички сядат около камината и си приказват за добрите стари времена, за отдавна забравени крале и славни битки. Те живеят в миналото и си въобразяват, че могат да завоюват света с ръждясалите си мечове. Нека избягаме заедно Альсдеър, преди да е станало късно! Махни ме оттук. — Очите ѝ святкаха диво и тя пак се опита да посегне между краката му. — Уверявам те, няма да съжаляваш!

Алекс отиде мълчаливо до скрина и си взе две пури, после се обърна отново към Лорън.

— Намерила си лесно пътя дотук, та предполагам, ще намериш лесно и пътя към стаята си! — Той посегна към шишето с уиски и понечи да излезе.

Лорън кипеше от гняв.

— В обятията на сладката си женичка ли мислиш да се спасиш? Вярваш ли, че тя може да ти даде онова, от което имаш нужда?

Алекс се обърна на прага.

— Онова, от което имам нужда е гореща баня, а като се върна, да не съм те сварил тук, разбра ли? В противен случай ще бъдеш доста грубо наторена.

Тя сви ръце в юмруци.

— Ти си свиня! Никой мъж не се е отказвал да легне с мен.

— В такъв случай се радвам, че съм обогатил опыта ти. — Празната чаша за уиски профуча съвсем близо до главата му и се строши в стената. — Лека нощ — измърмори саркастично Алекс и затвори вратата зад себе си.

Катрин не беше свикнала да се съблича сама и беше доста ядосана, когато най-сетне нахлу нощницата и се нахрани да си измие ръцете и лицето.

— О, Диърдри! — простена тя с горчивина, защото легенът и каната бяха празни.

Тя отиде в отоплителното помещение да вземе вода и забеляза прекалено късно, че Аликзандър лежи във ваната. Беше затворил очи и отметнал глава, с чаша уиски в едната ръка и пура в другата.

Катрин затаи дъх и се чудеше какво да направи. Разбира се, най-разумно ще е веднага да се махне, пак така безшумно, както е влязла...

Черните дъги на миглите потрепнаха, тежките клепачи бавно се повдигнаха и тъмните очи я приковаха там, където беше застанала.

Алекс беше почти сигурен, че Лорън ще го последва. Вместо това видя Катрин по нощница, притиснала към гърди порцеланов леген. Само за половин час две привлекателни жени в предизвикателни одежди... стори му се почти като съзаклатие.

— Ако си дошла да ми попречиш да се изкъпя, бих те посъветвал да изчезнеш, преди да прибягна към насилие. През целия ден очаквах с нетърпение да се отпусна тук и бих излязъл от ваната само при земетресение или друго природно бедствие. — Той смукна от пурата и затвори очи.

— Но ако желаеш да ми правиш компания...

— Моля?

Той вдигна ухилена чашата си.

— Само за едно питие... Тук някъде сигурно ще се намери още една чаша...

— Не — отвърна рязко Катрин, — нямам никакво желание да ти правя компания в пиенето.

— Много благоразумно! Тази вечер пи повече, отколкото трябваше.

Катрин изпита изкушението да запокити легена в главата му.

— Мислех, че си се върнал на тържеството.

— Горещата баня и хладните чаршафи бяха по-привлекателни.

— Хладни чаршафи? След толкова внимание, което ти беше оказано тази вечер, предполагах, че някой вече ги е стоплил!

Тъмните очи се отвориха малко по-широко. Катрин се приближи към камината, без да подозира, че така нощницата ѝ става почти прозрачна. Алекс изпъшка нечуто и отново затвори очи.

— Кавга ли търсите, уважаема госпожо? В такъв случай ми налейте преди това още една чаша. Шишето е върху плота на камината.

— Бих предпочела да поговорим, докато си що-годе трезвен.

— Съгласен, но ако искаш да те слушам, трябва да си смениш мястото, в противен случай много ще се разсейвам.

Катрин се погледна и веднага отстъпи в сянката.

— Благодаря... Та за какво искаш да разговаряш с мен? Надявам се не за навиците ми, когато спя.

Тя остави легена и скръсти ръце на гърдите.

— Настоявам най-сетне да разбера кога ще ме изпратиш у дома?

В ъгълчетата на устните му се появи усмивка.

— Та настояваш значи?

— Да — отсече тя упорито. — Ти даде честна дума не само на мен, но и на брат ми. Обеща да ме върнеш къщи, още щом пристигнем в Арчбъри. Сега сме тук, ти си на сигурно място, за колко време, е наистина още въпрос след всичките ви приказки за въстание.

Камерън пусна облак дим.

— Може би ще се зарадваш да чуеш, че Доналд се съмнява в здравия ми човешки разум, защото тъкмо в сегашния критичен момент съм довел за съпруга една *съселка*. Не се изрази, разбира се, толкова драстично, но при него човек трябва винаги да подразбира между думите... С това искам да кажа следното: дори ако беше наистина моя

любеща съпруга, дори ако бяхме страстно или *отчаяно* влюбени един в друг, всеки би проумял, че е разумно да те върна в Дерби, докато положението се изясни — по един или друг начин.

Катрин хапеше устна.

— Искаш значи да се престориш, че желанието ти е да ме пратиш на сигурно място?

— Такова е логичното решение.

— Но тогава и след като си тръгна, семейството ти ще продължи да вярва, че сме женени.

— Не твърдя, че това логично решение е съвършено.

Тя го наблюдаваше как изтърсва пепелта и си спомняше първата им среща на поляната. Мускулестите му голи гърди бяха накарали тогава дъха ѝ да секне. Той беше опасен мъж, целият изтъкан от противоречия мъж, който умее елегантно да танцува, и пак така елегантно да се дуелира. Красив див хищник... Вратата към нейната стаята ѝ се стори изведнъж много далеч.

— Кога... кога ще е логично да ме отпратиш?

Той не отговори.

— Ако ти самият нямаш време да ме придружиш до границата, можем да пратим известие на Деймиън. Той сигурно се тревожи за мен и с радост ще дойде да ме вземе.

— Забрави ли милицията, на която се натъкнахме?

— Как бих могла някога да я забравя? До края на живота си ще помня онези зловещи мъже.

— Мислиш ли, че брат ти би имал повече късмет?

— Аз... не те разбирам.

— Ти наистина не знаеш галски, но сигурно си разбрала какви бяха намеренията на онези мъже. Някакъв идиот англичанин и съпругата му... за тях това означаваше малко развлечения и разнообразие. Обир, изнасилване и убийство — а после щяха да припишат тези срамни дела на бунтовниците. Изглежда, в наши дни това е всекидневие.

— Хамилтън положително ще придружи Деймиън, а в случаи на нужда ще доведе и цял полк драгуни.

— Не се съмнявам, че твоят кибритлия ухажор с огромно удоволствие би подпалил войната, но не става дума за това. — Алекс търкаляше пурата напред-назад между дългите си пръсти и

наблюдаваше сипещата се пепел. — Да ти е минавало някога през ума, че междувременно всеки Кембъл, всеки милиционер и всеки английски войник разполага с описанието на твоята личност? Дори ако брат ти стигне тук здрав и читав, на връщане ще се озовете в някой капан. Херцогът на Аргайл би разпратил всичките си хора да заловят съпругата на Аликзандър Камерън, не го ли проумяваш?

Катрин пребледня.

— Но защо...защо ме довлече тук, щом си знаел, че ще съм като в капан?

Алекс избегна погледа ѝ.

— Съвсем честно казано, откакто пресякохме границата, и аз си задавам този въпрос.

Разкажанието в гласа му не смекчи Катрин, тъкмо обратното, боеше се, че това е само нов трик, за да я обезоръжи.

— Е, и? Намери ли отговор на този въпрос?

Той си пое дълбоко дъх.

— Не.

— Нямах отговор — прошепна Катрин. — Значи просто си си играл на господ бог и си опропастил живота ми. Отне ми всяка възможност да бъда щастлива, а сега... сега си седиш чисто и просто тук и...

Заслепена от сълзите, тя тръгна заднешком към вратата.

— Ти си зловец и безсърдечен. Използваш безсрамно хората и се забавляваш със слабостите им. Направи за посмешище чувствата ми към Хамилтън Гарнър, защото ти самият си неспособен да обичаш. Изобщо не знаеш какво означава тази дума. Да те обикне човек, ще е проклятие, което не пожелавам и на най-големия си враг, защото освен едно разбито сърце няма да остане нищо друго.

Алекс излезе неочаквано от ваната и тръгна чисто гол към нея. След първите секунди на ужас тя хукна да бяга, но той беше по петите ѝ и затръшна вратата, преди тя да успее да се измъкне. Притисна я към студената каменна стена, а тя, напълно безпомощна, скри лице в шепи и вече очакваше да бъде брутално изнасилена.

Той стоеше разкрачен, толкова близо зад нея, че тя усещаше парата, която още се вдигаше от тялото му. Ръцете му обгърнаха нейните, а тя беше сякаш вцепенена и не може да му се опре, когато

той я обърна към себе си. Очите му пламтяха от гняв, а на устните му играеше хладна усмивка.

— Значи мислиш, че съм зловец и безсърдечен, така ли? — От ледения му глас по гърба ѝ полазиха тръпки. — Имаш право, години наред полагах всички усилия, за да потисна чувствата си и признавам, че понякога съвсем не ми беше лесно. А ти, тъкмо обратното...

— Пусни ме! — Това трябваше да прозвучи заповеднически, но беше само хленч и от устата ѝ се откъсна мъчителен стон, когато усети члена му между бедрата си. — Не... ти обеща да не ми причиняваш зло!

— Обещах да не те принуждавам за нещо, което не желаш.

— Аз... аз не го искам...

— Не ти вярвам. — Устните му докоснаха слепоочието ѝ и се плъзнаха от косата към ухото.

— Не... моля те... недей...

Устните му задушиха слабите ѝ протести, а когато езикът му завладя устата ѝ, тя престана да се съпротивлява. Свитите ѝ юмруци се разтвориха пряко волята ѝ, а пръстите загалиха гъстите къдрави косми по гърдите му. Целувката му събуди страстта ѝ, горещи вълни заляха цялото ѝ тяло и тя напразно се опита да се пребори с всичко това.

— Ти си жена, Катрин... Дръж се като жена... Кажи ми какво искаш...

— Не желая това да става.

— Напротив, желая го.

Алекс пое гърдите ѝ в дланите си и усети, че зърната вече са се превърнали в напращели пъпки. Когато развърза презрамките на нощницата, Катрин се опита за последен път да го отблъсне, но то не беше истинска съпротива, защото ръцете ѝ искаха да опознаят това мускулесто голо тяло, което занимаваше въображението ѝ, откакто го зърна край потока. На терасата на Роузууд Хол тя се подчини на властта му. В Уейкфийлд устоя на изкушението. Цели десет безкрайни дни и нощи се държа така, сякаш той не съществува... Беше греховно и безсрамно, но този път нямаше сила да възпре желанията на тялото си. Искаше да усеща устните му върху кожата си. Копнееше да се остави на силата му. Беше готова да му се отдаде.

Той свали нощницата от раменете ѝ, а тя имаше чувството, че не кръв, а гореща лава пулсира във вените ѝ. Ако не я беше прегърнал

през кръста, тя сигурно щеше да се свлече безсилна на пода.

Алекс долепи устни към гърдите ѝ. Сладкият вкус на този зрял плод го беше преследвал целия следобед, цялата вечер го беше усещал на езика си. Сега смучеше бялата плът, поемаше я дълбоко в себе си, тихичко изстена, когато тя зарови пръсти в косата му, за да го привлече още по-плътно към себе си.

Покорена от насладата, Катрин едва ли забеляза, че ѝ е свалил нощницата. Алекс коленичи, сложи ръце върху бедрата ѝ, загали с палец златните ѝ срамни косми. Тя нададе сподавен вик, но не посмя да погледне надолу. Онова, което той правеше, беше безсрамно и тя понечи да му викне да спре, но сега езикът му изследваше смело гънките между нейните крака и се бавеше упорито на едно особено чувствително място, за чието съществуване тя не беше и подозирала. Тя се свлече разтреперана на пода до него, а езикът ѝ закопня да проникне между зъбите му.

Той разпалваше все повече с ръце и устни нейния огън и вместо да се вцепени от страх, тя се кротна в очакване, когато той разтвори най-сетне краката ѝ и проникна внимателно в нейната пещера.

Катрин се вкопчи здраво в мускулестите му гърди, а очите ѝ се разтваряха все по-широко, докато той проникваше бавно с коравия си член, а после спря пред някаква преграда. Алекс усети страха ѝ, обгърна с две ръце лицето ѝ, нежно я целуна. В очите му тя за пръв път не прочете нито арогантност, нито гняв, а само желание и топлота. Насърчена от това, тя сложи пръсти върху неговите бедра и се огъна насреща му. Няколко секунди имаше чувството, че я пронизват с меч и тихичко извика.

После болката отмина и тя помисли, че с това е свършил и актът, който я превърна от момиче в жена.

Но сега Алекс почна да се движи напред и назад в нейната пещера, отначало внимателно, после постепенно все по-бързо и по-силно. Насладата, която тя бе изпитала досега от милувките му, избледня пред могъщите прииждащи вълни, които я отнасяха. Тя мятеше глава от една на друга страна, раздра с нокти гърба му и затрепери с цялото си тяло. Дългите ѝ крака се обвиха около кръста му, за да го усети още по-добре и тя се понесе неудържимо към пропастта, която заплашваше да я погълне...

Тя не съзнаваше, че изрича, стенийки, името му, но Алекс я чуваше и това беше достатъчно, за да го накара да загуби самообладанието си. Обгърнат от потрепващите ѝ мускули, той изживя едновременно с нея един екстаз, от който прекалено дълго се беше лишавал.

Лорън Камерън се беше облегла със затворени очи на грапавата каменна стена, бузите ѝ пламтяха, ръцете ѝ бяха свити в юмруци, сърцето ѝ преливаше от безмерна омраза, докато се вслушваше в сподавените викове на наслада, които идваха от помещението с ваната.

Как се осмели така да я унизи? Как се осмели да я пренебрегне и да се отдаде на удоволствия със *своята* англичанка?

Беше сигурна, че не е изтъкувала погрешно погледите, които той ѝ хвърляше по време на вечерята. И притискането на бедрото му не беше нейна фантазия, нали видя и как тънките му пръсти гаят чашата за вино, сякаш е нейната кожа. Беше видяла обещаващите пламъчета в черните му очи и беше тръпнала от очакване.

Твърдението, че не я е канил, бе повече от абсурдно. На трапезата той я беше изнасилвал с погледи. Каква игра се играеше тук сега? Как стана така, че превзетата англичанка, която се изчервяваше за щяло и нещяло, се държеше изведнъж като разгонена кучка?

Когато излезе от стаята на Алъсдееър, Лорън чу двамата да се карат. Дали не се е похвалил с нейното посещение, за да накара жълтокосата вещица да ревнува? А сладострастните погледи, които ѝ хвърляше по време на вечерята, не са ли преследвали единствената цел да разпалят чувствеността на онази нахалница?

Очите ѝ хвърляха искри, когато най-сетне преодоля вцепенението си и изтича по витата стълба. Вече долу, чу откъм залата музика и смях, но се беше облякла толкова набързо в стаята на Алъсдееър, че беше невъзможно да се върне в залата, без това да се хвърли в очи.

Освен ако... Можеше да се втурне вътре и да твърди, че той се е опитал да я изнасили...

Не, няма да стане! На такава история може да се повярва само веднъж и ако обвини сега брата на Лохийлс, той може да реши, че не е бил прав, като е обесил преди две години Макгрегър.

По дяволите, какво да направи? Сляпата омраза и объркването я отведоха в онова крило на замъка, където бяха настанени гвардейците. С треперещи пръсти натисна дръжката на вратата на третата стая и въздъхна с облекчение, когато установи, че резето не е сложено. Помещението беше тясно и тъмно и тя спря за миг, докато очите ѝ свикнат със слабата лунна светлина.

Стрюън Максорли си беше в леглото, с една ръка под главата, а другата на гърдите.

— Не знаеш ли, че е опасно да се промъкваш при заспал мъж? — изръмжа той. — Можеше да си изпросиш един кинжал между ребрата, преди да осъзнаеш какво става.

— Защо те нямаше на празничната вечеря? Липсваше ми — изгука Лорън.

Тя разтвори корсажа си.

— Ето нещо много по-добро...

Той отметна подканващо одеялото и Лорън се загледа за миг почти благоговейно в могъщия му член. Слуховете, които беше чувала, в този случай не бяха преувеличение...

Великанът ѝ подари удоволствието, на което се беше надявала, и тя не съжали, че му се е отдала. За разлика от мнозина глупаци, с които беше спала, този наистина си разбираше от занаята.

Още по-важно беше, че знаеше — отсега нататък той ще е като възък в ръцете ѝ. Като брат на Ани сигурно таеше гняв срещу Аликзандър Камерън, задето е допуснал друга жена в сърцето си. Тя ще използва ловко този гняв... Стрюън ще е в най-близко бъдеще не само неин любовник, но и неин съюзник, и смъртен враг на Алъсдейър!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Катрин се събуди бавно и с удоволствие се протегна. Усещаше се толкова жизнена, че беше готова да прегърне целия свят и да си вземе обратно всяка лоша дума, която е казала някога някому.

Потънала в топлите завивки, гледаше замечтано балдахина. Беше заспала в обятията на Алекс, притисната към топлото му тяло...

Споменът за това, как се бе държала доскоро, я накара да се изчерви. След онзи пръв любовен акт на пода в помещението за отопляване бяха продължили в леглото, докато капнаха и двамата. Боже милостиви, той си позволи толкова много... а тя не го спря. Осемнайсет години целомъдрие отнесени от вятъра на една-единствена сладострастна нощ.

Това не биваше да се случва — заявяваше съвестта ѝ. Не биваше да го допускаш.

Аз не го насърчих, шепнеше си тя.

Така ли? Тогава защо се изложи само по тънка нощница на погледите на един гол мъж?

Не знаех, че е гол.

Някой къпе ли се облечен?

Но аз не знаех, че се къпе.

А защо не изтича обратно в стаята си, защо не залости вратата, след като го видя във ваната?

Въпросът беше много труден и тя прехапа устна. Наистина ли не е имала желание да избяга?

Но ти не го стори. Вместо това го предизвика, въпреки че много добре знаеш как ще реагира.

Затруднена да намери още обяснения, Катрин трябваше да признае, че е постъпила глупаво и безотговорно. Високомерната Катрин Огъстин Ашбрук, винаги убедена, че стои високо над ниските инстинкти, се оказа слаба... Беше осъждала самотнително майка си и само се бе усмихвала презрително, когато лейди Карълайн ѝ предсказваше, че и нейната кръв ще ѝ подсказва как да се оправи най-

добре при дадена ситуация. Но какво всъщност е заложено в кръвта ѝ? След миналата нощ вече знаеше, че страстта е по-силна от разума. Стана жена, но въпреки това се чувствуваше безпомощна като дете, объркано и изпълнено със съмнения.

Трябва да ти напомня, че анулирането на брака вече няма да е чак толкова лесна работа.

Тя простена и зарови лице във възглавницата, но не можа да заглуши гласа на съвестта си.

Хамилтън Гарнър няма да се зарадва, като разбере, че вече не си девствена. Той има права над теб. Защо в Роузууд Хол не се възпротиви на баща си? Защо не отиде с Деймиън в Лондон? Да беше го сторила, сега можеше да си госпожа Хамилтън Гарнър.

Катрин някак не можеше да си представи как лежи гола и щастлива в обятията на Хамилтън. Той и Алекс бяха две пълни противоположности. Старши лейтенантът беше гладък като мраморна статуя, от която можеш всеки ден да бършеш прахта и да ѝ се възхищаваш: от косата му не стърчеше нито косъм, ноктите му бяха грижливо поддържани, ботушите блестяха. Не можеше да си го представи с поникнала брада или в смачкана униформа, докато Алекс беше способен да спи с нея в купа сено или сред полето и да доставя и на двама им безкрайна наслада.

Засрамена, Катрин се зави още по-плътено в одеялата. Как можаха да ѝ минат подобни мисли през главата? Как можеше да сравнява безукорния Хамилтън с разбойника Аликзандър?

А той къде ли е всъщност?

Тя седна и хвърли поглед към празната страна на леглото. Та той би трябвало да знае, че тя ще се събуди объркана и с чувство за вина. Защо не е тук, за да ѝ каже нещо утешително, та макар и...

— Добро утро!

Катрин трепна уплашено. Алекс стоеше на прага с малък поднос в ръка. Погълната от мислите си, не забеляза как е отворил вратата. Сигурно доста отдавна беше станал, защото лицето му бе прясно обръснато, косата сресана и вързана хлабаво на тила. Беше с риза и панталон, а очите му не издаваха нито умора, нито угризения на съвестта. Изглеждаше толкова свеж и самодоволен, че тя отвърна раздражено:

— Събудили сме се, изглежда, в различни утрини. Не виждам какво добро може да има в моето.

Алекс се усмихна.

— Почти се боях, че наистина ще спиш до следващата заран. Сега е два часът следобед.

— Какво? Защо никой не ме събуди? Какво ли си мисли сега семейството ти за мен?

— Моето семейство знае, че имаш много труден двуседмичен път зад гърба си. Никой не би те упрекнал, ако останеш следващите две седмици в леглото.

— Ти премина същия път. И на тебе ли биха разрешили да мързелуваш по цял ден?

— От мъжете се очаква да могат да ядат, да спят и да мислят прави.

— Това и жените го могат не по-зле, ако не и по-добре, защото от нас се очаква освен това да се грижим мъжете да се чувстват добре.

Алекс нямаше настроение за кавги.

— Реших, че може да си гладна и ти донесох горещ шоколад и пресни кифли. Ако ти се хапва нещо по-солидно, мога да пратя Диърдри до килера. — Теменуженосините очи погледнаха бързо към вратата.

— Диърдри! Защо не ме е събудила още преди часове?

Той отиде до прозореца.

— Тя събуди *мен*, като влезе сутринта тук. Допускам, че сега предпазливо очаква ти да пратиш да я извикат.

Катрин придърпа одеялото до брадичката.

— Тя ни е видяла? Тук, в леглото?

— По моя вина — призна откровено той. — Имах най-доброто намерение да те сложа в леглото, а после да отида в стаята си, но...

Тя си спомни сцената... Той я пренесе от съседното помещение в леглото и я зави, но после я целуна още веднъж и... и...

— Това не биваше да става — прошепна тя с пламнали бузи.

— И това е моя вина. Ти беше пийнала малко повече и аз безсрамно го използвах, честно казано, и аз бях всичко друго, но не и трезвен, затова се поддадох на изкушението. Наистина ужасно съжалявам.

Гласът му звучеше така потиснато, че тя се почувства задължена да поеме част от отговорността.

— Беше не само *твоя* вина. Ти не ме беше принудил да пия вино...не си ме принуждавал и за всичко останало.

— Въпреки това си напълно права — това не биваше да се случва.

Катрин изведнъж трепна — разбра защо той демонстрира такова разкаяние.

— Ти каза снощи, че засега е невъзможно да напусна Акнакери. И това ли трябва да си обясня с преливане?

— Ще бъде трудно, но не и невъзможно. — Алекс изглеждаше облекчен, че тя сама подхвана темата. — Тайното прехвърляне на хора е търговия, която процъфтява на крайбрежието...

— Искаш да ме изнесеш контрабанда от страната също както вашето скъпоценно уиски?

— Няма друга възможност, що-годе сигурно да си отидеш.

Тя проумя за пръв път какво ли им е било на онези нейни обожатели, които беше отхвърляла толкова високомерно — досега настояваше да се завърне час по-скоро у дома, а сега се чувстваше отблъсната от Алекс.

— У дома — измърмори тя сякаш на себе си. — Татко ще умре от радост, че съм пак в Роузууд Хол, а майка ми... — Тя замълча, готова да заплаче, но усети погледа му и насила се усмихна. — Няма значение, все някак ще се оправя с тях.

— Добре, в такъв случай ще се опитам да организирам всичко. И без туй трябва да отида за няколко дни до крайбрежието...

— Отново напускаш Акнакери?

Алекс не видя разочарованото ѝ лице, защото пак гледаше през прозореца.

— Доналд получи тази заран още едно послание от принц Чарлз. В него пише, че ще го възприеме като оскърбление за себе си и за баща си, ако *Камерън от Лохил* не отиде при него.

— Брат ти ще се срещне с принца?

Той сви рамене.

— За съжаление... Сега разбираш ли защо не бива да създавам на семейството си допълнителни усложнения?

— *Значи аз съм само едно усложнение...* Колко време ще отсъстваш?

— Няколко дни, най-много седмица. Изисква се висша дипломация, за да поднесеш отказ на един принц. Тук си в безопасност, стига да не напускаш стените на крепостта. Моля те, не препускай сама из горите, защото хората на Кембълровци могат да са някъде наблизко, а Гордън Рос сигурно ужасно би се зарадвал да те срещне на някоя самотна поляна. — Той замълча за миг, за да възприеме тя сериозно предупреждението му. — Ако искаш да пишеш на Деймиън, ще се погрижа писмото да тръгне още с първия параход. Можеш да му обясниш какво съм намислил, а щом се споразумея с някой капитан, аз също ще му съобщя кога приблизително ще пристигнеш, за да може да те посрещне.

— Ще ти излезе, предполагам, доста скъпо да се отървеш по този начин от мен.

Алекс гледаше пламналото ѝ лице. Тя държеше одеялото като щит пред голите си гърди и старателно избягваше погледа му. В огромното легло да дядо му изглеждаше толкова нежна и ранима, че най-много би искал да я вземе в обятията си, но това щеше само да влоши нещата. По-добре да не си позволява да повтаря безотговорни постъпки като тази през миналата нощ.

— Обмислих сериозно всичко — каза колкото можеше по-спокойно. — След Уейкфийлд Рифър Монтгомъри вече не съществува, та, ако се прибереш у дома като вдовица, това ще отнеме на клюкарите всяка възможност за разни приказки.

— Вдовица?

— След като си познавала само кратко време клетия Монтгомъри, никой няма да очаква от теб дълго да го оплакваш. А ще можеш и да се радваш на богатството, което ти е завещал.

— Не ти искам парите! — извика с горчивина Катрин.

— Когато почнеш отново да танцуваш в лондонските салони, ще разсъждаваш другояче. Как е починал съпругът ти — ще трябва сама да решиш. — Трагичен нещастен случай ще е навярно най-убедителен, но ти имаш живо въображение. В писмото си до Деймиън ще му съобщя последната си воля и ще му предоставя всички възможни пълномощия.

— Абсолютно излишно е да го правиш — прошепна тя.

— Напротив, това е най-малкото, което бих могъл да сторя... — Като видя, че тя се бори със сълзите си, побърза да смени темата. — Ще видя дали мога да открия Диърдри и ако искаш, мога да те извиня пред Доналд и Мойра, та никой да не те безпокои. То вкъщи и без туй всичко е на крак, защото Доналд иска да потегли утре в ранни зори.

— Ще те видя ли още веднъж?

Алекс накара сърцето си да млъкне.

— Можеш да дадеш на Диърдри писмото за Деймиън.

Катрин кимна мълчаливо и го видя как върви с широки крачки към вратата. На прага той се обърна още веднъж, сякаш искаше нещо да каже, но не пророни ни дума. Щом вратата се затвори, тя можа да даде най-сетне воля на горчивите си сълзи.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Катрин не мигна почти цялата нощ, само се въртеше неспирно от една на друга страна в огромното легло. От време на време ставаше и се разхождаше нервно из стаята или се взираше през прозореца в дъждовната нощ, но не виждаше нищо. До полунощ все още хранеше слаба надежда, че Алекс ще надникне поне за малко при нея, но той не се появи. После взе да разсъждава дали да не слезе призори долу, за да се сбогува с него. Семейството сигурно щеше да го приеме като съвсем нормално, но на него можеше да му се стори дръзко. Не беше ли казал, че тя е едно допълнително усложнение? Една-единствена страстна нощ беше преобърнала нейния свят с главата надолу.

Мислеше си за своя дом, за Дерби и Роузууд Хол, за Деймиън и Хариет, за Хамилтън Гарнър. Но всичко това се озова сега някъде далеч, сякаш беше напуснала онези места и хора не преди няколко седмици, а преди години.

Как ли ще реагира Деймиън на писмото ѝ? Ще изпита облекчение, разбира се, че не ѝ се е случило нищо лошо, но дали ще прочете и написаното между редовете, ще се досети ли, че между мъжа, когото отначало искаше да мрази през целия си живот, и нея нещо се е променило. Какво ѝ каза тогава в Уейкфийлд? Каза, че човек може да си смени името, но не и характера. Деймиън имаше доверие в Алекс, беше не само негов адвокат, но и негов приятел. Дали не е бил наясно и за двойния живот на Рифър Монтгомъри?

Тихо почукване откъсна Катрин от обърканите ѝ мисли. Диърдри беше явно изненадана да види господарката си седнала до прозореца.

— Да ви донеса ли чаша горещ шоколад? Сутринта е толкова мрачна.

Всичко беше обвито в плътна мъгла, но тя си въобразяваше, че вижда сред повесмата ѝ конник с развята черна коса, яхнал огромен жребец.

Иди при него! Защо след всичко, което се случи, да не можеш да се сбогуваш с него?

— Извинявай, каза ли нещо?

Диърдри я наблюдаваше, свъсила чело.

— Попитах дали искате да закусите тук, или ще се присъедините към лейди Мойра и другите дами в стаята за закуска.

Вместо отговор Катрин тежко въздъхна.

— Как е сър Маккейл тази заран?

— Той е в ужасно настроение, защото не може да тръгне с другите. Опитва се дори да скочи от леглото, та доктор Арчибалд трябваше да му даде сериозна доза опиум, за да не е чак толкова възбуден. За нещастие стаята му е точно над двора, където се събират мъжете.

— Оттам може ли нещо да се види? Искам да кажа...мъглата е толкова гъста...

— Стаята е на първия етаж и гледа право към двора. Мъжете вдигат ужасен шум. — Диърдри изтълкува съвсем вярно израза на лицето на господарката си. — Господин Маккейл сега спи дълбоко. Няма и да забележи, ако пожелаете да хвърлите поглед през неговия прозорец.

— Не зная... Аз...

— Не бива да изпускате този исторически миг, господарке. Не е лесна работа да накараш един принц от династията на Стюартите да разбере, че трябва да се върне в Италия. — Тя наметна кадифения пенъор върху раменете на Катрин. — Трябва да побързае.

Диърдри не беше обещала прекалено много — от прозореца на Олуин можеше да се види целият двор, пък и бяха запалили достатъчно много факли, за да може, въпреки мъглата всичко да се различи съвсем ясно. Шестдесет тежко въоръжени мъже под командата на великана с лъвска грива Стрюън Максорли трябваше да придружат Доналд Камерън, освен тях личните му слуги, няколко гайдари и бардът на клана, чиято важна задача беше да възпее в стихове за идните поколения всичко, което щеше да се случи.

Катрин завиждаше на Лохийлс и спътниците му не защото им се налагаше да препускат при такова време през планините. Ако нямаха късмет, можеше през цялото време да вали... Но завиждаше на мъжете за възможността да видят принца, според слуховете много привлекателен мъж, остроумен, очарователен и сладкодумен. Дори го

съжаляваше малко — беше изминал толкова дълъг път само за да чуе, че въстание без сериозна подкрепа от френска страна няма шансове за успех.

От друга страна, този принц трябва да беше непоправим мечтател, ако вярваше, че ще победи могъщата Англия, владетелката на моретата и на колонии в Америка, Западна Индия и Индия, на която Шотландия можеше да противопостави в краен случай само гордите си мъже, които твърдяха въпреки здравия разум, че Джеймс Стюарт е законният крал и английският трон му принадлежи.

Камеръновци не искаха война, но и те бяха горди шотландци и Катрин можеше да си представи колко ще им е трудно да откажат на принца.

Като те слуша човек, може да реши, че изпитваш известни симпатии към бунтарите — прошепна ѝ укоризнено съвестта ѝ. — Това е опасно. Много опасно.

Катрин не обърна внимание на този предупреждаващ глас. Доскоро беше споделяла, без да се замисля, много от предразсъдъците на баща си, но постепенно проумя, че мнението му е само половината истина. Позната фигура, която зърна на двора, я накара да забрави тутакси всички политически размисли. Алекс носеше както всички останали вълнена пола и късо яке, черната му коса падаше свободно върху раменете. Той потупа Шадоу по шията, прошепна му нещо на ухото и измъкна от чантата си една ябълка. Докато жребецът ядеше лакомството, Алекс погледна към прозорците и Катрин побърза да отстъпи крачка назад, за да не я види. Погледът ѝ падна върху главния вход, където Доналд тъкмо се сбогуваше със жена си. Ръката му лежеше на бузата ѝ и двамата си размениха топли усмивки, преди Мойра да притисне устни към тази ръка. Миг по-късно предводителят на клана яхна пъстрия си кон и даде сигнал за тръгване. Гайдарите засвириха марш и конниците образуваха редици, Алекс и Стрюън Максорли следваха непосредствено Доналд. В последния миг Лорън се втурна с пламнали бузи към двамата мъже и поиска нещо, което предизвика всеобщ смях. Алекс се наведе и я целуна братски по бузата. Явно разочарована, тя се обърна към Стрюън, който я вдигна рязко на седлото и я целуна толкова страстно, че мъжете му одобрително изръмжаха. Той обгърна с лапа едната ѝ гърда, а другата изчезна за миг под полите ѝ и тя взе да рита с крака и да скимти.

Катрин се дръпна от прозореца с пресъхнало гърло и сълзи в очите. Щом се махне оттук, Лорън ще заеме мястото ѝ в леглото на Алекс. Страстен мъж, той имаше, разбира се, нужда от жена. Въпреки това ѝ беше непоносима мисълта, че ще върши с Лорън същото, което и с нея...

Впрочем това трябваше да е последната ѝ грижа. По-добре да се подготви морално за трудното си завръщане в Роузууд Хол. Тя не беше вече Катрин Огъстин Ашбрук, най-желаната наследничка в цели три графства. Беше Катрин Ашбрук Монтгомъри и дали ще се представи за вдовица или не — репутацията ѝ е пострадала непоправимо. Лесно можеше да си представи клюките и шушукането — та нали в края на краищата и тя самата не беше изпускала възможност да одумва други девойки. Сега щяха тъпкано да ѝ го върнат.

Най-лошото беше, че тя сама си надrobi всичко. Детинският ѝ опит да накара на празненството за рождения ѝ ден Хамилтън да ревнува, имаше катастрофални последици, но тя никога не вземаше от дума, затова толкова дълго продължи да провокира Алекс. Глупост, наивност, самоувереност, високомерие, лукавство — той беше прав, когато ѝ натякваше, че притежава всички тези недостатъци. Алекс я беше проумял от самото начало, но защо не вижда сега разбитото ѝ сърце?

Три дни по-късно Катрин седеше следобеда с Мойра, Джийни и леля Роуз в гостната. В камината пращеше огън и дамите бродираха и си приказваха. Лейди Камерън беше настояла Катрин да излиза от самотната си стая и да се присъединява към тях не само за закуска, обед и вечеря, но и следобед и вечер. Разговорите се въртяха най-вече около съвсем нормални теми — сенокос, стригане на овцете, детски болести, проблеми на възпитанието, предстоящи сватби, награди... Говореха си естествено и за принц Чарлз, но далеч не толкова много, колкото тя се бе опасявала. За свое огромно учудване разбра, че повечето шотландци копнеят за мир. Не бяха нито диваци, нито кръвожадни варвари, които искат да нападнат Англия, а в сравнение със скованите английски салони, тук цареше приятна непринуденост.

Камеръновци я приеха с отворени обятия, въпреки че беше англичанка. И при най-добро желание не можеше да си представи, че

баща ѝ би поканил някой шотландец с поличка на трапезата им в Роузууд Хол...

Откакто мъжете потеглиха, не спря да вали, но в момента през облаците проникваха от време на време слънчеви лъчи.

— Мисля, че ще отида да се поразходя — заяви тя.

— На тази влага? Вредно е за дробовете, детенце — предупреди я леля Роуз.

— Глупости — прекъсна я Мойра и остави гергефа си. — И на мен ми се ще да подишам чист въздух, та ако нямаш нищо против, ще те придружа.

— Напротив — каза съвсем искрено Катрин, защото съпругата на Доналд ѝ беше много симпатична. Загърнати в топли наметала, те излязоха от замъка и поеха по една градинска пътека. Въздухът миришеше на рози, въпреки че след проливните дъждове те бяха с тъжно клюмнали главички.

Докато Мойра си откъсваше една бяла роза, Катрин забеляза, че двама мъже ги следват на дискретно разстояние. Ръцете им почиваха върху дръжките на мечовете и пистолетите, с които бяха въоръжени, те оглеждаха зорко околните гори и поля.

— Човек свиква с телохранителите — каза Мойра. — Когато трябва да носиш голям букет цветя или пълна кошница с плодове, те са дори много полезни.

Катрин се осмели да се усъмни дали някога би свикнала да я следват на всяка крачка. Един от мъжете ѝ махна изведнъж с усмивка и тя позна Олуин Маккейл.

Раната му зарастваше необичайно бързо и последните две вечери той се появи на трапезата. Леля Роуз и Джийни, изглежда, го обожаваха, защото той се смееше на вицовете им, а и разказваше на свой ред някой и друг. Децата го обичаха, а слугите се отнасяха към него със същото страхопочитание с каквото и към господарите си. Имаше безукорни маниери, излъчваше младежки чар, на всичко отгоре беше и привлекателен. Нищо чудно, че Диърдри се беше влюбила в него.

Въпреки това той можеше да бъде и опасен, и агресивен като Алекс — доказа го при нападението на *Черната стража*. В противен случай едва ли щеше да издържи толкова дълго в обществото на Камерън. В лоялността му към Алекс нямаше ни най-малко съмнение

и Катрин се питаше дали не е пренесъл сега върху нея част от предаността си. В противен случай защо трябваше да играе при това лошо време ролята на телохранител?

— Това е едно от любимите ми места. — Мойра посочи пейка от ковано желязо. — Когато ме обземе чувството, че целият свят се е обединил срещу мен, идвам тук и се радвам на розите и на чуруликането на птичките. Когато слънцето свети, тук е прекрасно, а спокойствието божествено. — Тя погледна с усмивка към тъмните облаци. — За съжаление днес не е така.

— Не мога да си те представя потисната или петимна за утешение — каза плахо Катрин.

— Ще ти напомня тези думи, когато имаш четири деца, вкопчени в полите ти, а съпругът ти се държи понякога като пето дете.

Катрин сведе бързо очи, но Мойра вече беше забелязала притеснението ѝ.

— Какво има, мила? Тревожи ли те нещо?

Тя беше готова да си излее най-искрено душата пред по-възрастната жена, но не знаеше откъде да подхване.

Мойра разбра и без думи какво създава проблеми на снаха ѝ.

— Мъжете са странни създания. Силни, властни и толкова арогантни, че понякога ти иде да ги удушиш. Но после ги виждаш слаби и търсещи утеха като малки деца. Ако ти самата в този миг не си се стегнала, лесно можеш да си изтървеш нервите.

Катрин преглътна задавено, но не пророни и дума.

— Мъжете от клана Камерън са особено своенравни и властни — продължи Мойра. — Думата *компромис* за тях не съществува, всеки случай не и когато става дума за собствените им позиции.

— Но Доналд изглежда много внимателен и любвеобилен.

— Такъв е... но понякога тъкмо тази неукротима любов ме плаши до смърт.

— Как може любовта да плаши?

— Ако напълно заслепява някого и го поглъща. Ако от любов човек става неспособен да различава добро и зло, тя става тежко бреме, което може да е разрушително.

— Не мисля, че бих искала да изживея подобна любов — въздъхна дълбоко Катрин.

— Скъпа моя, решението не е в наши ръце. Понякога нещата просто стават независимо от това, дали ги желаем, или не, дали е разумно, или не, дали прави някого щастлив или не. Повярвай ми, колкото по-ожесточено се бори човек срещу тях, толкова по-болезнено е поражението. Доналд Камерън беше последният човек на този свят, когото съм искала да се влюби в мен. Възпитана бях да вярвам, че всички Камеръновци са безсърдечни и гадни. Доналд сигурно е вярвал същото за нас, Кембълровци. Не можеш да си представиш колко шокирани бяха и двата клана, когато казахме, че искаме да се оженим. Аз се борих срещу тази любов, отказвах да го виждам, опитах се да не мисля за него и дори започнах флирт с друг мъж, но не можех да забравя Доналд. — Погледът ѝ беше някак отсъстващ. — Съгласих се да се срещнем за последен път, за да се изприказваме. Изтъкнахме всички логични основания, препречващи пътя към нашия брак, а после...после той ме докосна. Сложи ръка на бузата ми и вече знаех, че ще умра, ако не мога да усещам винаги тази ръка.

Катрин си спомни сцената на двора, която беше наблюдавала при отпътуването на Доналд. Той сложил ръка на бузата на Мойра, а тя я целуна. Нежен жест, много по-красноречив от наглото държане на Лорън.

— Коя е била Ани Максорли? — попита тя най-неочаквано.

— Какво?

— Зная, че е сестра на Стрюън и че с Алекс са били сгодени...

— Бяха се клели взаимно във вечна вяност... — Мойра беше преbledняла като платно. — Но аз не съм най-подходящият човек да разказвам за нея.

— Моля те! — Катрин хвана импулсивно ръцете на Мойра. — Толкова искам да разбера *това*.

Лейди Камерън кимна бавно.

— Може би наистина трябва да си поговорим. Толкова дълго се опитвах да не мисля за тази трагедия... Всички го правехме. Но ако Аликсандър трябва да намери някога покой, духовете трябва да бъдат успокоени. Това е ужасна история...

Глупава шотландска гордост, помисли си Катрин, докато си четкаше яростно косата. Защо не ѝ обясни всичко? Разказът за смъртта на Ани Максорли дълбоко я потресе. Тя не изпускаше случай да

обвини Алекс, че е жесток и безсърдечен, а той беше убил двама мъже в името на любовта си, беше напуснал родината си, за да предотврати кървава война между клановете, и се бе впускал във всички възможни авантюри, за да избяга от демоните, които упорито го преследваха.

Тя се погледна с въздишка в огледалото. Угризенията на съвестта вече не можеха да ѝ помогнат. Беше му казала думи, които не се прощават...

Защо не си признаеш откровено, че го обичаш?

Ужасена, тя разтвори широко очи.

Не, не е вярно.

Не е ли? Не се ли влюби в него още в мига, в който го видя на поляната?

Не ставай глупава, любов от пръв поглед няма. Аз не го обичам и той не ме обича.

Двамата доста си приличате, нали?

Не, ние сме съвсем различни, той ми го е повтарял достатъчно често.

Хората казват какво ли не в гнева си или за самосъхранение. Той те обезчести, но ти прочете в очите му че и за него това е нещо повече от мимолетно припламване на страстта.

Не! Тя отиде до прозореца. Навън бушуваше буря. Мълнии прорязваха облаците, гръмотевиците се удряха в стените на крепостта и яростно кънтяха. Вятърът шибаше дърветата, а далеч долу езерото беше в пяна.

Любовта трябва да е нещо повече от страст — упорстваше тя. — Пък и ако имаше чувства към мен, щеше да ме помоли да остана. Защо не предложи да вземем на сериозно този брак?

От гордост, Катрин, или защото не знаеш какво чувстваш?

Аз какво чувствам?

Катрин затвори енергично кепенците, за да не проникват дъждът и вятърът.

Ти би ли могла да го сториш? Би ли могла да се откажеш от развлеченията, от сезоните в Лондон и престижа си в обществото? Би ли могла да се откажеш от светския живот, за да споделиш живота на мъж като Аликзандър Камерън?

Аз...аз не зная дали съм достатъчно силна...

*Ще намериш достатъчно сили, ако наистина искаш да го имаш.
Защото не само неговата гордост стои на пътя ви.*

Ако можех да повярвам...

*Повярвай, Катрин, и му го кажи, преди да е станало твърде
късно!*

Твърде късно ли? Какво значи това?

Тя не получи отговор, но изведнъж видя отново онова кърваво бойно поле, което вече беше възниквало във въображението ѝ. Сега високият чернокос воин отново беше обкръжен от бляскави мечове. Но този път той се обърна, черните му очи бяха вперени в нея, докато се бранеше ожесточено срещу неприятелите си.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Чарлз Едуард Стюарт беше безукорен домакин. Той приветства толкова сърдечно Доналд, Аликсандър и половин дузина представители на други кланове на борда на „Дю Тейей“, сякаш му бяха най-близки роднини и сложи царска трапеза в най-просторната кабина. Облечен подчертано скромно, с лошо нагласена перука върху медночервените коси, принцът изглеждаше въпреки всичко много добре с големите си сини очи, тънкия нос и хубавата женствена уста. Въпреки младостта и неопитността си, излъчваше високо самочувствие, убеден, че се бори за справедлива кауза.

Едва малко преди полунощ, след като най-добри вина се бяха лели като река, той мина без каквото и да е предисловие към най-важната тема:

— Скъпи ми Лохийлс, след като потвърдихте с всеки тост лоялността си към Стюартите, мога ли да ви попитам по какъв начин смятате да браните интересите на баща ми?

Всички лица около масата се обърнаха към Доналд. Дори Алекс чакаше напрегнато да разбере дали Доналд се е въоръжил достатъчно добре срещу чара на принца. Отначало му се стори, че е така, защото Лохийлс изпразни спокойно чашата си, махна на слугата да не я пълни пак и каза с достойнство:

— Ваше височество, не може ли преди това да научим дали и в какъв срок ще можем да разчитаме на подкрепата на вашия братовчед Луи, краля на Франция.

Принц Чарлз не прояви досада.

— Както знаете, френското правителство подкрепя безрезервно баща ми. Луи и неговите министри планират едно нахлуване, което ще трябва, разбира се, да бъде съгласувано с напредването на собствената ни армия.

В този миг един от седемте съветници на принца, отец Джордж Кели, вдигна тост и Алекс не беше единственият, който се запита защо принцът се доверява на подобни хора. Кели правеше впечатление на

заплес, един ирландец на име О'Съливан се фукаше с осведомеността си по военните въпроси, без да казва в кои сражения е участвал, сър Томас Шеридън — някога учител на Чарлз, беше на седемдесет, Уилям Мъри, маркиз в изгнание, страдаше от подагра и можеше да ходи само с бастун, Иниъс Макдоналд и по-големият му брат Джон бяха банкери в Париж и не се ползваха с особено добро име, а Франсис Стрикланд беше англичанин католик от Уестморланд, чието семейство открай време беше подкрепяло Стюартите. Тези мъже се бяха заклели да му помогнат да върне на баща си английския трон, но в момента ги интересуваше повече виното, отколкото разговорите, навярно, защото вече често ги бяха слушали.

Протоколът не позволяваше на Алекс да вземе думата, но той се надяваше, че Доналд ще слага всяка своя дума на аптекарски везни, защото съветниците на принца, а и самият Чарлз му се струваха подозрителни.

— Радвам се, че французите искат да пратят войска — каза Лохийлс. — Напълно разчитаме на тях.

— Да, но кралят на Франция иска да е сигурен, че ние имаме армия, която ще подкрепи краля.

— Ваше височество, без французите не можем да имаме армия. Нямаме оръжие, нямаме муниции.

— Трюмът на този кораб е пълен с мускети и мечове — рязко го прекъсна принцът. — Купени са по моя лична инициатива.

— Един меч е безсилен срещу топовно поле — наблегна приятелски Доналд. — Англичаните имат огромен брой топове, а никой от нас няма представа как се действа с това оръжие.

Принц Чарлз скочи нетърпеливо.

— Вие не бяхте ли председател на комитета, който искаше да направи възможно завръщането на баща ми в Шотландия?

— Да, така е — отвърна Доналд. — Нашият комитет търси *реални* възможности да върне крал Джеймс в родината му.

— Съмнявате ли се в моите обещания, сър? — попита сухо принцът.

— Ни най-малко. Вие сте забележителен млад човек и ако някой може да поведе шотландската армия към победа, това сте вие.

Комплиментът смекчи принца и той седна пак на стола си.

— В такъв случай защо още се колебаете? Нали е във ваша власт да спечелите половината от клановите в планините за нашата кауза.

— Сърцата на хората ви принадлежат, ваше височество. — Лохийлс направи безпомощно движение с ръка. — Но след фиаското миналата година...

— Не можете да ме държите отговорен за него! Бяхме потеглили с 22 кораба... и заслугата беше моя.

— Да, но заради некадърността на французите повечето от тях потънаха.

— В Ламанша ни застигна буря.

— Всеки знае, че февруари е времето на най-свирепите бури. Вие сте бил с вързани ръце, налагало ви се е, естествено да се съобразявате с французите. Но е имало и втори проблем — английската флота е имала точни сведения за операцията.

— Шпиони има винаги и навсякъде — намеси се О'Съливан.

— Да, но нашите шпиони съобщават, че французите нямат намерение да оказват втори път помощ.

С пламнали бузи принцът отново стана, с мъка се овладя и се заразхожда припряно из кабината.

— Не бива да се караме заради нещо, което се е случило преди повече от година. Най-важното е, че тогава на корабите имаше седем хиляди боеготовни французи, а щом нашата армия поеме на юг, поне толкова французи ще прекосят отново Ламанша.

Доналд се учудваше на самоувереността на принца, защото нямаше и намек за намеса на французите.

— Ваше височество — каза той отмерено, — няма да има никаква придвижваща се на юг армия. Ще успеете да мобилизирате в най-добрия случай две до три хиляди мъже, но това няма да е армия, защото не разполагате с необходимите финансови средства, за да я снабдите с оръжие, храна и заплати.

— Но това ще са мъже, верни и предани на нашата кауза, нали?

— Така е, но с лоялност не могат да се купят пушки.

— Увериха ме, че можем да разчитаме на двайсет до трийсет хиляди планинци.

— Изглежда, зле са ви осведомили, сър.

— До мен стигнаха слухове, че мнозина шотландци са се оставили да бъдат купени със златото на Хановерската династия.

Други са се спотаили, а има и такива, които дълго трябва да моля, преди да благоволят да се присъединят към мен, а после да ми дават покровителствено съвети. — Ударът улучи целта и Доналд се изчерви. — Аз не позволявам никому да се държи покровителствено с мен. Страхливци и дипломати не могат да ме отклонят от замисленото. Сега е подходящият момент да постигнем целта си. По-голямата част от английската армия, включително и артилерията, се сражават във Фландрия, а малкото останала в страната войска не може да се опълчи срещу армия от планинци дори ако тя не притежава силата, която ми бе обещана. Трябва ни една-единствена победа, за да докажем на цялата страна, че сме решени на всичко. След нея всички скептици ще ни се притекат на помощ, а ще получим подкрепа и от чужбина. Тук е моето отечество! Моята страна! Земята на високите планини е напоена с кръвта на моите прадеди и техните гласове ме призовават! Аз няма да се върна във Франция или в Италия. Ще остана тук и ще се бия за честта на баща си, та дори ако нито един мъж не намери в себе си смелост да ми помогне.

Доналд беше пребледнял като платно, но все още се опитваше да апелира към разума на принца.

— Да, ваше височество, може би наистина трябва да останете в страната, но трябва да имате търпение. Междувременно аз лично ще поема гаранцията за вашата безопасност и...

— Моята безопасност ли? Да не смятате, че съм загрижен за собствената си безопасност? Не, добри ми Лохийлс, нямам намерение да се скрия в някоя дупка и да изчаквам дано планинците да си спомнят някой ден клетвата си за вярност! С малкото приятели, които имам, ще развея само след няколко дни знамената на Стюартите и ще заявя на целия свят, че Чарлз Стюарт се е върнал у дома си, за да предяви в името на своя баща претенции върху короната! Изобщо няма значение дали при този опит ще загина или не.

По време на тази страстна реч Алекс наблюдаваше внимателно брат си. Той видя сълзите в очите на Доналд, стиснатите му юмруци и вече се опасяваше от най-лошото.

— Вие винаги сте подчертавал своята лоялност, Лохийлс, и аз разчитах на вас и на другите си верни планинци — продължи Чарлз. — *Моите* планинци, казвам, защото сме от същата кръв и знаем какво значи смелост и чест... поне досега вярвах, че е така.

Той отметна предизвикателно глава.

— Не насилвам никого да се бори редом с мен. Ако Лохийлс ми няма доверие, нека си остане вкъщи и нека научи от вестниците каква съдба ще е отредена на неговия принц...

Доналд Камерън бавно се надигна.

— Не, за бога, аз няма да остана вкъщи, докато моят принц се бие за моя крал... и никой мъж под мое влияние няма да го стори.

Той говори още, но Алекс вече не го слушаше. Веднъж беше наблюдавал свличането на лавина. Една непредпазлива крачка се бе оказала достатъчна, за да приведе в движение снежни маси, които погребяха под себе си цяло село. Сега имаше чувството, че присъства на подобна катастрофа и е отнесен от лавината.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

На петия ден след заминаването на Лохийлс над Акнакери най-сетне отново изгря слънце и Катрин можеше да се разхожда с часове из градината или да бере с Диърдри ягоди в гората — всеки път придружена от телохранители, с които вече беше свикнала.

Но и хубавото време не можа да промени мрачното ѝ настроение. Продължаваше да си блъска главата над въпроса дали да остане в Шотландия, или да се върне в Дерби. При това дори не знаеше дали Алекс иска да я задържи. Ако е решил да я върне у дома ѝ, на което тя отново и отново бе настоявала, невъзможно ще е да го откаже. Освен това толкова често беше повтарял, че изпитва отвращение от брака. Защо да вярва, че една-единствена страстна нощ е променила нещо? През годините сигурно е прекарал безброй такива нощи с други жени, а я съблазни може би само защото беше препил...

За пръв път през живота си беше повече от несигурна. Искаше да остане... Искаше да си отиде... Искаше някой да ѝ каже как да постъпи, но дори тихият глас на съвестта ѝ беше замлъкнал.

Дамите седяха пак в топлия салон, Олуин им правеше компания, когато вратата изведнъж широко се отвори. Арчибалд Камерън направи широк жест и пусна да влязат двама мъже, които, личеше по всичко, дълго бяха препускали.

Сърцето на Катрин за миг спря да бие.

— Алекс! — прошепна тя щастлива.

Черните очи бяха приковани в нея, но възбудената глъчка направи всеки поздрав невъзможен.

— Алекс! Стрюън! — Мойра протегна ръце към двамата мъже.

— Слава богу, че сте отново тук! Чухме какви ли не слухове...

— Какво стана в Арисейг?

— Видяхте ли принца? Говорихте ли с него?

— Къде е Доналд?

Алекс вдигна ръце, за да спре потока от въпроси.

— Доналд ще си дойде след ден-два. Стрюън и аз препуснахме с още неколцина мъже по-бързо... Той погледна отново Катрин.

Двамата мъже изглеждаха капнали. Лъвската грива на Стрюън беше мръсна и прашна, косата на Алекс също беше залепнала за главата. Имаше тъмни сенки под очите, а с поникналата черна брада изглеждаше по-див от обикновено.

— Видът ти не е много добър, скъпи братко — подхвърли Арчибалд с обичайната си откровеност, докато му слагаше чаша в ръката. — Или войната вече е започнала?

Беше шеговит въпрос, но като зърна израза на Алекс, усмивката му изчезна и погледът на сините очи стана загрижен.

— Какво се е случило, момчета?

— Клановете ще се срещнат след десет дни в Гленфинън. Принцът иска да развеем знамената на Стюартите и да се обяви в отсъствието на баща си за регент на Шотландия.

Джийни направи няколко стъпки на радостен танц.

— Среца на клановете? И кой трябва да участва?

Алекс остави чашата преди да отговори.

— Почти всички, предполагам... — В погледа му към Мойра се четеше извинение. — Доналд се обърна с ангелска кротост и красноречие към принца, за да го възпре от прибързани действия, но после...

— Той как е?

— Доналд ли? Мисля, в себе си изпитва облекчение, че безкрайните обсъждания най-сетне свършиха. Никак не му беше лесно да вземе крайното решение, но сега е изцяло на негова страна.

— Изцяло?

Алекс разбираше какво иска да каже Мойра. Имаше земевладелци, готови да пратят половината клан да се бие за Стюартите, начело с техен син или брат, а с другата половина да подкрепят Хановерската династия. С тази двойна игра осигуряваха владенията си независимо от това, как ще завърши бунтът. Но Доналд беше неспособен на подобна тактика.

— Алъсдеър! Стрюън! — Лорън дотича с развети коси и поли. — Вярно ли е, което чух току-що? Братовчедът Доналд наистина ли ще подкрепи принца?

Стрюън се удари в гърдите.

— Да, момиче, той се закле, че Камеръновци ще се бият за крал Джеймс.

Очите ѝ на тигрица се спряха твърде за дълго на лицето на Алекс, преди да се усмихне най-сетне на Стрюън.

— Кога? Кога започва голямото приключение?

— Щом се върне, Доналд ще ни съобщи подробностите — каза съдържано Арчибалд. — Приключение ли? Да, това е май подходящата дума... Опасно приключение!

Алекс остави празната чаша.

— Ще позволите ли да се извиня, цяла седмица не съм се преобличал, а през половината време валя като из ведро. Стрюън, благодаря ти за компанията, може ли да ти кажа няколко думи на четири очи?

Двамата мъже излязоха, а Мойра прати Лорън да каже на готвача, че този ден ще обядват по-късно. Стрюън измърмори някакво извинение и последва червенокосата вещица.

Когато се върна, Олуин размени мълчалив поглед с Катрин и тя реши, че е прочела в сивите му очи, че трябва да отиде при Алекс. Качи се със силно сърцебиене в кулата, а когато влезе в стаята си, го видя, застанал до прозореца.

— Как се чувстваш? — попита той учтиво.

— Благодаря, чудесно.

— Олуин ми каза, че сте яздили заедно.

— Да, помолих го, защото зад стените на крепостта се чувствах като пленничка.

— Някой да ти е казал, да ти е сторил нещо? — свъси чело Алекс.

— Не, всички бяха много мили с мен — увери го тя припряно. — Просто не съм свикнала да живея в крепост.

— Арчибалд смята, че във вените ти тече и шотландска кръв — усмихна се Алекс. — Направо е омагьосан от теб.

— И аз го харесвам... много е мил, а с рамото на Олуин е направил същинско чудо.

— Той е следвал в Единбург и е завършил като първенец на курса.

— Арчибалд?

Катрин не беше очаквала подобно нещо от гръмогласния доктор.

— Всяко семейство си има своя чудатко, в нашето е Арчи.

— И Джийни — измърмори Катрин.

— Джийни е селско момиче, на което не можаха да въздействат нито името, нито положението на Камеръновци. Тя и в селска колиба щеше да е не по-малко щастлива отколкото е тук, ако можеше да е със своя Арчи, нищо, че двамата непрекъснато се карат.

Въпреки лекия разговор Катрин добре виждаше, че Алекс е не само капнал, но и потиснат. Капитулацията на Доналд го беше разстроила по-силно, отколкото искаше да признае. Откакто Мойра ѝ разказа историята за смъртта на Ани, вече знаеше, че той не е безсърдечно чудовище и сега така искаше да му помогне да преодолее новата душевна криза. Но как да го стори?

— Писмото ти до Деймиън вече е на път — каза той. — С кораб, който тъкмо се канеше да отпътува, когато пристигнахме. — През изминалата седмица Алекс се опитваше да не мисли за нея, но щом затвореше очи, виждаше пред себе си голото ѝ тяло, усещаше нейния аромат. А сега, когато тя стоеше пред него в скромна памучна рокля и с разпусната коса, той я желаше толкова силно, че сви ръце в юмруци и побърза да ѝ обърне гръб, за да устои на изкушението. Загледан през прозореца, но без да вижда пейзажа, той продължи, скърцайки със зъби: — Напуснахме Арисайг преди Доналд, за да се отбием за малко на крайбрежието. Стрюън познава един контрабандист, когото успяхме и да подкупим, и да посплашим. Той ще отведе теб и Диърдри до Блакпул.

Катрин можа да произнесе една единствена дума.

— Кога?

— Идната събота. — Гласът му звучеше потиснато.

— Разбирам...

— Това е най-сигурният маршрут... а сега е важно да те изпроводим час по-скоро от страната. Пътуването по море също е свързано, разбира се, с известни рискове, но капитанът ме увери, че плаща на крайбрежната стража огромни суми, за да не го проверяват.

— Ти ще ме придружиш ли?

— До крайбрежието. Не бива да се страхуваш, на кораба никой няма да ти стори нищо лошо.

Катрин се приближи с учудващо спокойствие към прозореца и застана до него.

— А ти? Какво ще правиш сега, след като брат ти е обещал да се бие за принца?

Боже милостиви! Защо трябваше тази жена да застава толкова близо до него, та беше достатъчно да протегне ръка, за да я погали по бузата?

— Аз съм от клана Камерън и ще трябва да участвам, въпреки че това противоречи на собствените ми убеждения.

Тя го погледна в очите, по-издайнически от вкамененото му лице.

— Аз също принадлежа вече към клана Камерън — каза тихо Катрин. — Ти ме присъедини към него. — Тя прегърна смело шията му и усети как тръпка пронизва цялото му мускулесто тяло.

— Катрин, не знаеш какво вършиш...

Тя задуши протеста му с устни, а езикът ѝ се плъзна бързо между неговите, за да ги разтвори. Той простена и зарови пръсти в косата ѝ, притегли я бързо към себе си. Всички добри намерения, да не я докосва никога вече, се оказаха изведнъж забравени...

Алекс я отнесе до леглото, разголи с треперещи пръсти гърдите ѝ и ги засмука силно като гладно бебе. Вдигна полите ѝ, задърпа припряно своите дрехи и проникна бурно в нея, покорен от безумния глад, който не признаваше никакви възражения. Не по-малко възбудена от него, Катрин се наслаждаваше на силните тласъци, извиваше жадно тяло към неговото и се остави безкрайната наслада да я отнесе на вълните си.

После той лежеше безсилен върху нея, а тя галеше почти майчински мократа му коса, целуваше го по челото. Заровил глава между гърдите ѝ, той заспа.

И Катрин задряма за малко, а когато се събуди, бяха разменили положението си. Сега главата ѝ лежеше на рамото му, единият ѝ крак беше обгърнал неговите. Той даже не помръдна, когато тя внимателно седна. Помисли си, че никога не го е виждала спящ. С гладко чело, без обичайните бръчки, с леко отворени устни и спуснати клепачи, с лице, обрамчено от разрошената черна коса, той изглеждаше млад и безгрижен, сякаш годините на заточение се бяха заличили. Когато го целуна нежно по бузата, той въздъхна доволно, но продължи да спи.

Овладеяна от непознат покровителствен инстинкт, Катрин реши на обед да го извини, а после да му качи поднос с разни вкусотии.

Тя стана внимателно от леглото и си завърза корсажа. Роклята ѝ беше безнадеждно смачкана, но нямаше никакво желание да се преоблича и се задоволи да си срещи косата. Беше ѝ все едно дали цял свят щеше да разбере какво са правили двамата с Алекс, не я смущаваше ни най-малко и това, че тя го бе прелъстила. Най-сетне беше сигурна в чувствата си, а това беше най-важното.

Внушаваше си, че обича Хамилтън Гарнър, но се оказа, че е било само пубертетна мечта. Близко до него сърцето ѝ никога не биеше поучестено, гласът му не караше кожата ѝ да настръхва, никога не се беше разтапяла от неговите целувки. Всичко това ставаше, когато Алекс е до нея, и така беше от самото начало. Тя обичаше този мъж. Обичаше го с цялото си сърце и вече не можеше да си представи живота без него.

Докато се приближаваше на пръсти към вратата, чу зад себе си сънен глас.

— Катрин?

— Спи, спи. — Тя се върна при леглото, зави го и спонтанно го целуна.

— Благодаря — измърмори той. — С какво го заслужих?

Катрин пое дълбоко дъх и преодоля всичките си задръжки.

— Аз те обичам, Аликсандър Камерън. Обичам те въпреки всички възражения на разума. Твоята сила ме плаши, дивият ти нрав ме ядосва, ти си заплаха за вродения ми женски свян, но те обичам въпреки всичко. Искам да остана в Акнакери като твоя съпруга, твоя любовница и майка на твоите синове, а господ ще даде те да са много.

Той я гледаше с широко отворени очи, но тя не изчака възраженията му, а побърза да излезе. Беше казала, каквото имаше да казва, и сега той трябваше да реши, дали ще я изпроводи до кораба с второ писмо до Деймиън, или ще му се наложи да завлече на борда една здраво вързана Катрин със запушена уста.

С разтуптяно сърце и треперещи ръце тя изтича надолу по витата стълба, а после навън. Когато стигна до горичката, чу зад себе си стъпки и си пое дълбоко дъх, готова за сериозно скарване с любимия съпруг. Но не беше Алекс, някой друг я награби грубо и ѝ запуши устата, за да не вика.

Алекс отметна с ругатня одеялото и скочи от леглото. Съпруга, възлюбена, майка! По дяволите, как е стигнала до такава промяна в намеренията си?

— Катрин!

Тя не се върна и той навлече набързо полата и изхвърча през вратата.

Тя го обича? Искане да остане в Акнакери? Не е ли проумяла, че скоро ще почне война?

Уплашено слугинче му каза, че жена му е изтичала в градината и той побърза да я последва с объркани мисли в главата. Да, вярно, и той има вина за това положение. Не биваше да я докосва. Не биваше да я целува на терасата в Роузууд Хол! Не биваше да наднича в тези теменуженосини очи, които сякаш го умоляваха, сякаш му казваха, че тя иска някой да я държи здраво и да я люби.

На покритата с чакъл пътечка спря за миг. Добре де, наистина преспа с нея, но през годините беше спал с дузини хубави жени. Каква беше разликата сега? Защо влезе днес в стаята ѝ? Защото имаше нужда от нея, не само от тялото ѝ, но и от нейната душа, нейния ум и каквото там още...

Ани... Откровено казано, вече с мъка си спомняше лицето ѝ. Вместо нея сега Катрин му беше пред очите — Катрин, танцуваща с него на светлината на свещите, Катрин, която го нарича браконьер в гората, Катрин, която изживя за пръв път в неговите обятия опиянението на чувствеността...

Олуин му каза, че е крайно време да остави на мира духовете на миналото. Може би има право.

Тук Катрин ще е на сигурно място. Акнакери е непревземаема крепост, а семейството му ще се грижи за нея.

— Катрин?

Той изтича в горичката и спря ужасен, когато зърна на пътеката малка дамска обувка. Обувката на Катрин! По храстите имаше кичури руса коса.

— Катрин!

Разровената пръст и следите от ботуши говореха за борба. Изглежда, бранила се е отчаяно... Алекс се обърна рязко и хукна обратно към замъка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Стрюън Максорли беше вече близко до оргазма, когато чу камбаната да бие за тревога. Той отвори широко очи, пое си няколко пъти дъх и отблъсна Лорън, която го бе ошастливила с диво яздене. Съвсем гол, посегна към меча и се втурна към вратата.

Миг по-късно се върна.

— Какво има? — извика тя. — Какво се е случило?

— Облечи се и се измитай оттук! — заповяда той рязко. — Кембъловци са нахлули на наша земя.

— Кембъловци в Акнакери? Но как...

— Жено, глуха ли си? Не задавай глупави въпроси, ами се облечи. — Той самият беше вече напълно облечен.

Лорън стана.

— Няма намерение да нападнат крепостта, нали? Как изобщо са се озовали на територията на Камеръновци?

— Представа нямам, но сега трябва да се погрижим да не ни се изплъзнат, всеки случай не със съпругата на Алъсдеър.

— Те са отвлекли *англичанката*?

— Да... Тези гадни свине не се спират пред никоя срамна постъпка.

Лорън се облегна със светнали очи на стената. Трудно можеше да повярва, че всичко е станало толкова бързо...

Стрюън се опита да ѝ открадне една целувка за довиждане, но забеляза все пак зловещата ѝ усмивка и попита объркан:

— Ти пък защо изглеждаш толкова доволна?

— Доволна ли? — Лорън с мъка се овладя. — Това не е точният израз. Тъй или иначе, радвам се, че не са отмъкнали лейди Мойра или мен.

— И *англичанката* е вече една Камерън — изръмжа Стрюън.

— Как не, та тя гледа всички ни от високо! Непрекъснато се мотае из градините, понеже не желае да общува с нас! Представи си, първия ден ме взе за слугиня! Искаше да ѝ сменя спалното бельо, а пък

аз даже ѝ бях заела от дрехите си! Тази глупачка никога не е искала да дойде в Акнакери. Довели са я въпреки волята ѝ, като заложничка, за да могат Алъсдеър и Олуин по-лесно да минат през постовете.

Очите на Стрюън станаха на тесни цепнатинки.

— Какви ги дрънкаш? Какво значи това — довели я били против волята ѝ?

— С ушите си я чух да го казва. Тя не обича Алъсдеър и нощем си заключва вратата. Подслушах ги как се карат и тя се закани да насъска годеника си, някакъв английски драгун, срещу Алъсдеър, ако той не я пусне да си иде.

Стрюън я сграбчи за раменете.

— Глупости дрънкаш, жено! Защо трябва да я представя за своя съпруга, ако това не е вярно?

— И аз не знам. Имам повече въпроси отколкото отговори. Защо е попречила на Алъсдеър да убие Гордън Рос Кембъл? А как са могли Кембеловци да знаят, че тя ще е в градината? И как са успели да я отвлекат посред бял ден, без тя поне да се развика?

— Думите ти никак не ми харесват — изсъска Стрюън.

— А на мен не ми харесва, че ти се налага да хукнеш да преследваш Кембълъвци само с Алъсдеър и още шепа мъже, защото повечето са все още на път за насам. Не е ли вероятно *англичанката* да е пожелала да си отмъсти на Алъсдеър и затова го е подмамила в капан?

Стрюън я пусна и отстъпи крачка назад. Та нали двамата с Алекс наистина загубиха два дни, за да намерят капитан, готов да откара английчанката и камериерката ѝ? Алекс беше видимо облекчен, когато най-сетне успяха. Очевидно много бързаше да се отърве от жена си...

Лорън го наблюдаваше внимателно и смръщеното му чело я насърчи.

— Не мислиш ли за Ани, за твоята сладка малка сестричка? Какво би казала тя за толкова срамна мрежа от лъжи?

— Аз мисля... мисля, че ако пророниш макар и дума пред някой друг, ще има да съжаляваш, че Кембълъвци не са отвлекли *теб*, разбра ли?

— Да, Стрюън. — Тя притисна влажни устни към неговите. — Не ми се сърди... Не бих понесла да ми се разсърдиш само защото изрекох страховете си.

Поуспокоен, той отвърна на целувката ѝ преди да нахлупи синята вълнена шапка и да излезе с широки крачки от стаята. Лорън въздъхна дълбоко и заразтрива раменете си. Буен любовник е хубаво нещо, но тя не обичаше да се държат грубо с нея и да я заплашват.

Лорън бързо се облече и се промъкна незабелязано до ковачницата. Там работата беше спряла и тя откри ковача в задната стая. Той хъркаше на леглото, притиснал към гърдите празно шише от уиски. Лорън гледаше с отвращение грубия мръсен тип и с мъка можеше да повярва, че е превърнала това смърдящо създание в свой съюзник. Доби Логът беше предател, издаващ на врага ценна информация за собствения си клан, а Кембълъвци го възнаграждаваха щедро за това. Тези сребърници синът на Юда делеше великодушно с Лорън, защото като член на семейството тя научаваше, разбира се, много повече от него. Тя му беше доверила между другото, че младият Иън Камерън е бил пратен да посрещне Аликзандър Камерън. А наскоро му съобщи, че *англичанката* се разхожда често-често в градините... На Лорън ѝ се повдигаше от необходимостта да преспива с него, за да не я издаде, затова сега измъкна изпод полите си остър кинжал и го заби много ловко между ребрата на ковача.

— Отначало са били трима, но тук петнайсет или дори двайсетина мъже са се присъединили към тях — обясни Стрюън, който разглеждаше внимателно следите във влажната почва. Беше изминал близо час, преди да могат да потеглят с дузина тежко въоръжени мъже и пътят им ги отведе по извити пътеки високо в планината. Междувременно се стъмни и се наложи да запалят факли, за да могат нещо да виждат.

Алекс изруга ядосано.

— Двайсет, така ли казваш?

— Може да е случайност — каза застаналият до него Олуин. Той беше настоял да ги придружи, но след продължилото няколко дълги часа препускане рамото ужасно го болеше.

— Отдавна не вярвам в подобни случайности! Гордън Рос Кембъл каза, че отвъд река Спин двайсет души мъже са залегнали в засада. По дяволите, защо ли не пречуках този мръсник!

— Съжалението ти е закъсняло, приятелю! Стрюън, ти се ориентираш в тези места по-добре от мен. Как мислиш, по кой път ще

минат, за да стигнат час по-скоро в Инвъреъри?

— Залагам си главата, че ще искат да минат през „Вратата за ада“. В противен случай ще трябва да изгубят два или три дни, а те сигурно няма да поемат такъв риск.

— Но през нощта ще е направо невъзможно да минат с коне през „Вратата за ада“.

— Вярно, но те доста са ни изпреварили и могат да изчакат зазоряването, преди да минат през прохода и там да ни издебнат.

— Няма ли друг път през тази проклета от бога планина?

Стрюън си премери внимателно думите.

— Не смяташ ли, че вече направи всичко, което е по силите на човек, за да върнеш *англичанката*?

Алекс се втренчи слисано във великана.

— Нали не искаш да предложиш просто да се върнем обратно?

— Тя е *англичанката*, тъй че Кембеловци няма да ѝ сторят нищо лошо. Ще поискат само тлъста сума откуп — от нейното семейство искам да кажа, след което тя ще се върне в отечеството си, където и ти искаше да я изпратиш — тъй че по този начин ще си спестиш куп злато.

Отговорът на Алекс беше силен удар в брадичката.

Стрюън се олюля назад, но веднага вдигна ръка да си върне удара и запрати Алекс срещу скалите. Олуин и другите мъже наблюдаваха ужасени как двамата приятели настъпват като бойни петли един срещу друг и само след миг вече се търкалят по земята, вкопчени един в друг.

— Престанете! — изрева Олуин и извади пистолета. — Веднага се пуснете!

Противниците се надигнаха с мъка и се загледаха втренчено със свити юмруци.

— Какво става тук? Стрюън, на теб май ти тежи нещо на сърцето. Би ли могъл, ако обичаш, да ни го обясниш, без да налиташ на бой?

— Да, в случая някои обяснения няма да са излишни... — изръмжа великанът.

— Обяснения ли? Не дължа никому никакви обяснения — кресна Алекс.

— Алекс, овладей се и чуй, каквото има да ти казва — извика енергично Олуин. — Какво трябва да ти бъде обяснено, Стрюън?

— Искам да зная за кой дявол сме на път, и то посред нощ?

— За да освободим съпругата на Алекс, за какво друго? Това не изисква май кой знае какви обяснения.

Стрюън изплю кървава слюнка.

— Тя *наистина* ли е негова съпруга?

— Какво?

— Питам дали му е жена — повтори Стрюън. — По собствена воля ли е дошла в Акнакери, или е била довлечена тук?

Алекс понечи да се нахвърли пак върху него, но Олуин го задържахше с пистолета си.

— Мисля, че наистина му дължиш обяснение.

Алекс впери очи в Стрюън и си спомни една сцена от миналото. Един ден великанът беше сварил него и Ани по време на любовна игра и му се беше заканил, побеснял, с кинжала си, но се успокои, когато Алекс най-спокойно му обясни, че обича Ани и ще я отведе пред олтара веднага щом стане пълнолетна.

И пак Стрюън беше поел по-късно от ръцете му безжизненото тяло на Ани и беше проливал заедно с него горчиви сълзи.

— Катрин и аз се оженихме в Дерби преди три седмици — каза той с въздишка. — Имаш право, тя не искаше да ме последва в Шотландия, не искаше и да се омъжи за мен, както и аз не исках да се ожения за нея. Неприятни обстоятелства ни накараха да го сторим, а после аз я принудих насила да дойде с мен, за да можем да се приберем здрави и читави у дома. И аз не мога да кажа кога престанахме да воюваме един с друг... — Алекс избърса кръвта от долната си устна. — Тъй или иначе, но тя ми заяви днес, че иска да остане в Акнакери като моя съпруга, моя любима и майка на моите деца. Когато чух това, в мен се пробуди за нов живот част от моето аз, която бях погребал преди петнайсет години. — Той погледна приятеля си в очите. — Обичах Ани, Стрюън, и никога няма да я забравя. На времето не можах да я спася и не искам Катрин да има същата съдба. Ще я освободя, та ако трябва да препусна сам към Инвъръри.

Максорли хвана двете му ръце.

— Няма да ти се наложи, защото още преди това ще ликвидираме онези свине.

Напрежението на присъстващите се уталожи, когато двамата мъже се прегърнаха и се потупаха по раменете. Олуин скри успокоен пистолета и попита настойчиво:

— Значи ли това, че знаеш и друг път?

— Да — изръмжа Стрюън, — но трябва да сме направо луди, за да го използваме. В сравнение с него „Вратата за ада“ е една приятна пътека.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Катрин дойде в съзнание едва на мили далеч от Акнакери. Седеше върху яко пони пред някакъв мъж, който я държеше в желязна прегръдка и смърдеше гадно на пот и гнили зъби. Общо три понита се катереха по стръмната тясна пътека, първото яздеше онзи тип, който я беше нападнал в градината — Гордън Рос Кембъл! Тя го беше драскала, хапала и ритала, докато той ѝ запушваше устата, но след удар в слепоочието се свлече в безсъзнание.

Мъжът, към чиито широки гърди беше притисната, сега извика на Кембъл, че е дошла на себе си и миг по-късно този бандит заповяда да спрат на една полянка за почивка, а после се приближи гадно ухилен към нея.

— Ето че се видяхме пак, госпожо Камерън!

— Къде ме водите? И защо вършите такива неща? Студените му сини очи я стрелкаха злобно.

— Доста скоро ще разберете къде ви водим, искам да кажа, ако сте още жива, когато стигнем целта на пътуването, а това ще е възможно само ако се държите прилично.

— Алекс ще ви преследва!

— Много се надявам. Ще ни последва може би чак до Инвъреъри, където въжето на палача вече го очаква.

— А вас ви очакват там сто хиляди крони?

— Вярно! — засмя се Кембъл. — Освен това ще поискам тлъста сумичка откуп за вас, трябва само да реша дали да я платят вашите родители или Камеръновци. — Той зяпна нагло гърдите ѝ. — Ако сте много мила с мен, може и да понамаля откупа.

— Бих предпочела да съм мила с някой глиган — отвърна студено Катрин.

Кембъл я дръпна болезнено за косата и притисна устни към нейните. Тя заудря гърдите му с юмруци, но мъжът, който седеше зад нея, се закиска и ѝ изви ръцете на гърба.

— Голям кеф ще е да те укротим, малко диво коте! — каза подигравателно Кембъл след гадната целувка. — Моите приятели тук сигурно с удоволствие ще ми помогнат.

Катрин се боеше, че могат веднага да я изнасят, но тропотът на много конски копита засега я спаси. Всъщност нямаше причина да се радва, защото само след миг още двацет чифта очи се впериха сладострастно в нея.

След безкрайно опасно препускане през клисурата, за която беше споменал Стрюън, при изгрев слънце Камеръновци заеха позиции в южния край на „Вратата за ада“. Всички разбираха, че трябва да използват ефекта на изненадата, ако искат да успеят въпреки численото надмощие на Кембълковци.

Скрити зад скалата, Алекс, Олуин и Стрюън наблюдаваха колоната, която преминаваше бавно прохода, когато Олуин посочи изведнъж една фигура с дълга руса коса.

— Ето я!

Алекс въздъхна с облекчение, като видя, че Катрин е жива, но в следващия миг Стрюън го бутна с лакът и насочи вниманието му към втория мъж в колоната.

Беше невероятно дебел, а половината му лице така обезобразено, че едва бе запазило някакви човешки черти. Празна очна орбита зееше сред кожа, цялата в белези, сякаш я е заливала нажежена лава.

Сляпа омраза превърна временно Алекс в солен стълб.

— Малкълм Кембъл — измърмори той с пребледнели устни. — Трябваше да се сетя...

Малкълм Кембъл също кипеше от омраза. Беше я поддържал жива през всичките изтекли петнайсет години, беше я подхранвал от деня, в който братята му Ангъс и Дъгхол паднаха жертва на меча на Аликзандър Камерън, от деня, в който същият меч обезобрази така ужасно неговото лице. Тогава лекарите бяха сигурни, че и той ще почива скоро в гроба, но той като по чудо оживя и оттогава го владееше една единствена мисъл: *отмъщение*. Най-сетне ще отмъсти. Наложил се дълго да чака, но сега вече ще издебне Камерън и с огромно удоволствие ще го насече на парченца.

Половин час по-късно всичко беше приключило... Засадата на Камеръновци беше истински успех. Малкълм Кембъл трябваше да наблюдава безсилен как незаконният му син и повечето от придружаващите ги мъже бяха разстреляни или посечени, а останалите хукнаха да бягат. В края на битката срещу него застана един чернокош дявол и завърши делото, което бе започнал преди петнайсет години...

Гарваните ще утолят на три пъти жаждата си с кръвта на Кембълънци!

Предсказанието се сбъдна, помисли си Алекс, загледан в кървавия труп на своя враг. Ангъс, Дъгхол... а сега и Малкълм...

Нямаше много време за размисъл, защото Катрин се хвърли разридана на шията му, повтаряйки неспирно името му.

Той галеше разрошените руси коси.

— Всичко свърши — шепнеше той. — Вече няма от какво да се боиш.

Тя свря глава в рамото му.

— Толкова се боях, че няма да дойдеш.

— Как можа да си помислиш такова нещо?

— Помислих... помислих, че няма да искаш да ме върнеш...

Алекс вдигна лицето ѝ към себе си и я целуна страстно.

— Е, сега вече си убедена... Въпреки че трябва да призная — ти наистина създаваш на един мъж ужасно много неприятности! Би трябвало да те връзва човек и денем, и нощем за леглото, та да не направиш някоя беля.

— Искаш ли да поемеш това задължение? — усмихна се Катрин през сълзи.

— Мисля, че ще мога да те задържа и по по-приятен начин в леглото — ухили се той.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Дългият и труден обратен път до Акнакери нямаше да е по силите на капналите, а някои и ранени мъже. Стрюън знаеше наблизно един чифлик, чиито собственици, една възрастна двойка, сигурно щяха да се почувстват много поласкани да подслонят прочутия *Камширойхнайх Дъб* и неговите хора. Новината за победата на тези мъже се бе пръснала мълниеносно в околността и отвсякъде прииждаха хора, носеха с кошници храна и бира, вдигаха тостове в тяхна чест. Когато здрачът се спусна над зелените поля, запалиха лагерни огньове, заразказваха истории, запяха песни, за да отпразнуват триумфа си.

Катрин нито видя, нито чу нещо. Енергичната селянка я напъха веднага в леглото, а тя беше толкова изтощена от премеждията и страховете, че спа до другата заран. Алекс начесто надничаше да я види и продължаваше да се чуди как това капризно същество успя само за три седмици да преобърне живота му с краката нагоре. Беше толкова млада, толкова невинна, но наред с това в толкова случаи доказва, че не ѝ липсват нито смелост, нито сила. Беше глезена, нахална и своенравна, но въпреки това готова да се откаже от удобния си живот, за да стане негова съпруга, любима и майка на неговите деца... Така мечтаеше да избяга заедно с нея от суровите житейски реалности в някоя далечна приказна страна и винаги да я закриля. Но това беше невъзможно и се налагаше да вземе трудно решение.

Когато Катрин най-сетне се събуди, в първия миг не можа да разбере къде е. Още ли е в ръцете на похитителите? Дали не лежи вързана пред „Вратата на ада“, изложена на опасността да бъде изнасилена и убита от мръсни, смърдящи мъже?

Тя се огледа в малката стаичка с пръстени стени и постепенно си спомни всичко. Алекс я спаси, сложи край на кошмара и призна, че е искал да я върне — признание, което заличаваше всички изживени ужаси. Но къде е той?

Увита в одеялото, под което беше съвсем гола, Катрин зашляпа боса към кухнята, където старата селянка стоеше до огнището и бъркаше нещо в един казан.

— Прощавайте?

Жената вдигна очи.

— Мъжът ми... той къде е?

Шотландката изкаканиза нещо неразбираемо на галски.

Катрин опита още веднъж.

— Господин Камерън... Тук ли е?

— Да, да, *Камиройхнайх*. — Лицето на селянката направо просия и тя се удари по изсъхналите гърди, което сигурно трябваше да значи, че е от клана на Камеръновци.

Беше очевидно невъзможно да се разбере с нея. Катрин прекоси нетърпеливо помещението и отвори пътната врата. Заслепена от ярката слънчева светлина, вдигна бързо ръка над очите. Небето беше сияйно синьо, чуваше се бръмчене на насекоми, някъде мучаха крави, а от далечината долитаха викове на деца.

Отвъд една зелена ливада край потока бяха насядали трима мъже. От облекчение на Катрин ѝ потекоха сълзи от очите и тя ги остави да текат, когато един от мъжете скочи от тревата и бързо изкачи малкото хълмче. Алекс я прегърна безмълвно и я държа здраво притисната към себе си, докато тя спря да хълца.

— Някой казал ли ти е вече, че изглеждаш прекрасно даже със сополив нос и зачервени очи?

Катрин подсмъркна.

— Имате лошия навик, сър, все да ви няма, когато се събуждам на някое чуждо място.

— Аха, типичните глезотии на омъжена жена вече почват. На женените мъже наистина никак не им е лесно.

— Вярно, но има и известни компенсации. — Тя се вдигна на пръсти и го целуна. Устните му бяха топли и меки, а черните му очи, нещо рядко, не бяха загадъчни, а издаваха недвусмислено какво има наум. Селянката поклати с престорен укор глава, когато той ѝ каза няколко галски думи, и побърза да излезе от къщата, за да не пречи на любовната двойка. Алекс вдигна жена си и я занесе в стаичката.

Прекараха и следващите два дни в селската колиба, повечето време в леглото. Алекс сякаш искаше да навакса изгубеното време,

през което двамата се бяха карали вместо да се любят. Катрин изживяваше в прегръдките му върховна наслада, но ѝ беше не по-малко приятно да се разхождат хванати за ръка, а по време на продължителните им разговори да го опознава все по-добре. Този Аликзандър Камерън пазеше, разбира се, все още много тайни и тя не си правеше илюзията, че ще събори лесно защитните стени, които си бе издигнал в течение на дълги години, но той ѝ позволяваше да хвърля от време на време поглед в душата му, и това я изпълваше с блаженство.

— Знаеш ли, аз никога не съм обичала истински Хамилтън — прошепна тя, притисната към гърдите му, след една чудесна любовна игра.

— Знаех го от самото начало. — Алекс я погали нежно по косата и я целуна по челото. — В противен случай щях да го убия.

— Но как... искам да кажа, кога ти стана ясно?

— Струва ми се в мига, в който те целунах на терасата и промених с това коренно живота и на двама ни. Ти от кого се беше научила да се целуваш?

— От теб... онази вечер. Ех, бях се целувала преди това и с други мъже, но не беше същото. Ти си майстор в това изкуство.

— Нищо чудно, така или иначе имам твърде безпътен живот зад гърба си, с дузини любовници, но винаги без сериозни ангажименти. През последните петнайсет години не желях да поемам отговорност за никого, а за женитба изобщо не можеше да става дума.

— Допускам, че не обичаш деца и риташ малките кученца — подразни го Катрин.

— Не понасям деца и ритам наред всички животни — отговори той с дълбок и уверен глас.

— Няма страшно, след като вече си се примирил с мисълта да имаш съпруга.

— Която ама никак не исках — натърти Алекс. — Просто я спечелих на дуел.

Тя сложи крак върху бедрата му.

— Може наистина да сте ме спечелил на дуел, милорд, но аз не съм трофей, който може да се сложи в някой шкаф и да се забрави. Освен това ще ви помоля за в бъдеще да имате предвид, че не желая да

слушам изповеди за някогашни прегрешения, всеки случай не такива, в които да става дума за дами със съмнителен морал.

Алекс ѝ затвори устата с продължителна целувка. Защо не познаваше Катрин Ашбрук още преди половин година? Толкова много пропиляно време! Шест месеца, през които би се опитал да я укроти, да ѝ позволи и тя да го укроти...

— Защо се усмихваш?

— Един влюбен съпруг не бива ли да се усмихва?

Тръпки полазиха по гърба ѝ, брадичката ѝ се разтрепери.

— Какво има? Нещо лошо ли казах?

— Не — прошепна тя.

Той повдигна брадичката ѝ, накара я да го погледне в очите.

— Не, не... просто ти досега не го беше изричал.

Алекс си пое дълбоко дъх.

— Би трябвало междувременно да си забелязала, че никак не ме бива по големите приказки. — Той целуна връхчето на носа ѝ. — Но в момента съм сякаш по-малко безпомощен от обикновено и успявам някак да го изрека. Обичам те, Катрин, с тялото си, със сърцето и с душата си.

Той запечата признанието си с ръце и устни, а докато я обладаваше, тя усети ново, непознато чувство на щастие. *Той я обича!* Докато се издигаше високо на вълните на плътската наслада, ѝ мина за миг през ума — дали човек може да умре от екстаз.

— Катрин? — прошепна Алекс, щом дъхът му се поуспокои. — Вярваш ли ми, че те обичам?

— Да... О, да!

— Ако те помоля да направиш нещо за мен, ще го сториш ли, без да ме питаш и без да спориш?

Тя се позамисли.

— Много ще зависи от молбата... Искаш да ти обещаю за хиляден път да не напускам никога крепостта без цяла тълпа телохранители? По този въпрос с положителност няма да споря с теб. Щом се върнем в Акнакери, сигурно ще остана затворена между стените, докато стана стара и съсухрена, а докато си при мен, ще съм въпреки всичко много щастлива.

— Катрин... — той я прегърна още по-силно. — Ти няма да дойдеш с мен в Акнакери.

— Така ли? Но тогава къде ще идем?

За миг тя си помисли с надежда, че той ще напусне заедно с нея Шотландия и Англия, ще се установят някъде, където нищо няма да застрашава щастието им. Но много бързо ѝ стана ясно, че това е невъзможно. Той никога няма да остави семейството си в беда, след като бе поел толкова рискове, за да се върне при него. Не беше съгласен с решението на брат си да подкрепи въстанието, но въпреки това щеше да го подкрепи безрезервно и ако трябва, щеше и да се бие. Щом няма да я отведе в Акнакери, това можеше да означава само едно...

— О, не! Не! Алекс, ти...нали не искаш да ме отпратиш?

— Катрин, моля те, изслушай ме!

— Не, няма да те изслушам и няма да си отида! Не можеш да ме принудиш да го сторя.

— Напротив, мога и ще го направя — каза спокойно Алекс. — Сега сме само на два часа от крайбрежието и корабът, с чийто капитан вече всичко съм уговорил, ще акостира днес към полунощ, а утре заран ще поеме отново през морето — с теб на борда.

— Не, не, не! *Не!*

— Катрин, изслушай ме най-сетне. Тук скоро ще има война.

— Не ме интересува. Аз съм твоя жена и мястото ми е *тук!*

Тя взе да рита, за да се освободи от него, но той я притисна с цялата си тежест към дюшека.

— Да, ти си моя жена, и аз щях да съм жалък съпруг, ако не направя всичко, което ми е по силите, за да си на сигурно място.

— В Акнакери ще съм на сигурно място.

— Както съвсем наскоро в градината? — Очите ѝ пламтяха от гняв, но той продължи невъзмутимо. — Една крепост е сигурна само ако е строго охранявана, а в бъдеще няма да е така. Доналд ще поведе повечето мъже, за да демонстрира силата на своя клан, но други предводители на кланове не притежават неговото чувство за чест. Те ще използват удобния случай, за да подхванат помежду си кървави борби.

— Все ми е едно. Не се страхувам и не мога да си представя, че Доналд и Арчибалд ще отпратят съпругите си.

— Мойра и Джийни са свикнали от малки с кръв и насилие. Те знаят какво ги очаква и ще се справят с всичко.

— Ако ми кажеш какво ме очаква, и аз ще се справя с всичко. Не ти ли доказах вече, че оживявам и в най-трудни ситуации?

— Катрин... — Гласът му стана по-мек, по-отчаян. — Не искам да ти се налага да доказваш отново нещо друго, освен че ми имаш доверие и ме обичаш достатъчно, за да направиш онова, за което те моля. Повярвай ми, така ще е най-добре и за двама ни. Искам да си на сигурно място. Искам да зная, че нищо няма да ти се случи...

— Моля те — изхълца тя, докато галеше с треперещи пръсти бузата му. — Моля те, не го прави! Не ме отпращай, моля те, Алекс!

Той я целуна с невероятна нежност. Молбите ѝ направи му късаха сърцето и той не смееше да я погледне в очите от страх да не омекне и да се откаже от решението си, защото щеше да е съдбоносно. Той сложи още веднъж глава между гърдите ѝ и закопня да усети ръцете ѝ да го прегръщат поне само още веднъж. Бог му е свидетел, той не иска да я отпрати, най-силното му желание е да я има всякога до себе си, но това *трябваше* да стане на всяка цена дори ако загуби така любовта ѝ.

Катрин се беше втренчила в тавана, сляпа от сълзи, разкъсана от чувство за безкрайна празнота. Щастиято, което изживяваше допреди малко, беше разрушено, рухнали бяха всичките ѝ мечти за бъдещето. Той я отпраща, той ще потегли на война и навярно ще загине...

— Знаеше го през цялото време, нали? — прошепна тя беззвучно. — Но пред мен го премълча и ми позволи да вярвам, да се *надеявам*, че ти е все едно коя съм.

Той вдигна глава и я погледна, без да разбира.

— Затова е, нали? Отпращаш ме, защото съм англичанка. Една *съселка*! Колко неприятно за могъщия клан на Камеръновци.

— Решението ми няма абсолютно нищо общо с това, че си англичанка, и ти много добре го знаеш.

— Сега вече нищичко не зная, освен че ме пропъждаш от живота си, преди да съм имала шанса да ти принадлежа.

— Катрин, моментът не е подходящ за...

— Да, да, разбирам... Вчера и днес бяха подходящи моменти, за да докажеш, че имаш чувства, че можеш да обичаш и да си нежен — накратко казано, че си *човек*. Но от утре ще си играеш на война и ще убиваш и ще осакатяваш хора в името на семейството си. Може би

наистина ще е по-добре да не ставам свидетел на моралното ти падение.

Тя скочи от леглото и Алекс не се опита да я задържи. Разлюляна като трепетликов лист, тя навлече евтините дрехи, с които ѝ беше услужила селянката. Сега той пристъпи зад нея и сложи ръце върху раменете ѝ.

— Аз те обичам, Катрин. Зная, че сега си ми ядосана и може би се съмняваш в думите ми, но аз наистина те обичам и ти се кълна в тази любов и в живота си, че щом стане възможно, ще дойда да те взема. — Той прилепи устни към шията ѝ, но тя стоеше неподвижно като мраморна статуя, затова той след малко я пусна и почна да се облича с дълбока скръб в сърцето.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Катрин стоеше на брега и наблюдаваше как товарят последните лодки с контрабандна стока. Вълната от планинските овце и шотландското уиски бяха търсени в цяла Европа и достигаха високи цени. Срещу тях в страната внасяха контрабандно най-често оръжие и муниции.

Капитанът на „К-ъ-р-л-ю“ беше нисичък, пъргав човек, който, изглежда, рядко влизаше в допир със сапун и вода. Беше ѝ заявил рязко, че по начало Блакпул не е сред целите му, но заради Аликсандър Камерън ще я свали в малко закътано заливче на четири мили от града и ще изчака хората на Камерън да я придружат до града и да ѝ наемат карета, с която да продължи пътя си до Дерби.

Стрюън Максорли се появи начело на няколко тежко въоръжени конници, заобиколили Диърдри О'Шей. Той съобщи, че Доналд се е върнал в Акнакери и вече прави приготовления за мобилизирането на клана. За Катрин Стрюън донесе написани набързо писма от Доналд, Мойра и Арчибалд. Всички ѝ пожелаваха добър път и обещаваха да се молят за скорошното ѝ завръщане. Но никой не оспорваше, та макар и с дума, решението на Алекс, никой не ѝ предлагаше да се опита да го склони да промени решението си.

Като се бореше със сълзите, тя погледна към небето, където луната тъкмо беше изплувала иззад облаците. Хладен солен бриз зачервяваше бузите ѝ и тя трепереше, въпреки дебелия вълнено наметало. В съзнанието ѝ възникваха какви ли не картини, но тя не беше в състояние да проясни нито една и беше като замаяна.

— Време е — каза тихо Алекс. Тя трепна уплашено, защото не беше чула стъпките му по пясъка, погледна го, сякаш искаше да запомни лицето му до най-малките подробности: черни очи, тънък нос, чувствена уста, квадратна брадичка, всичко това обградено от къдрава черна коса.

— Нали ще поздравиш Мойра и Джийни най-сърдечно от мен? — помоли тя. — Също и братята си и леля Роуз. Кажете им, че това тук

не беше *моя* идея.

— Обещавам ти.

Тя прехапа устна и се загледа в морската шир. Увенчани с дантела от пяна, вълните проблясваха на меката лунна светлина и се отърколваха нежно върху пясъка.

— Наистина ирония на съдбата... Толкова често те умолявах да ме пуснеш да си ида у дома, а сега, когато го правиш... — Гласът ѝ секна, той понечи да сложи ръка на бузата ѝ, но тя рязко се дръпна. — Моля те, недей! Никога не съм могла да бъда силна, когато ме докосваш, а ти го знаеше, разбира се, и се възползва безсрамно от властта си над мен...

Алекс се беше втренчил в ръцете си и сега ги сви в юмруци.

— Капитанът каза, че ветровете били благоприятни. Би трябвало пътуването да мине без усложнения.

— В случай че не ни спипа някой митнически кораб. Но след всички преमेждия, през които вече минах, едно морско сражение може да не ми се стори чак толкова страшно.

— Капитанът е превъзходен моряк. Съмнявам се дали изобщо ще зърнеш кораб на хоризонта.

— Той, както гледам, много бърза да се махне оттук. Не би трябвало да го задържам излишно.

— Катрин... — От сподавения му глас я полазиха тръпки по гърба, но тя не го погледна. Той не биваше да види, че очите ѝ са пълни със сълзи. Искаше да прояви поне малко гордост!

Той сложи в ръката ѝ запечатан свитък с документи.

— Обещаните документи... Остава ти да решиш дали да се върнеш като съпруга или като вдовица. Тъй или иначе, можеш да разполагаш по своя воля с имуществото на Рифър Монтгомъри. Олуин има копия от всички документи и ще ги прати в Лондон.

— Вече ти казах, че не искам парите ти.

— Тогава ги запази за мен. Както и това тук... — Алекс ѝ сложи нещо хладно на пръста. Беше пръстен, огромен аметист, обрамчен от проблясващи диаманти.

— Беше на съпругата на сър Евънс, а преди това на нейната майка и баба. Даде ми го като подарък за бъдещата ми жена. Почти го бях забравил, но Мойра ми напомни.

— Редно е било пръстенът на остане в Акнакери — прошепна тя.

— Ще остане там, където е сега.

Още малко и мъката в гърдите ѝ щеше да задуши Катрин. Без дума повече тя тръгна към чакащата я лодка. Диърдри вече се беше настанила в нея, както винаги притиснала към себе си куфара на своята господарка.

Стиснала зъби, Катрин се въоръжи срещу последните минути на сбогуването. Олуин Маккейл и Стрюън Максорли стояха с мрачни лица, а Алекс... тя все още не се решаваше да погледне в черните му очи.

— Съжалявам, че ви причиних толкова неприятности и високо ценя всичко, което направихте за мен. Не мога да кажа, че желая успех на онова, което сте подхванали, но на вас лично желая много щастие... и да се завърнете живи и здрави.

Тя облиза устни и хвърли последен поглед на скалистия морски бряг. Нямаше месец, откакто напусна Дерби, но се чувстваше узряла с години. Пейзажи се бяха запечатали незаличимо в паметта ѝ. Светила ли е над Роузууд Хол луната някога толкова ярко, колкото над зъберите на крепостта Акнакери? Беше ли мъглата толкова тайнствена, тревата толкова зелена, мъхът толкова гъсто обрасъл с папрат? Да, вярно, наложи ѝ се да изживее в Шотландия най-ужасните дни в живота си, но беше намерила и щастие, и любов.

Капитанът се изкашля нетърпеливо и тя побърза да се качи в лодката. Аликзандър стоеше неподвижно и с вкаменено лице. Олуин го наблюдаваше потиснат, защото не можеше да стори нищо, за да смекчи болката на своя приятел.

— Ще се грижа добре за нея — обеща той тихо.

Камерън кимна, посегна под наметалото и извади тънко запечатано писмо.

— Дай го на Диърдри, когато стигнете в Бلاكпул и я помоли да го предаде на Деймиън. Кажи ѝ, че съдържанието е от много личен характер — молба, която отправям към шурей си.

— Ще го направя. — Олуин скочи в лодката, чак когато греблата бяха вече спуснати във водата, помахна на Стрюън и извика:

— Да не започнете войната без мен!

Стрюън се засмя и също му махна.

— Охо, ти докато се върнеш, вече ще сме я спечелили.

Алекс не помръдна от мястото си, докато лодката не изчезна в черната сянка на „Кърлю“. Само за няколко минути там вдигнаха платната на двете големи мачти и те се издуха, жадни за въздух. Корабът се плъзна безшумно от тесния залив в открито море. Ако всичко мине добре, след два, най-късно след три дни, щеше да е в Блэкпул.

— Ще дойда да те взема, Катрин — прошепна Алекс. Кълна ти се, че ще дойда да те взема, та ако ще адът да се изпречи помежду ни!

Вятърът подхвана клетвата му и я издигна високо в небето, докато Алекс се отдалечаваше бавно от брега. За щастие в този миг не знаеше, че ще минат много месеци, преди да се озове на пътя за Дерби, и то не като съпруг, който търси жена си, а като войник в армията на планинците, потеглили да извоюват трон за своя крал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.